

εργατική

Βδομαδιακή Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

27 Μάρ 2015

www.sekonline.gr

No 1175

**Μαζική στροφή αριστερά
σε Ισπανία και Ιρλανδία**

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΤΕΣ

**ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ**

**ΠΕΜΠΤΗ
4 ΙΟΥΝΗ
10ΠΜ**

Δικαστήρια
Φυλάκων Κορυδαλλού

Λεωφόρος ΓΣΣ από Μενιδιόπου (Σύνταγμα)
Λεωφόρος ΒΟΣ από Μετρό Αγίου

**ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΟΥΝ οι ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΝΕΟΝΑΖΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ**

**ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΔΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ
ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ**

ΣΥΜΜΑΧΙΑ, ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ, ΦΟΡΟΣ, ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΕΣ
ΚΕΕΡΦΑ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΤΩ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΓΙΣΙΑ
www.antifascism.gr

Δίκη -
Καταδίκη
της συμμορίας
των Νεοναζί

**ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ
ΣΤΙΣ 4 ΙΟΥΝΗ**

Γυρίστε στις σελίδες 6, 7

Η άποψή μας

στη σελίδα 3

**ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ
2015**

**Ένα
επανα-
στατικό
“ΠΑΝΕΠΙ-
στήμιο”**

Γυρίστε στις σελίδες
8, 9, 10, 11, 12, 13

Κόκκινες γραμμές, συγκλίσεις, αγκάθια, προϋποθέσεις, λίστες, «καλή ΕΕ», «κακό ΔΝΤ» και τούμπαλιν, αλλάζουν ανάλογα με την ώρα, τη μέρα και τον καιρό μέσα σε μια διαπραγματευτική ρευστότητα που στο μεταξύ στεγνώνει δόση τη δόση το ελληνικό κράτος από οικονομική ρευστότητα.

Δύο πράγματα μόνο μένουν σταθερά: Η ακλόνητη στάση των «εταίρων» να αναγκάσουν την ελληνική κυβέρνηση να διανύσει ακόμα και το (κατά τον Βαρουφάκη) ¼ του δρόμου που απέμενε, υποτίθεται, να διανύσουν οι ίδιοι.

Και η πολιτική βούληση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ «να υπάρξει συμφωνία», δηλαδή νέο μνημόνιο με τους εταίρους, το οποίο σύμφωνα με «κυβερνητικές πηγές» έχει ήδη αρχίσει να γράφεται.

Μπορεί στην πρόσφατη συνεδρίαση της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ ξανά η ηγεσία του να δεσμεύτηκε ότι δεν πρόκειται να υπογράψει καμιά μνημονιακή συμφωνία. Αλλά πρέπει να είναι κανείς το λιγότερο αφελής για να μένει ήσυχος από αυτές τις δεσμεύσεις.

Αφαίμαξη

Η κυβέρνηση έχει ήδη διανύσει αρκετό δρόμο, πολύ παραπάνω από το 75% του Βαρουφάκη, για να συναντήσει τις απαιτήσεις των «εταίρων» ξεκινώντας με την υπογραφή της συμφωνίας της 20ης Φλεβάρη. Η «δημιουργική ασάφεια» που θα «κέρδιζε χρόνο» για την κυβέρνηση έδωσε το χρονικό περιθώριο στην τρόικα, όπως ήταν και το διαφανόμενο, να προχωρήσει στην σταδιακή αφαίμαξη και αξιολόγηση.

Τα 4 βασικά χαρακτηριστικά ενός «αποδεκτού» συμβιβασμού όπως περιγράφονται γενικά στην απόφαση

Μειωμένη μνημονιακή πλειοψηφία στην ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ

Οι πρωτεργάτες του "έντιμου συμβιβασμού"

της πρόσφατης Κ.Ε δείχνουν ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθεί να κινείται στις ίδιες ράγες και στην ίδια μνημονιακή κατεύθυνση:

Καταρχήν η δέσμευση για «πρωτογενή πλεονάσματα», έστω και χαμηλά, αποτελεί δέσμευση για συνέχιση της λιτότητας, των περικοπών και της σκληρής φορολόγησης του λαού από την οποία προέκυψαν αυτά τα πλεονάσματα. Και αυτή ήδη έχει ξεκινήσει. Το ξέρουν όλοι όσοι συνεχίζουν να πληρώνουν τον ΕΝΦΙΑ ή ο μισθός τους δεν έχει αυξηθεί ούτε ένα σεντ ή είναι ακόμα άνεργοι. Το ξέρει και ο πρωθυπουργός που πριν λίγες μέρες στο συνέδριο του Εκόνομιστ κοκορευόταν ότι «στο σχεδόν τετράμηνο της δικής μας διακυβέρνησης, το πρωτογενές

πλεόνασμα έφτασε στα €2.164 εκατ. ευρώ, έναντι πρωτογενούς πλεονάσματος 1.046 εκατ. ευρώ για την ίδια περίοδο το 2014»

«Καμιά νέα περικοπή σε μισθούς και συντάξεις» είναι η δεύτερη «κόκκινη γραμμή». Αλήθεια; Λες και ο κόσμος έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση για να παραμείνουν οι μισθοί και οι συντάξεις κολλημένοι εκεί που τους κατέβασαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις! Για να δει την υπόσχεση για αύξηση στα 750 ευρώ κατώτατο μισθό να αναβάλλεται για κάποια στιγμή το 2016 και μάλιστα σταδιακά. Για να δει τους έμμεσους φόρους να εκτινάσσονται σε νέα ύψη. Για να δει τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης να αυξάνονται σταδιακά.

«Ισχυρό πακέτο δημόσιων επενδύσεων σε υποδομές και τεχνολογίες». Υπόσχεται «ανάπτυξη» η κυβέρνηση μέσα από αδιευκρίνιστου μεγέθους «πακέτα» του Γιούνκερ. Μόνο που αυτά θα δοθούν αυστηρά με αντάλλαγμα σκληρή λιτότητα για την εργατική τάξη. Αλήθεια, τώρα ακούμε πρώτη φορά για «πακέτα» επιτρώπων σε αυτή τη χώρα; Που κατέληξαν τα προηγούμενα πακέτα της ΕΕ, αν όχι στους καπιταλιστές, τραπεζίτες και βιομήχανους;

Διαιώνιση

Αναδιάρθρωση του χρέους. Εδώ ποιον να πιστέψει κανείς; Μήπως δεν είναι οι ίδιοι οι υπουργοί οικονομικών αυτής της κυβέρνησης που επανειλημμένα δηλώνουν ότι το χρέος θα εξυπηρετηθεί μέχρι και το τελευταίο σεντ; Να θυμηθούμε μήπως την πρόταση του Βαρουφάκη για αέναα ομόλογα και ομόλογα με «ρήτρα ανάπτυξης» που αποτελούν διαιώνιση του χρέους;

Η τρόικα ξέρει ότι τα 320 δις ευρώ του δημόσιου χρέους δεν πρόκειται να καταφέρει ποτέ να τα πληρώσει η Ελλάδα (μέσα στην προηγούμενη χρονιά το χρέος «μειώθηκε» από 321 δις σε 320). Για τους εργαζόμενους το αντάλλαγμα μιας «αναδιάρθρωσης» θα είναι δεκαετίες σκληρής λιτότητας και μνημονίων.

Αντιπολίτευση στο δρόμο, όχι μόνο στα όργανα

Κατά πλειοψηφία εγκρίθηκε το κείμενο πολιτικής απόφασης στην Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ την περασμένη Κυριακή. Η Αριστερή Πλατφόρμα ψήφισε λευκό και έφερε τροπολογία η οποία δεν πέρασε. Από τα 201 μέλη που αριθμεί η Κ.Ε του ΣΥΡΙΖΑ, κατά της τροπολογίας ψήφισαν τα 95, υπέρ ψήφισαν τα 75, ενώ υπήρξαν 1 λευκό και 30 απόντες.

Είναι προφανές ότι όσο περισσότερους συμβιβασμούς κάνει η κυβέρνηση πηγαίνοντας προς το κλείσιμο της συμφωνίας, τόσο αυξάνονται οι κλυδωνισμοί στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, με αποτέλεσμα τη συρρίκνωση της προεδρικής πλειοψηφίας στο 56% των παρόντων στην πρόσφατη ψηφοφορία της Κ.Ε.

Πρόκειται για κλυδωνισμούς που έχουν τη ρίζα τους στη δυσaréσκεια, το λιγότερο, που έχει αρχίσει να επικρατεί στη βάση του ΣΥΡΙΖΑ. Την είδαμε να εκφράζεται δημόσια ανάμεσα στα μέλη στις τοπικές εκδηλώσεις αλλά και ανάμεσα στους ψηφοφόρους του στα γκάλοπ που καταγράφουν μετατόπιση προς ριζοσπαστικότερες λύσεις, όπως η

διαγραφή του χρέους ή η έξοδος από το ευρώ.

Αυτή η κίνηση του κόσμου έβαλε την πίεση στην Αριστερή Πλατφόρμα, μετά από πολλούς προεκλογικούς και μετεκλογικούς μήνες σιωπηλής αποδοχής των χειρισμών της ηγεσίας, όπως η υπογραφή της συμφωνίας στις 20 Φλεβάρη, να σηκώσει τους τόνους – μια καλοδεχούμενη εξέλιξη.

Όμως ακόμα και η ίδια η επιλογή της πρότασης «τροπολογίας» (σε μια πολιτική απόφαση που επί της ουσίας αποδέχεται τους μνημονιακούς όρους) περισσότερο παραπέμπει σε μια τακτική με στόχο την ανάδειξη εσωκομματικών συσχετισμών, παρά πραγματική άμεση ρήξη με τους συμβιβασμούς ενόψει της συμφωνίας.

Διέξοδος

Σε αυτό συντείνουν και οι προτάσεις που πέφτουν από κομμάτια της αντιπολίτευσης μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, ότι μια διέξοδος θα ήταν να παρθεί πρώτα ο έλεγχος της πλειοψηφίας στο κόμμα και μετά να μπει η πίεση στην κυβέρνηση. Ή ακόμα χειρότερα, αφού παρθεί ο έλεγχος να προκληρυχ-

θούν νέες εκλογές, όπου ο ΣΥΡΙΖΑ θα καλέσει τον κόσμο να τον ψηφίσει ξανά πάνω σε ένα νέο πρόγραμμα (!) λες και το Γενάρη ψήφισε για συνέχιση των μνημονίων...

Τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι εύλογα.

«Κανένας από τους κορυφαίους του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης δεν θα τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια του Τσίπρα. Δεν υπάρχουν στον ΣΥΡΙΖΑ δυνάμεις που θα διευκόλυναν το σενάριο της σύντομης αριστερής παρένθεσης, ρίχνοντας την κυβέρνηση» δηλώνει ο Παπαδημούλης.

Η μόνη πραγματική απάντηση είναι η Αριστερή Πλατφόρμα να επιστρατεύσει όλες τις δυνάμεις της σε ένα μαζικό κάλεσμα στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ για κοινό αγώνα με το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα συνδικάτα, για άμεση κινητοποίηση του κόσμου στους δρόμους, τα πανεπιστήμια, τους χώρους εργασίας, απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις για να μην περάσει νέο μνημόνιο. Η αντικαπιταλιστική αριστερά, σωματεία, δυνάμεις της εργασίας ήδη κινούνται σε αυτήν την κατεύθυνση.

Γιώργος Πίττας

ΑΔΕΔΥ Στάση εργασίας

Σε παναπτική στάση εργασίας προχωράει η ΑΔΕΔΥ, την Πέμπτη 28/5, από τις 12μες μέχρι τη λήξη του ωραρίου. Απεργιακή συγκέντρωση θα πραγματοποιηθεί στις 12:30μμ, έξω από το υπουργείο Εργασίας στη Σταδίου.

Η νέα απεργιακή κινητοποίηση στο δημόσιο βάζει κεντρικό ζήτημα τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών ταμείων διεκδικώντας από την κυβέρνηση να αναλάβει τις ευθύνες της και να εγγυηθεί τη βιωσιμότητά τους, «θεσπίζοντας μόνιμη -νομικά κατοχυρωμένη- κρατική χρηματοδότηση».

Σύμφωνα με την ΑΔΕΔΥ, το Μ.Τ.Π.Υ. (Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων), το Ε.Τ.Ε.Α. (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης), στο οποίο εντάχθηκε το Τ.Ε.Α.Δ.Υ. και το Τ.Π.Δ.Υ. (Εφάπαξ), όπως και όλα τα μεγάλα Ταμεία κοινωνικής ασφάλισης, αδυνατούν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους.

«Η ευθύνη είναι διαχρονική και βαρύνει όλες τις Κυβερνήσεις οι οποίες με την πολιτική που ακολούθησαν οδήγησαν τα Ταμεία στη σημερινή τους κατάσταση. Η κατάργηση των κοινωνικών πόρων, η διασπάθιση των χρημάτων μας στο Χρηματιστήριο, το κούρεμα PSI το Μάρτιο του 2012, που αφαιρέσε από όλα τα ασφαλιστικά ταμεία 13 δις. ευρώ, τα δομημένα ομόλογα, οι μαζικές συνταξιοδοτήσεις των τελευταίων ετών και η πολιτική ελαχιστοποίησης των προσλήψεων, έχουν οδηγήσει στην εξάντληση των αποθεματικών των Ταμείων μας με αποτέλεσμα να αδυνατούν σήμερα να ανταποκριθούν ακόμα και σ' αυτές τις μειωμένες παροχές τους.

Χαρακτηριστικό της σημερινής κατάστασης είναι ότι στο Ε.Τ.Ε.Α. προτάθηκε προσπάτως να εκποιηθεί αντί πινακίου φακής, ομόλογο με ημερομηνία λήξης το 2032, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την περιουσιακή κατάσταση του Ταμείου.

Ανάλογη είναι η κατάσταση και στα υπόλοιπα Ταμεία του Δημοσίου. Το Μ.Τ.Π.Υ. μετά και την κατάργηση της κράτησης 3% επί των προμηθειών του Δημοσίου, κάθε μήνα αντιμετωπίζει μεγάλο έλλειμμα» λέει σε ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία του δημοσίου.

Από την απεργία των Νοσοκομείων στις 20 Μάη, περισσότερα στη σελίδα 5

Μπορούμε να νικήσουμε τους εκβιαστές

Ένα από τα μόνιμα «επιχειρήματα» των απόψεων που αρνούνται τη ρήξη με τους εκβιαστικούς «θεσμούς» της ΕΕ, είναι ότι αν γίνει τέτοια σύγκρουση, τότε θα απομονωθούμε και θα υποφέρουμε.

Αυτή η «συλλογιστική» δέχτηκε δυο συντριπτικά πλήγματα αυτές τις μέρες. Το ένα ήρθε από την Ισπανία και το άλλο από την Ιρλανδία. Σε δυο από τις πιο συντηρητικές χώρες της Ευρώπης, εκεί όπου έχει παραδοσιακά δύναμη το πιο αντιδραστικό κατεστημένο, η Καθολική εκκλησία, οι κάλπες κατέγραψαν μαζική στροφή προς τα αριστερά.

Στην Ισπανία, το κυβερνητικό κόμμα του Ραχόι έχασε το ένα πέμπτο των Δήμων που είχε κάτω από τον έλεγχό του. Όπως μπορείτε να διαβάσετε στην ανταπόκριση που δημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο, στις δυο μεγάλες πόλεις, στη Βαρκελώνη και στη Μαδρίτη, νικήτριες είναι δυο γυναίκες που αναδείχθηκαν μέσα από το κίνημα των Indigna-

dos και υποστηρίχτηκαν από το Podemos και δυνάμεις της Αριστεράς.

Σαρωτική νίκη

Στην Ιρλανδία, πέτυχε σαρωτική νίκη το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα για τον γάμο των ομοφυλόφιλων. Σε μια χώρα όπου ο καθολικισμός και η δεξιά κρατάνε τις εκτρώσεις στην παρανομία, αυτή είναι μια εντυπωσιακή ανταρσία κατά του σεξισμού. Και όπως τονίζουν οι σύντροφοί μας εκεί, αυτό δίνει νέες δυνατότητες για το κίνημα συνολικά.

Αυτή τη στροφή προς τα αριστερά τη φобόντουσαν εδώ και καιρό τα επιτελεία της ΕΕ. Ιδιαίτερα μετά τη νίκη της Αριστεράς στις εκλογές εδώ στην Ελλάδα, οι κάθε λογής Σόιμπλε έχουν κάνει ό,τι μπορούν για να

ανακόψουν αυτή τη δυναμική. Όχι «μόνο» με τους εκβιασμούς που όλοι ξέρουμε στην ελληνική περίπτωση, αλλά και με αχαλίνωτη κινδυνολογία στις άλλες χώρες. Ούτε λίγο, ούτε πολύ η προπαγάνδα τους έλεγε και λέει ότι μια ελληνική ρήξη με τη λιτότητα, τα μνημόνια και το χρέος θα την πληρώσουν οι εργάτες των άλλων χωρών της ΕΕ και άρα δεν πρέπει να υποστηρίξουν την Αριστερά πουθενά.

Οι νίκες στην Ισπανία και στην Ιρλανδία δείχνουν ότι οι κινδυνολόγοι φίλοι του Σόιμπλε κινδυνεύουν να πάθουν ό,τι έπαθε και ο Σαμαράς εδώ. Κλιμακώνοντας τη σύγκρουση με τους εκβιαστές-δανειστές της ΕΕ, εμπνέουμε και ξεσηκώνουμε τους εργάτες παντού.

Δυστυχώς, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης, ο Αλέξης Τσίπρας και οι υπουργοί του επιλέγουν τους συμβιβασμούς αντί για τη ρήξη. Ετοιμάζονται να υπογράψουν μια συμφωνία που διαγράφει τις υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ αντί να διαγράφει το χρέος, ψάχνει ξανά πρωτογενή πλεονάσματα αντί για ξήλωμα των μηχανισμών της λιτότητας.

Τέτοιοι συμβιβασμοί πάνε να χαράμισουν τη δυναμική του κόσμου και στην Ελλάδα και στην Ισπανία και στην Ιρλανδία. Αντίθετα, αν κλιμακώσουμε τους αγώνες ενάντια στους εκβιασμούς της ΕΕ και τους συμβιβασμούς της κυβέρνησης, μπορούμε να κάνουμε όλους τους Σόιμπλε να έχουν την τύχη του Σαμαρά και να ανοίξουμε το δρόμο για την Ευρώπη των εργατών κόντρα στην Ευρώπη των τραπεζιτών.

ΙΡΛΑΝΔΙΑ Νικήσαμε και συνεχίζουμε

Κερδίσαμε την Ισότητα στο γάμο, να παλέψουμε για περισσότερα.

Το ΝΑΙ είναι μια ιστορική στιγμή για την Ιρλανδική κοινωνία, αλλά και διεθνώς, καθώς η Ιρλανδία γίνεται η πρώτη χώρα που καθιερώνει την ισότητα στο γάμο με τη λαϊκή ψήφο.

Πρόκειται για μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, μακριά από την Ιρλανδία της Εκκλησιαστικής κυριαρχίας, των αντιδραστικών ιδρυμάτων και της σεξουαλικής καταπίεσης. Στέλνει ένα μήνυμα αποδοχής και αγάπης στην κοινότητα των LGBTQ.

Τώρα που νικήσαμε, όλοι οι αντιδραστικοί βρίσκονται σε υποχώρηση και δεν πρέπει να χαράμίσουμε αυτή την ευκαιρία.

Η Ιρλανδία είναι μια χώρα γεμάτη ανισότητες, από την καταπίεση των γυναικών μέχρι τους ταξικούς αποκλεισμούς στην Εκπαίδευση, χωρίς να ξεχνάμε την άνιση κατανομή των εισοδημάτων.

Τα επόμενα βήματα πρέπει να είναι:

Να παλέψουμε για το δικαίωμα των γυναικών να αποφασίζουν για τη ζωή τους, για το δικαίωμα στην έκτρωση. Να παλέψουμε για τα δικαιώματα των Τρανς ενάντια στο νομοσχέδιο που επιβάλλει περιορισμούς σε ορισμένους από τους πιο καταπιεσμένους ανθρώπους της κοινωνίας.

Να παλέψουμε για το Διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους. Η Καθολική Εκκλησία έχει χάσει επαφή με την πλειοψηφία της κοινωνίας, αλλά ακόμη μπορεί να ελέγχει σχολεία και νοσοκομεία και να επιβάλλει διακρίσεις.

Να παλέψουμε ενάντια στις οικονομικές ανισότητες. Τα κυβερνητικά κόμματα είναι υπεύθυνα για τα πιο φριχτά μέτρα λιτότητας που βαθαινούν την οικονομική ανισότητα. Όλοι όσοι υποστηρίζουν την ισότητα πρέπει να ενταχθούν στον αγώνα ενάντια στη λιτότητα και ιδιαίτερα στην καμπάνια ενάντια στο χαράτσι για το νερό.

Οι σοσιαλιστές πάντα αντιπαλεύουν την ανισότητα και την καταπίεση. Σας καλούμε να παλέψουμε μαζί για όλα αυτά και για μια εναλλακτική απέναντι στον καπιταλισμό.

**Ανακοίνωση του SWP Ιρλανδίας
μετά το δημοψήφισμα**

“Θέλει αρχίδια για να είσαι αδερφή” γράφει το μπλουζάκι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ Στόχος 120.000€

Στα 58.035 ευρώ ανέβηκε ο δείκτης της οικονομικής εξόρμησης της Εργατικής Αλληλεγγύης με τα 10.780 ευρώ που συγκεντρώθηκαν με την ολοκλήρωση του πετυχημένου τετραήμερου Μαρξισμός 2015. Μεγάλη συμμετοχή, πλούσια συζήτηση, ενθουσιασμός και μια γερή ώθηση για την οικονομική καμπάνια. Ευχαριστούμε όλες τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που συμμετείχαν καθώς και τα σωματεία που ενίσχυσαν οικονομικά αγοράζοντας προσκλήσεις.

Ευχαριστούμε επιπλέον όλες και όλους

που γράφτηκαν συνδρομητές Χρίστος Σ., Σπύρος Σ., Ντίνα Π., Μυριάνθη Λ., Σία Α., Γιώργος Τ., Βασίλης Γ., Μιχάλης Κ., Σταυρούλα Π. καθώς και για τις προσωπικές σας ενισχύσεις: Γιώργος Τ. και Μανώλης Φ. από 100 ευρώ, Σεβαστή Γ. 70, από 50 ευρώ Φωτεινή Τ., Κατερίνα Κ. και Γιώργος Γ., από 20 ευρώ Κωνσταντίνος Σ., Πέτρος Θ., Μαρία Κ. και Κώστας Π.

Συνεχίζουμε με την έμπνευση του Μαρξισμού μπροστά σε όλες τις μάχες για την εναλλακτική προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Ενισχύστε μας!

Κάτω τα χέρια από το Λιμάνι

Συνεχίζονται οι διεργασίες για συντονισμένη κι αποτελεσματική αντίσταση στην ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ μετά την ανακοίνωση του ΤΑΙΠΕΔ, για πώληση του 51% των μετοχών του λιμανιού.

Η ΟΜΥΛΕ και η Ένωση Λιμενεργατών ΟΛΠ, πραγματοποίησε σύσκεψη για το ζήτημα, την Τρίτη 26/5 στην αίθουσα εκδηλώσεων ΟΛΠ. Στη σύσκεψη συμμετείχαν ο Δικηγορικός Σύλλογος Πειραιά, η Αντιπεριφέρεια Πειραιά, το Βιοτεχνικό Επιμελητήριο, ο Εμπορικός Σύλλογος Πειραιά, οι δήμαρχοι Κερατσινίου – Δραπετσώνας και Περάματος, βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, εκπρόσωποι από το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το Συντονισμό Ενάντια στα Κλεισίματα και τις Διαθεσιμότητες.

Η σύσκεψη επανεπιβεβαίωσε την κοινή θέση όλων των φορέων για δημόσιο χαρακτήρα του λιμανιού.

Από τη μεριά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τονίστηκε ότι αυτό δεν αρκεί αλλά χρειάζεται αντίθεση ενάντια σε κάθε μορφή ιδιωτικοποίησης, είτε παραχώρησης, ενοικίασης, είτε “αξιοποίησης” μέσω ΣΔΙΤ, σπάσιμο της σύμβασης με την Cosco και κάλεσε σε συντονισμένες κινητοποιήσεις με πρώτη αυτή στις 13/6, τη μέρα που γίνεται η συνεδρίαση των μετόχων του ΟΛΠ.

Αίσθηση προκάλεσαν τα υλικά του Συντονισμού Ενάντια στα Κλεισίματα και τις Διαθεσιμότητες, που έχει εκδώσει για τη συγκεκριμένη καμπάνια.

Ο Συντονισμός πρόκειται να πραγματοποιήσει εκδήλωση ενάντια στο ξεπούλημα του λιμανιού, στις **22 Ιούνη**, με ομιλητές τον **Νίκο Γεωργίου**, πρόεδρο της Ένωσης Λιμενεργατών, τον **Αντώνη Νταλακογεώργο**, πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ, τον **Θανάση Διαβολάκη**, συνδικαλιστή της ΟΙΕΛΕ και πρώην δημ.σύμβουλο Πειραιά με την Ανταρσία στο Λιμάνι και

τον **Τάσο Αναστασιάδη**, εκ μέρους του Συντονισμού. Ο χώρος διαξαγωγής της εκδήλωσης αναμένεται να ανακοινωθεί τις προσεχείς ημέρες.

ΕΛΠΕ Τρεις οι νεκροί στο βωμό του κέρδους

Οι εξελίξεις σχετικά με το εργοδοτικό έγκλημα της 8ης Μάη στα Ελληνικά Πετρέλαια, παίρνουν όλο και πιο δυσαρεστη τροπή, καθώς ήδη τρεις από τους τραυματίες εργάτες έχουν φύγει από τη ζωή.

Πρόκειται για τον **Μπάμπη Δευτεραίο**, τον **Δελιάι Ραμαντάν** και τον **Αντώνη Αβράμιο**.

Την Τρίτη 26/5, την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, οι εργάτες των ΕΛΠΕ, πραγματοποιούσαν στάση εργασίας προκειμένου να παραστούν στην κηδεία του Αντώνη Αβράμιο.

“Στέλνουμε τα θερμότερα συλλυπητήρια στις οικογένειες των δύο νεκρών εργατών και ευχόμαστε να αναρρώσουν γρήγορα και είναι γεροί οι υπόλοιποι τραυματίες” αναφέρει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ανακοίνωσή της. “Ζητάμε άμεσα την απόδοση ευθυνών στην εργοδοσία για τους δύο θανάτους στα ΕΛΠΕ, καταγγέλλουμε κάθε προσπάθεια να κρυφτούν οι ευθύνες πίσω από τις γενικόλογες επικλήσεις στις «κακές στιγμές». Τα πράγματα είναι απλά: Η επιχείρηση βγάζει χρήμα στις πλάτες των εργαζόμενων, οι εργαζόμενοι πε-

θαίνουν πάνω στη δουλειά” συνεχίζει.

“Σε ένα εργασιακό χώρο που είναι από τα μεγαλύτερα κολαστήρια για τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, σε μια εταιρία που από τη μια παρουσιάζει συνεχώς κερδοφορία, από την άλλη χειροτερεύει σε καθημερινή βάση τις συνθήκες εργασίας, θυσιάζοντας μέτρα ασφαλείας, εξασφαλίζοντας τη σιωπή των καθεστωτικών ΜΜΕ, μην και θιγεί η «αναπτυξιακή αυτοκρατορία» του Λάτση. Ακολουθεί δηλαδή πιστά την απάνθρωπη συνταγή της κερδοφορίας με τους εργαζόμενους να είναι αναλώσιμοι”.

Οι τοπικές επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη Δυτική Αττική καλούν σε αγώνα τώρα: “για να καταργηθεί το καθεστώς των εργολαβικών συνεργειών μέσα στις επιχειρήσεις. Προσλήψεις μόνιμου προσωπικού λειτουργίας, με αξιοπρεπείς μισθούς. Άμεση επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και στους όρους αμοιβής και στους υπόλοιπους όρους εργασίας. Μείωση του εργάσιμου χρόνου δώρες τη μέρα – 30 την εβδομάδα. Αυξήσεις στους μισθούς. Απαγόρευση των απολύσεων”. Στο

πλευρό των εργατών και η ΕΤΕΡ (Ένωση Τεχνικών Ραδιοφωνίας), “Τα δάκρυα πια για τους χαμένους της Τάξης μας στέρεψαν. Οι υποσχέσεις που ακούμε γύρω μας πολλές. Για άλλη μια φορά τονίζουμε την άμεση ανάγκη για μόνιμη και σταθερή εργασία με μισθούς επαρκείς τουλάχιστον για να εξασφαλίσουν τα προς το ζην σε κάθε άνθρωπο στη χώρα μας και όχι να τον σέρνουν από κρεματόριο σε κρεματόριο προκειμένου να επιβιώσει” αναφέρει μεταξύ άλλων.

Εν τω μεταξύ σε ανθρώπινο λάθος αποδίδει την πυρκαγιά επιτροπή, αποτελούμενη στην πλειοψηφία της από στελέχη της εταιρίας. Αντίθετη άποψη έχουν οι εκπρόσωποι των εργαζομένων, οι οποίοι επισημαίνουν τις εγκληματικές ευθύνες της εργοδοσίας, όπως την τεράστια εντατικοποίηση της δουλειάς και την αμέλεια της στο ζήτημα της εκπαίδευσης των εργατών. Όπως καταγγέλουν υπήρξε προσπάθεια για να συμπίεστεί η συντήρηση του διυληστηρίου κάτω από 35 μέρες, ενώ σίγουρα έπαιξε ρόλο η γενικευμένη κούραση από την έλλειψη προσωπικού και τα συνεχόμενα 12ωρα εργασίας.

Εκλογές στην ΙΝΤΡΑΚΟΜ...

Εκλογές στο Σωματείο Εργαζομένων της ΙΝΤΡΑΚΟΜ θα πραγματοποιηθούν στις 9/6, όπως αποφασίστηκε στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση της περασμένης βδομάδας.

Ο **Γιάννης Θεοχάρης**, από την Πρωτοβουλία Γένοβα Ιντρακόμ, μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη: “Η Πρωτοβουλία Γένοβα είναι η αγωνιστική ενωτική δύναμη, που έδωσε όλες της τις δυνάμεις για την οργάνωση των κινητοποιήσεων τόσο σε ζητήματα που άνοιγαν απέναντι στην εργοδοσία, όσο και στην ευρύτερη μάχη ενάντια στα μνημόνια, τη λιτότητα, το ρατσισμό και τους φασίστες. Ήμασταν στην πρώτη γραμμή στην απεργία μιας βδομάδας στην InMaint το 2013 ενάντια στις μειώσεις και στην απεργία στην Intra-soft λίγο πιο μετά ενάντια στις απολύσεις, στις 48ωρες απεργίες το 2011 σε όλη την Ιντρακόμ και φυσικά στην πολυήμερη απεργία στην Defense το 2012. Παρόντες κι οργανωτές σε όλες τις πανεργατικές απεργίες, αλλά και στο πλευρό των άλλων αγωνιζόμενων κλάδων όπως των εργαζομένων της ΕΡΤ, των Τσιμέντων κλπ. Συνεχίζουμε. Έχουμε μπροστά μας τη μάχη για διασφάλιση των θέσεων εργασίας, για Συλλογικές Συμβάσεις που να επαναφέρουν όσα έκοψαν τα μνημόνια, τη μάχη για να τα πάρουμε όλα πίσω. Γι’ αυτό καλούμε τους συναδέλφους να ενισχύσουν και να δυναμώσουν με την ψήφο τους την Πρωτοβουλία Γένοβα Ιντρακόμ”.

Την ΕΣΗΕΑ...

Στις 3 και 4 Ιούνη θα διεξαχθούν οι εκλογές της ΕΣΗΕΑ, της μεγαλύτερης δημοσιογραφικής συνδικαλιστικής ένωσης στην Αττική. Η Αντικαπιταλιστική Αριστερά δίνει το παρών με το ψηφοδέλτιο της Πρωτοβουλίας για την Ανατροπή, του σχήματος που συσπειρώνει αγωνιστικές συλλογικότητες (Financial Crimes, Αριστερό Ριζοσπαστικό ΜΜΕτωπο, Σπάρτακος) και πλήθος αντένταχτων αγωνιστών.

“Μεγαλοεκδότες, καναλάρχες και κυβερνήσεις έχουν εφαρμόσει με επιτυχία την τακτική του κατακερματισμού και της συκοφάντησης. Εμείς μπορούμε και οφείλουμε να απαντήσουμε οικοδομώντας μια νέα ενότητα στη βάση – δημοκρατική, ακηδεμόνευτη, ριζοσπαστική, αγωνιστική, ανατρεπτική. Απέναντι στις συντεχνιακές και καθεστωτικές λογικές, να αντιτάξουμε τη δύναμη της αλήθειας και των πολλών, τη δύναμη που μας δίνει το γεγονός ότι δημοσιογράφοι και εργαζόμενοι στα ΜΜΕ είμαστε σάρκα από τη σάρκα της κοινωνίας και όχι εχθρός της” δηλώνουν οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες της Πρωτοβουλίας για την Ανατροπή, έχοντας διαμορφώσει ένα διεκδικητικό πλαίσιο αγώνα για το δικαίωμά στη δουλειά, αξιοπρεπείς μισθούς χωρίς μπλοκάκια και μαύρα, συλλογικές συμβάσεις, πλήρη ασφάλιση και παροχές υγείας για όλους, άμεση ένταξη στην ΕΣΗΕΑ και πλήρη κάλυψη των συναδέλφων μας σε όλα τα ΜΜΕ, αποφασιστική και άμεση ενίσχυση των ανέργων, κάλυψη των ασφαλιστικών τους αναγκών, ενιαίο κλαδικό συνδικάτο και ταμείο, αντικειμενική ενημέρωση για την κοινωνία, διαγραφή του χρέους.

Στο φλέγον ζήτημα της, ΕΡΤ η Πρωτοβουλία επαναλαμβάνει την απαίτηση για αυτοδιαχειριζόμενη και ελεγχόμενη από την κοινωνία, με βάση τις προτάσεις των εργαζομένων που αγωνίζονται ηρωικά επί δύο χρόνια – όχι ένα κακέκτυπο του παλιού κυβερνητικού φερέφωνου ή της ΝΕΡΙΤ.

Και την SPEEDEX

Εκλογές πραγματοποιούνται στο Σωματείο Εργαζομένων της εταιρίας κούριερ Speedex.

Στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση στις 24/5, αρκετοί εργαζόμενοι αναφέρθηκαν στην επιτυχημένη τριήμερη απεργία του περασμένου Μάη, που κατάφερε να αποτρέψει 14 απολύσεις εργαζομένων.

“Ήταν μια νικηφόρα απεργία γιατί οργανώθηκε καλά, με συνεχή περιφρούρηση κι απεργιακό αποκλεισμό της εταιρίας. Στην τοποθέτησή μου στη συνέλευση μίλησα για την ανάγκη ενός συντονισμού των σωματείων που να ενώσει τους εργαζόμενους κούριερ και να παλέψει για κλαδική ΣΣΕ των εργαζομένων στο χώρο των ταχυμεταφορών” μας είπε ο **Χρήστος Βαρβέρης**, ένας από τους 14 προς απόλυση εργαζόμενους του περασμένου Μαΐου και υποψήφιος σήμερα με τη **Μαζική Ενωτική Δημιουργία**.

Στον αγώνα για τη δημόσια Υγεία

Χιλιάδες διαδήλωσαν στους δρόμους της Αθήνας την Τετάρτη 20/5, στα πλαίσια της 24ωρης απεργίας των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία και της στάσης εργασίας σε όλο το δημόσιο που είχε εξαγγείλει η ΑΔΕΔΥ.

Οι απεργοί καταγγέλλουν την κυβερνητική αδράνεια μπροστά στην κατάρρευση των δημόσιων νοσοκομείων και διεκδικούν τη διάσωση του Ε.Σ.Υ με προσλήψεις και γενναία χρηματοδότηση.

Από νωρίς, έξω από το υπουργείο Υγείας, είχαν φτάσει εκατοντάδες συνταξιούχοι, με πορεία από την πλατεία Εθν.Αντιστάσεως (πρώην Κοτζιά). Προηγούμενως οι συνταξιούχικές ενώσεις είχαν πραγματοποιήσει το δικό τους συλλαλητήριο, απέναντι από το δημαρχείο της Αθήνας, διεκδικώντας μεταξύ άλλων καταβολή της 13ης και 14ης σύνταξης, επαναφορά των συντάξεων στα επίπεδα του 2009 κι επαναχορήγηση όλων των ιατρικών παροχών που περιορίστηκαν στην Υγεία.

Όσο πέραγε η ώρα ο δρόμος γέμιζε από εργαζόμενους νοσοκομείων της Αθήνας αλλά και άλλων περιοχών όπως της **Θεσσαλονίκης**, της **Πρέβεζας**, της **Καρύστου**, της **Κω**, ενώ στο πλευρό τους διαδήλωσαν εργαζόμενοι από την **ΕΡΤ** και τους **δήμους**. Παρουσία είχαν κι αρκετοί φοιτητές και φοιτήτριες με πιο οργανωμένη αυτή των **ΤΕΙ Αθήνας** και **Πειραιά**.

Η διαδήλωση έφτασε μέχρι τη Βουλή όπου ξεσήκωσε έντονες διαμαρτυρίες η παρουσία των ΜΑΤ, που εμπόδιζε την πορεία να συνεχίσει για το υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης.

Μεγαλειώδη χαρακτηρίζει τη συγκέντρωση και την πορεία η **ΠΟΕΔΗΝ**, το γενικό συμβού-

Στιγμιότυπο από την απεργιακή διαδήλωση στις 20 Μάη.

λιο της οποίας συνεδρίασε αμέσως μετά. Η απόφασή του περιλαμβάνει “τοπικές μορφές δράσης (Επισχέσεις Εργασίας, Γενικές Συνελεύσεις, Στάσεις Εργασίας, Συγκεντρώσεις, Πορείες). Πρόταση στην ΑΔΕΔΥ για οργάνωση δυναμικών απεργιακών κινητοποιήσεων, στην επικείμενη υπογραφή του νέου Μνημονίου. Εάν η συμφωνία μετατεθεί μετά τον Ιούνιο, οργάνωση 24ωρης Πανυγειονομικής Απεργιακής Κινητοποίησης στο δεύτερο 15νθήμερο του Ιουνίου”.

Ως “αφετηρία, για έναν απεργιακό αγωνιστικό ξεσηκωμό” χαρακτηρίζει την 20η Μάη το **Συντονιστικό Νοσοκομείων** προτείνοντας κλιμάκωση “απέναντι στους εκβιασμούς και τα

νέα μνημόνια που θέλουν να μας επιβάλουν”. Για το σχεδιασμό των επόμενων βημάτων, το Συντονιστικό καλεί σε **ανοιχτή συνέλευση, την Τετάρτη 27/5, στις 6:30μμ, στο αμφιθέατρο του Αγ.Σάββα**.

Εν τω μεταξύ η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, **ΜΕΤΑ Υγειονομικών**, με ανακοίνωσή της, σπεύδει να χαρίσει την απεργιακή κινητοποίηση στις μνημονιακές παρατάξεις ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚΕ, αναφέροντας μάλιστα ότι η απεργία προκηρύχθηκε για τη νομιμοποίηση των μνημονιακών πολιτικών και κομμάτων! “**Η πλειοψηφία της ΠΟΕΔΗΝ, χρησιμοποιώντας μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις και αντιδημοκρατικές διαδικασίες, προχωρά στην απεργιακή κινητοποίηση**

στις 20 Μάη με προφανή στόχο όχι ένα τέτοιο διεκδικητικό πλαίσιο αλλά τη νομιμοποίηση των μνημονιακών πολιτικών και των κομμάτων που την στηρίζουν. Υποστηρίζει, παρά την απόφαση του Ελληνικού λαού, ότι δεν υπάρχει ουσιαστική αλλαγή, προκειμένου να διαμορφώσει την πεποίθηση στους εργαζόμενους ότι το μνημόνιο είναι μονόδρομος. Εντάσσει την κινητοποίηση στις 20 Μάη, όχι σε ένα συνεκτικό σχέδιο για την απόκρουση των εκβιασμών και την ενεργοποίηση των εργαζομένων προκειμένου να δοθούν λύσεις στα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, αλλά στους σχεδιασμούς της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για «αριστερή παρένθεση»” αναφέρει.

Ο **Χρίστος Αργύρης**, γιατρός στο Γεννηματά και μέλος του Συντονιστικού Νοσοκομείων και του Νυστεριού, σε ομιλία του στα πλαίσια του φεστιβάλ Μαρξισμός 2015, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στη συγκεκριμένη ανακοίνωση:

“Οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ είναι ο απεργοσπαστικός μηχανισμός. Δεν ισχύει η εικόνα ότι είναι αυτοί που πρωτοστατούν στην προκήρυξη απεργιών, καταλήψεων κλπ, προκειμένου να ρίξουν την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ’. Αυτοί ποτέ δεν ήταν με τις απεργίες. Η γραμμή τους είναι ‘καθίστε στα αυγά σας’. Η ΔΑΚΕ κι όσοι έχουν μείνει στην παλιά μνημονιακή ΠΑΣΚΕ, αυτό το ρόλο παίζουν. Την ίδια στιγμή βλέπουμε να αναπτύσσεται ένας μηχανισμός από τους συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ που σπέρνει την αναμονή, γιατί ‘η κυβέρνηση έχει τίμιους αγωνιστές υπουργούς που θέλουν να συγκρουστούν αλλά δεν μπορούν’. Εμείς λέμε ότι μπορούμε, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, με τις κινητοποιήσεις μας”.

Σ.Μ.

Είναι η πρώτη μεγάλη απεργία που γίνεται 4 μήνες μετά την αλλαγή της κυβέρνησης. Παρά τα όποια μικρά θετικά βήματα έχουν εξαγγελθεί στον τομέα της Υγείας, όπως με την κατάργηση του πεντάευρου και την κάλυψη των ανασφάλιστων, τα βασικά προβλήματα παραμένουν. Η κυβέρνηση εναποθέτει την τύχη των όσων έχει εξαγγείλει στην πορεία των διαπραγματεύσεων με τους δανειστές.

Η διάσωση του Ε.Σ.Υ και η αναβάθμισή του μπορεί να γίνει μόνο με τη γενναία κρατική χρηματοδότηση του συστήματος και τις μαζικές προσλήψεις προσωπικού. Αυτό προϋποθέτει τη ρήξη με το προηγούμενο πολιτικό σκηνικό. Σημαίνει τη διαγραφή του χρέους, που αποτελεί μια μόνιμη θηλειά για τους εργαζόμενους. Προϋποθέτει τη σύγκρουση με τις πολιτικές που εφαρμόζουν η ΕΕ και το ΔΝΤ.

Έχουμε την άποψη σαν Σωματείο ότι χωρίς τη ρήξη και τη σύγκρουση με όλα αυτά δεν μπορούν να επιλυθούν ποτέ τα προβλήματα που αφορούν στο χώρο της Υγείας. Η συμμετοχή μας στο απεργιακό συλλαλητήριο στις 20/5, είναι η συνέχεια των κινητοποιήσεων που έχουμε ξεκινήσει εδώ και χρόνια στην Πρέβεζα. Το νοσοκομείο μας είναι ένα μικρό επαρχιακό νοσοκομείο που έχει πληγεί ιδιαίτερα τα χρόνια των μνημονίων και βρίσκεται κυριολεκτικά στην κόψη του ξυραφιού. Η συμμετοχή στην απεργία είχε σημαντική επιτυχία στο νοσοκομείο μας.

Θα συνεχίσουμε. Ήδη, έχουμε συγκροτήσει μια επιτροπή αγώνα που συνεδριάζει και καθορίζει δράσεις και κινητοποιήσεις. Την επόμενη περίοδο ετοιμάζουμε ένα μεγάλο συλλαλητήριο στην Πρέβεζα για τα ζητήματα της Υγείας που θα το προπαγανδίσουμε με αφίσσα, διακήρυξη, ραδιοφωνικά σπότ κι εξορμήσεις στην πόλη και τα χωριά.

Στρατής Βουγέλης, πρόεδρος Σωματείου Εργαζομένων Νοσοκομείου Πρέβεζας.

“Ο αγώνας πρέπει να κλιμακωθεί”

Συμμετέχουμε στην απεργιακή διαδήλωση φοιτητές από το ΤΕΙ Αθήνας αλλά κι άλλες σχολές, για να στηρίξουμε τον αγώνα των εργαζομένων για τη δημόσια Υγεία. Είμαστε με την κοινή πάλη φοιτητών κι εργατών ενάντια σε παλιά και νέα μνημόνια. Πιστεύουμε ότι οι εργάτες έχουν τη δύναμη να ανατρέψουν την κατάσταση που υπάρχει σήμερα, να σταματήσουν μνημόνια και φασίστες και να ανοίξουν το δρόμο για μια νέα κοινωνία χωρίς φτώχεια, πολέμους και ρατσισμό.

Λούκας Χμιελεύσκι, φοιτητής στο ΤΕΙ Αθήνας.

Απεργούσαμε όταν ήταν οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Έφτανε ο Μάιος και δεν μας πληρώνανε τις υπερωρίες, τα νυχτερινά και τις αργίες. Τώρα έχει συμβεί το ίδιο. Βλέπουμε ότι τα νοσοκομεία υποβαθμίζονται συνεχώς.

Στην περιοχή μας έχουν κλείσει μια σειρά νοσοκομεία τα τελευταία χρόνια, το Αμ.Φλέμιγκ κοντεύει κι αυτό να κλείσει, το Παίδων Πεντέλης καταρρέει λόγω έλλειψης προσωπικού και χρηματοδότησης και βλέπουμε ότι τα πράγματα αντί να φτιάξουν συνεχίζουν το ίδιο – για να μην πω ότι χειροτερεύουν. Ο αγώνας για τη στήριξη των νοσοκομείων είναι υποχρέωσή μας. Για δωρεάν Υγεία για όλους, για να ξανανοίξουν όσα έκλεισαν, για να μπορούν να έρχονται οι ανασφάλιστοι. Αν η κυβέρνηση αυτή θέλει να λέγεται της Αριστεράς, πρέπει να αλλάξει ρότα.

Παναγιώτης Μήτσου, εργαζόμενος στο Παίδων Πεντέλης

Υπάρχει πρόβλημα σε όλα τα ακτινολογικά εργαστήρια, σε όλα τα υποκαταστήματα του πρώην ΙΚΑ και νυν ΠΕΔΥ και αφορά στη μη έγκριση των πιστώσεων για την προμήθεια ακτινολογικών φιλμς. Εκεί που δουλεύω κινδυνεύουμε άμεσα, μέσα στην επόμενη βδομάδα, να μείνουμε χωρίς υλικό και να μην μπορούμε να εξυπηρετήσουμε τον κόσμο στις ακτινογραφίες.

Προπαθούμε με τηλέφωνα από το ένα ΙΚΑ στο άλλο να βρούμε κανα “περισσευσούμενο” υλικό, να το δανειστούμε και να μπορέσουμε να δουλέψουμε. Πέρα από το ότι δεν υπάρχει χρηματοδότηση και στην ουσία υφίστασαι στάση πληρωμών, υπάρχει και το εξής παράδοξο: έχουμε πληροφορηθεί ότι θα εγκριθούν όλες οι δαπάνες μαζί, για όλα τα ακτινολογικά εργαστήρια του ΙΚΑ, με μία πράξη κι ο προγραμματισμός είναι να ισομοιράσουν την ποσότητα στα εργαστήρια. Όμως το κάθε εργαστήριο δέχεται διαφορετικό αριθμό ασθενών κι έχει διαφορετικές ανάγκες. Αν όπως και να ‘χει δεν μας φέρουν τα υλικά για να μπορέσουμε να δουλέψουμε, θα κλείσουμε το τμήμα ενημερώνοντας και τον κόσμο για τους λόγους. Η σημερινή απεργία είναι ένα καλό πρώτο βήμα ενάντια στην ανάθεση. Αλλά αν μείνει εκεί δεν λέει τίποτα. Πρέπει ο αγώνας να κλιμακωθεί και μέσα να μπουν όλα τα σωματεία του κλάδου.

Βίκη Κορβέση, εργαζόμενη στο ΠΕΔΥ Ν.Κόσμου

Θανάσης Καμπαγιάννης Πολιτική Αγωγή στη δίκη της Χρυσής Αυγής

Μία αποτίμηση των μέχρι τώρα συνεδριάσεων, σε πέντε επίπεδα.

Το πρώτο είναι των κατηγορούμενων. Σε όλα τα ΜΜΕ σχολιάζεται ότι οι ηγέτες της ΧΑ δεν έρχονται. Οι φασίστες φυγομαχούν, δεν έχουν το θάρρος να λογοδοτήσουν για τα εγκλήματά τους, έστω κι αν τους προηγούμενους μήνες έλεγαν τότε θα ξεκινήσει αυτή η δίκη για να αποδείξουν ότι το κατηγορητήριο είναι πέτσινο και θα καταπέσει. Φαίνεται τώρα ποιος φοβάται. Ξέρουν ότι το ανακριτικό υλικό είναι συντριπτικό και ότι αν λογοδοτήσουν ο δρόμος είναι στη φυλακή. Σε αντίθεση με την άποψη ότι η διαδικασία αυτή θα ηρωοποιήσει τους φασίστες, αποδεικνύεται ότι το παρακράτος δεν ηρωοποιείται.

Το δεύτερο είναι το επίπεδο της πολιτικής αγωγής. Δεν είμαστε μόνοι μας. Πέρσι ήμασταν, κανείς δεν είχε δηλώσει πολιτική αγωγή. Σήμερα είμαστε εμείς για τους Αιγύπτιους ψαράδες, οι δικηγόροι των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ και της οικογένεια Φύσσα. Και όλοι μαζί ζητάμε να είμαστε πολιτική αγωγή και για το σκέλος που αφορά στην εγκληματική οργάνωση.

Το τρίτο είναι το επίπεδο της έδρας. Η δικαστική εξουσία έκλεινε τα μάτια στην εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής. Ακόμα και τώρα, το κατηγορητήριο θα μπορούσε να είναι κατά πολύ βαρύτερο. Είναι εντυπωσιακό ότι δεν υπάρχουν κατηγορίες ηθικής αυτοργίας. Θα χρειαστεί άρα να πετύχουμε ότι με τη δολοφονία του Λουγκιάν. Μια υπόθεση που εισήχθη ως “διαπληκτισμός διά ασήμαντον αφορμή”, να φτάνει στο τέλος η εισαγγελέας να λέει ότι ήταν ρατσιστικό έγκλημα.

Γροθιά

Το τέταρτο είναι στο επίπεδο της κυβέρνησης. Οι πολιτικές της αποφάσεις επηρεάζουν την εξέλιξη της δίκης. Στο ζήτημα του χώρου, η κυβέρνηση δεν παίρνει την απόφαση της μεταφοράς στο Εφετείο, έστω κι αν μπορεί. Στο υπουργείο ΠΡΟ.ΠΟ, παρά τις γνωστές διασυνδέσεις της ΧΑ με την αστυνομία, η αντιμετώπιση Πανούση είναι ότι θα αφήσει τους πυρήνες της ΧΑ να αυτοδιαλυθούν. Αυτές οι τοποθετήσεις είναι λαθεμένες και μπορεί να γίνουν τραγικές για τη διαδικασία. Είμαστε γροθιά με τον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ που δεν είναι διατεθειμένος να αποδεχτεί μια κυβέρνηση που δεν υποκύπτει στις στοιχειώδεις απαιτήσεις του αντιφασιστικού κινήματος.

Το πέμπτο είναι το αντιφασιστικό κίνημα. Ήταν εντυπωσιακή η κινητοποίηση της πρώτης μέρας και χρειάζεται να έχει συνέχεια. Ξέρουμε ότι η ΚΕΕΡΦΑ και το ΣΕΚ θα είναι στην πρώτη γραμμή.

Οι φασίστες επικαλούνται το τεκμήριο της αθωότητας που είναι δικαιικός κανόνας και υπάρχει στη διαδικασία της δίκης. Θα το αποδεχτούμε γιατί δε θέλουμε θυματοποίηση των φασιστών. Θύματα είναι οι γονείς του Φύσσα, οι συνδικαλιστές τους ΠΑΜΕ, οι Αιγύπτιοι ψαράδες. Αλλά πολιτικό τεκμήριο αθωότητας για το ναζισμό δε θα δώσουμε. Το έχασε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα κρεματόρια.

Ξέρουμε πού ποντάρουν οι φασίστες. Στην αλλαγή της πολιτικής συγκυρίας. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο οι φασίστες και οι παρακρατικοί κατάφερναν πάντα να ξεγλιστράνε. Στις 3 Δεκέμβρη 1944, εκτός από τη μεγάλη διαδήλωση του ΕΑΜ, ξεκίνησε η πρώτη δίκη

Δίκη - καταδίκη της

Από αριστερά: Θ. Καμπαγιάννης, Κ. Παπαδάκης, Π. Κωνσταντίνου, Α. Μαρτίνη, Κ. Θωίδου, Τ. Ζώτος

Στη δίκη της Χρυσής Αυγής ήταν αφιερωμένη η κεντρική εκδήλωση του τετραήμερου φεστιβάλ Μαρξισμός 2015 την Παρασκευή 22 Μάρη. Σε όλη τη διάρκεια, το αμφιθέατρο σείονταν ξανά και ξανά από το σύνθημα “Δίκη – καταδίκη της Χρυσής Αυγής, αυτής της συμμορίας της ναζιστικής”.

Στο πάνελ βρέθηκαν ο συντονιστής της ΚΕΕΡΦΑ και δημοτικός σύμβουλος Αθήνας με την “Ανταρσία στις γειτονιάς της Αθήνας” Πέτρος Κωνσταντίνου, η δημοτική σύμβουλος Νίκαιας με την “Ανταρσία στην Κοκκινιά” Κατερίνα Θωίδου και οι τρεις δικηγόροι της Πολιτικής Αγωγής του Αντιφασιστικού Κινήματος, Κώστας Παπαδάκης, Τάκης Ζώτος, Θανάσης Καμπαγιάννης.

Μετά τις εισηγήσεις, αποσπάσματα των οποίων δημοσιεύουμε σε αυτό το δισέλιδο, ντόπιοι και μετανάστες, εργάτες, νεολαίοι, συνταξιούχοι, πήραν το λόγο για να περιγράψουν τις σκληρές αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές μάχες που δόθηκαν σε κάθε χώρο και γειτονιά και να προτείνουν ιδέες για τη συνέχεια. Ανάμεσά τους ο **Χαντίμ Σεκ** από τη Σενεγάλη, ο **Τζεμαλή Μηλιαζήμ** από την ΚΕΕΡΦΑ Ξάνθης, η **Ιωάννα Σακαλή** από το Πολιτικό της Νομικής, η **Ντίνα Γκαρανέ** από τη Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας και ο **Λεωνίδας Κοντουδάκης** από την ΚΕΕΡΦΑ Νίκαιας ο οποίος εξιστόρησε πώς πέθανε στα χέρια του ο Λαμπράκης καθηλώνοντας κυριολεκτικά το ακροατήριο.

των δοσίλογων. Μονάχα επειδή ηττήθηκε η αριστερά το '44-'45 κατάφεραν να κερδίσουν οι δοσίλογοι τις δίκες. Το 1963 δολοφόνησαν το Λαμπράκη. Ηττήθηκε το κίνημα του '65 και έτσι φτάσαμε να πέσουν στα μαλακά οι δολοφόνοι.

Δίνουμε τη μάχη της δίκης στην αυτοτέλειά της και δε θα την υποτιμήσουμε. Είναι όμως κομμάτι της μεγαλύτερης μάχης για το πού θα πάνε τα πράγματα.

ώστας Παπαδάκης

Πολιτική Αγωγή στη δίκη της Χρυσής Αυγής

Ένα χρόνο μετά τον περσινό Μαρξισμό, η προσπάθειά μας δεν έχει πάει χαμένη. Όχι μόνο έχει καταφέρει να αντιστρέψει την υποβάθμιση της δίκης, αλλά και να δημιουργήσει ένα ρεύμα σοβαρού προβληματισμού και προσανατολισμού του αντιφασιστικού κινήματος μέσα σε όλη την αριστερά και ευρύτερα. Σπάζοντας μια αντίληψη ακαδημαϊκή ότι πρέπει να απέχουμε από αυτή τη δίκη γιατί τάχα νομιμοποιούμε κατασταλτικές πρακτικές τις οποίες εμείς θα αντιμετωπίσουμε ή ότι δε μας αφορά τι κάνει το αστικό κράτος με τους φασίστες.

Το γεγονός ότι κάθε βδομάδα είμαστε ομιλητές σε εκδηλώσεις και μαζικά ακροατήρια από συνδικάτα, οργανώσεις, κινήσεις δείχνει ένα τεράστιο ενδιαφέρον που έχει ο κόσμος για τη δίκη της Χρυσής Αυγής.

Καμιά εμπιστοσύνη σε καμιά εξουσία, μηδέ

της δικαστικής εξαιρουμένης που είναι η πιο αυταρχική απ' όλες γιατί κανείς δεν την εκλέγει και κανείς δεν την ανακαλεί, είναι ελέω θεού. Οι σημερινοί δικαστές είναι αυτοί που έχουν γεμίσει τον Κορυδαλλό με τα παιδάκια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, και σαν επισφράγιση αυτής τους της προσφοράς έχουν εξαντλήσει όλα τα στάδια προαγωγών. Οι ίδιοι έβλεπαν στην τηλεόραση να διαφημίζονται τα εγκλήματα της Χρυσής Αυγής και τα άφηναν ατιμώρητα.

Δεν μας είναι αδιάφορη η δίκη αυτή του αστικού κράτους. Τη δίκη δεν τη δημιούργησε η πολιτική αγωγή, αν ήταν έτσι η δίκη θα αντιστοιχούσε με το πραγματικό περιεχόμενο της δικογραφίας και των κατηγοριών. Η πολιτική αγωγή παρεμβαίνει όχι υπέρ του κράτους και κατά των φασιστών, αλλά κατά και των δύο για να αναδείξει ότι το ένα είναι δεμένο με το άλλο. Και απαιτεί από το κράτος την καταδίκη όπως απαιτούσε η αριστερά την τιμωρία των δολοφόνων του Λαμπράκη και του Τεμπονέρα.

Είναι μια δίκη που διεξάγεται με κύριο αντικείμενο τη διάταξη περί εγκληματικής οργάνωσης, το άρθρο 187. Είναι διάταξη συλλογικής ευθύνης που δίνει πατήματα στους χρυσαυγίτες να προσπαθήσουν να αθωωθούν. Ταυτόχρονα δίνει τη δυνατότητα στο δικαστήριο να μην επιτρέπει στην πολιτική αγωγή να έχει λόγο εναντίον των κατηγορούμενων που έχουν μόνο την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης.

Παρότι υπάρχει πληθώρα στοιχείων από τη δικογραφία που παρέχουν ενδείξεις ηθικής

αυτοργίας σε βάρος πολλών ηγετικών στελεχών και βουλευτών της ΧΑ, δεν υπάρχουν τέτοιες κατηγορίες. Παράδειγμα: δεν είναι δυνατόν ο Λαγός να λέει το πρωί τηλεοπτικά ότι οι Αιγύπτιοι ψαράδες θα δίνουν λογαριασμό στη ΧΑ, το βράδυ οι ψαράδες να δέχονται επίθεση από χρυσαυγίτες και ο βουλευτής να μην έχει κατηγορία για ηθική αυτοργία. Δεν μπορεί η ΧΑ να αποτελεί τον ορισμό της τρομοκρατικής οργάνωσης κι όμως να μην αντιμετωπίζει αυτή την κατηγορία.

Η δίκη χρειάζεται να είναι στο επίκεντρο της δημοσιότητας. Δε θέλουμε να περιθωριοποιηθεί και να υποβαθμιστεί. Είναι βούτυρο στο ψωμί της ΧΑ μια τέτοια τακτική. Γι' αυτό ζητάμε να φύγει από τον Κορυδαλλό. Είναι μια αίθουσα που δε χωράει ούτε βουλευτές, ούτε κοινό, ούτε δημοσιογράφους, ταλαιπωρεί την τοπική κοινωνία. Καθόλου δε με πείθουν οι υποσχέσεις ότι το Σεπτέμβρη θα έχει κατασκευαστεί από το τίποτα μία υπερσύγχρονη και μεγάλη αίθουσα μεταξύ Εφετείου και Ειρηνοδικείου ώστε να μεταφερθεί.

Θα πρέπει να αναδειχθούν οι μηχανισμοί ανοχής και συγκάλυψης, να αναζητηθούν οι πηγές χρηματοδότησης, να φανεί η σχέση κράτους με παρακράτος και όλα αυτά να συνδεθούν με τις ευθύνες τις ποινικές ή νομικές αυτών που δικάζονται. Η πολιτική αγωγή έχει να συνεισφέρει σε αυτά, το κίνημα έχει συνεισφέρει, είναι στις δυνάμεις μας να ανοίξει το ακροατήριο σε όλο τον αγωνιζόμενο κόσμο της κοινωνίας, των συνδικάτων, της αριστεράς. Αξίζει τον κόπο.

ναζιστικής συμμορίας

Πέτρος Κωνσταντίνου
Δημοτικός σύμβουλος Αθήνας,
συντονιστής ΚΕΕΡΦΑ

Η δίκη της Χρυσής Αυγής επιτέλους ξεκίνησε. Εξηνταοκτώ καθάρματα κάθονται στο εδώλιο. Είναι μια μεγάλη νίκη του αντιφασιστικού κινήματος. Δε θα φτάναμε σε αυτή αν δεν υπήρχαν οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αν δεν υπήρχε η πίεση από τα συνδικάτα.

Ήταν τεράστιες οι προσπάθειες ώστε να μην φτάσουμε καν στη δίκη, είναι τεράστιες οι προσπάθειες να πέσει στα μαλακά η Χρυσή Αυγή και να παίξει πολιτικό ρόλο το επόμενο διάστημα. Έχουμε κυβέρνηση της Αριστεράς και μια σειρά κύκλοι της άρχουσας τάξης ενδιαφέρονται η αντιπολίτευση να μην είναι η αριστερά αλλά η δεξιά.

Χωρίς την πίεση του κινήματος, κανένα δικαστήριο δεν πρόκειται να προχωρήσει στην καταδίκη των ναζί. Δεν έχουμε εμπιστοσύνη ότι η δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη και θα κάνει τη δουλειά της. Η ιστορία δε δικαιώνει αυτή την αντιμετώπιση. Σήμερα είναι η επέτειος της δολοφονίας του Γρηγόρη Λαμπράκη, του βουλευτή της Αριστεράς που δολοφονήθηκε στη Θεσσαλονίκη μετά από οργανωμένη επίθεση από την Καρφίτσα, παρακρατικούς τραμπούκους. Κι όμως η παραπομπή σε δίκη έγινε για τροχαίο ατύχημα, με λυσσαλέα προσπάθεια να πέσουν στα μαλακά οι δολοφόνοι, να μην υπάρξει σύνδεση με τη συμμετοχή του κράτους και των παρακρατικών.

Πρωτοστατούσε τότε ο Κωνσταντίνος Κόλλιας, ένας δικαστικός που έπαιξε τον ίδιο ρόλο στις δίκες των δοσιλόγων αμέσως μετά την κατοχή για να πέσουν στα μαλακά οι συνεργάτες των ναζί και των ταγμάτων ασφαλείας. Τι έγινε ο Κόλλιας; Πρωθυπουργός της χούντας. Τι έγινε ο πρόεδρος των ενόρκων του ίδιου δικαστηρίου; Δήμαρχος Θεσσαλονίκης. Τι έγινε ο Σαρτζετάκης που τόλμησε να ανοίξει την υπόθεση και ο Δελαπόρτας; Διώχτηκαν και οι δύο με βασανιστήρια και εξορίες.

Ανατριχιαστικό

Αν πάμε στις δίκες των δοσιλόγων, όπως περιγράφει στο βιβλίο του ο Δημήτρης Κουσουρής, είναι ανατριχιαστικό, ο δικαστής που απήγγειλε θανατική ποινή στον Τσολάκογλου, το δήλωσε με λύπη του. Ο Τσολάκογλου ήταν βέβαια απών, για να εκτελεστεί η ποινή. Είχαν φροντίσει να περάσουν διάταξη ότι δε θα εκτελεστούν οι θανατικές ποινές.

Ο Χίτλερ έκανε πραξικόπημα το 1923. Η δίκη του ήταν κυριολεκτικά παρωδία, οδηγήθηκε στη φυλακή, του αναγνώρισαν ευγενή κίνητρα, τον καταδίκασαν σε εγκλεισμό σε κάστρο όπου εκεί συναντήθηκε με πεντακόσιους του φασιστικού κόμματος και έγραψε το βιβλίο Ο Αγών μου.

Κάποιοι λένε ότι οι χρυσαυγίτες δεν μπορούν να δικαστούν για τις ναζιστικές ιδέες αλλά μόνο για τις δολοφονίες και τα εγκλήματα που έκαναν. Είναι όμως πολιτική άποψη ο ναζισμός; Ο ναζισμός, η Χρυσή Αυγή και τα φασιστικά κόμματα δεν μπορούν να υπάρξουν χω-

ρίς δολοφονική τρομοκρατία. Ταυτίζονται, η λειτουργία και δομή τους είναι παραστρατιωτική διότι έχουν τη θεωρία όπως και ο Χίτλερ ότι υπάρχουν οι ανώτερες φυλές και οι υπάνθρωποι. Γι' αυτό διεκδικούμε η πολιτική αγωγή του αντιφασιστικού κινήματος να είναι και για το σκέλος της εγκληματικής οργάνωσης και όχι μόνο για τις δολοφονίες.

Είναι πολιτική μάχη δεμένη με τη συγκυρία. Έχουμε κυβέρνηση αριστεράς που πάει για υπογραφή νέου μνημόνιου. Δεν θα επιτρέψουμε στους νεοναζί να παριστάνουν την “αντιμνημονιακή αντιπολίτευση”.

Στις 4 Ιούνη θέλουμε μαζικό συλλαλητήριο με τα συνδικάτα, με όλους. Θα συνεχίσουμε μια καμπάνια για να νιώθουν την καυτή ανάσα του αντιφασιστικού κινήματος. Δεν πιστεύουμε ότι η Χρυσή Αυγή θα αυτοδιαλυθεί, τη Χρυσή Αυγή πρέπει να την τσακίσουμε.

Κατερίνα Θωίδου

Δημοτική Σύμβουλος Νίκαιας

Μπορεί να πλησιάζουν δυο χρόνια από τη δολοφονία Φύσσα, μπορεί να έχει περάσει το 18μηνο πολλών χρυσαυγιτών, μπορεί η δίκη να γίνεται στον Κορυδαλό για να γλυτώσουν τις κινητοποιήσεις και τη δημοσιότητα, μπορεί μέσα στη δίκη οι χρυσαυγίτες να ροκανίζουν το χρόνο, αλλά ό,τι και να λένε ή να κάνουν, αυτή η δίκη ξεκίνησε. Οι χρυσαυγίτες κάθονται στο εδώλιο και είναι αναγκασμένοι να λογοδοτήσουν όχι μόνο στους δικαστές αλλά στην πλειοψηφία της κοινωνίας για τα εγκλήματα που έκαναν τα τελευταία 25 χρόνια.

Ήταν συγκλονιστικό αυτό που έγινε την πρώτη μέρα της δίκης. Μια ανεπανάληπτη αντιφασιστική κινητοποίηση, με αντιφασιστική απεργία, με εργαζόμενους, μετανάστες, νεολαία, φοιτητές, δημοτικά συμβούλια και δήμους της περιοχής, το ΠΑΜΕ μαζί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την ΚΕΕΡΦΑ μαζί με τους αναρχικούς, τους γονείς. Ήταν ενδεικτική του τι έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια στην πλειοψηφία του κόσμου.

Η κοινωνία έχει βγάλει ήδη την απόφαση, ότι η ΧΑ είναι μια ναζιστική εγκληματική οργάνωση και όχι ένα νόμιμο πολιτικό κόμμα. Γι' αυτό και βγήκε αντιφασιστική απεργία πρώτη φορά στα χρονικά. Η πρωτοβουλία που φτιάχτηκε στο δήμο Κορυδαλλού για να φύγει η δίκη από τις φυλακές, στην οποία η ΚΕΕΡΦΑ ήταν μέσα από την αρχή, έλεγε ότι δεν θέλουμε την αναβολή της μέχρι να μεταφερθεί, θέλουμε να ξεκινήσει και να μεταφερθεί.

Οι φασίστες προσπαθούν να καθυστερήσουν και ταυτόχρονα φορούν το μανδύα του πολιτικού κόμματος που “παράγει έργο” στη Βουλή. Είναι θλιβερό ότι, την ίδια στιγμή που οι ναζί δεν τολμούν να βγουν στις γειτονιές, στο μόνο χώρο που έχουν νομιμοποίηση είναι η Βουλή. Είναι πρόκληση γιατί στη Βουλή υπάρχει αριστερή πλειοψηφία. Ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ δεν περίμενε ίσες αποστάσεις, νιώθει προδομένος όταν βλέπει τους υπουργούς να απαντάνε στις ερωτήσεις των χρυσαυγιτών ή

να τους καλούν στις επιτροπές.

Σε κάθε γειτονιά και παντού να πάρουμε πρωτοβουλίες για να βγάλουμε το αντιφασιστικό κίνημα ξανά μπροστά είτε εμφανίζονται οι χρυσαυγίτες είτε όχι, εξηγώντας τη σημασία της δίκης. Και όπως κάθε μάχη ενάντια στα μνημόνια και τις περικοπές, έτσι και αυτή τη μάχη να την φτάσουμε μέχρι το τέλος.

Ασυλία

Δε θέλουμε η δικαιοσύνη να συνεχίσει το ίδιο έργο, τη συγκάλυψη, την ασυλία, το ακαταδίδωκτο. Από το καλοκαίρι του '12 μέχρι το καλοκαίρι του '13, η πακιστανική κοινότητα κατήγγειλε ότι υπήρχαν τουλάχιστον 800 με 1000 επιθέσεις, αλλά δε βρέθηκε κανένας εισαγγελέας να κάνει δίωξη.

Η εξέλιξη της δίκης θα κρίνει το μέλλον της φασιστικής απειλής και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Το μεγαλύτερο στοιχείμα για το αντιφασιστικό κίνημα είναι να αξιοποιήσει τη δίκη για να πει ότι η ΧΑ είναι συστημική δύναμη που είχε την κάλυψη του κράτους, να απαιτήσει να ξηλωθούν οι μηχανισμοί που συγκάλυπταν τη δράση της, να συνεχίσει τη δράση παντού για να μην αφήσουμε τη ΧΑ να επανακτήσει το κεντρικό πολιτικό ρόλο που ήθελε να παίξει, να τσακίσουμε το κεντρικό πολιτικό της σχεδιασμό που ήταν το χτίσιμο ταγμάτων εφόδου.

Στις 4 Ιούνη οργανώνουμε τη μεγαλύτερη δυνατή κινητοποίηση και όπου προσπαθούν να εμφανιστούν τους παίρνουμε στο φαλάγγι για να τους εξαφανίσουμε.

Τάκης Ζώτος

Πολιτική Αγωγή στη δίκη της Χρυσής Αυγής

Το 2012 είχαμε το σοκ η ΧΑ να μπαίνει στη Βουλή με 6,5% και στη συνέχεια είχαμε τις δεκάδες επιθέσεις, μαχαιρώματα, ξύλο, δολοφονίες. Αν κάποιος έλεγε τότε ότι σε δύο χρόνια η ηγεσία της ΧΑ θα είναι σε δίκη, θα φαινόταν ότι ζει αλλού. Κι όμως, αυτό έγινε πραγματικότητα. Υποσχόταν ο Μιχαλολιάκος τότε ότι θα ακονίζουν τις ξιφολόγχες στα πεζοδρόμια, οι δρόμοι θα είναι δικόι τους. Σήμερα η πραγματικότητα είναι αντίθετη. Τότε η ΧΑ ανέβαινε δημοσκοπικά και ήταν η αγαπημένη των καναλιών. Σήμερα κανείς δεν τους καλεί.

Πώς έγιναν αυτές οι αλλαγές; Τις έκανε ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος; Μα αυτοί άνοιξαν το δρόμο στη ΧΑ. Με την “ανακατάληψη” των πόλεων από τους μετανάστες έδωσαν όλη την ανοχή, τη συγκάλυψη και την υποστήριξη στη ΧΑ για να είναι αυτή που θα πουλάει προστασία στις γειτονιές, ότι αυτή καθαρίζει και έχει τη δύναμη.

Αυτός που έκανε πραγματικότητα τη σημεινή εικόνα, να μην μπορεί η ΧΑ να κυκλοφορεί στους δρόμους είναι το αντιφασιστικό κίνημα, που έδωσε τεράστιες μάχες πριν το '12 και μετά το '12. Η ΚΕΕΡΦΑ και το ΣΕΚ ήταν στην πρωτοπορία. Χωρίς τις τεράστιες κινητο-

ποιήσεις του Σεπτεμβρίου του 2013, χωρίς τη συνάντηση του εργατικού κινήματος εκείνη την κρίσιμη περίοδο με το αντιφασιστικό κίνημα δεν θα είχαμε αυτή τη δίωξη.

Σήμερα ξέρουμε ότι η ΧΑ κατηγορείται ως εγκληματική οργάνωση, για μία δολοφονία και για δύο δολοφονικές απόπειρες. Όταν έγινε η επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες τον Ιούνη του '12, η δίωξη που είχε ασκηθεί από τους “σοφούς” εισαγγελείς ήταν βαριά σωματική βλάβη. Τότε είχαν συλληφθεί επ' αυτοφώρω οι δράστες αλλά κανείς δεν προφυλακίστηκε. Το Σεπτέβρη του 2013, τέσσερις μέρες πριν τη δολοφονία του Φύσσα, έγινε η επίθεση στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ. Επίσης είχαν συλληφθεί οι δράστες, το τάγμα εφόδου Περάματος. Και πάλι η κατηγορία ήταν βαριά σωματική βλάβη και κανείς δεν προφυλακίστηκε.

Καυτή ανάσα

Στη δολοφονία Φύσσα, 15.000 διαδήλωσαν στο Κερατσίνι, 50.000 συμμετείχαν στην αντιφασιστική απεργία και διαδήλωση μια βδομάδα μετά στα γραφεία της ΧΑ με βασικό σύνθημα να κλείσουν. Μόνο όταν η κυβέρνηση αισθάνθηκε την καυτή ανάσα του εργατικού και αντιφασιστικού κινήματος ταυτόχρονα, αναγκάστηκε να ασκήσει τις διώξεις. Πέντε μέρες μετά, οι επιθέσεις στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ έγιναν απόπειρες ανθρωποκτονίας. Ένα μήνα μετά, το ίδιο έγινε και για τους Αιγύπτιους ψαράδες.

Η πρώτη μέρα της δίκης ήταν παράδειγμα πως μια δίκη δε την κλείνουμε μέσα στο δικαστήριο, αλλά μεταφέρουμε τη δύναμη του κινήματος μέσα. Πρέπει να είμαστε περήφανοι που η ΚΕΕΡΦΑ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΣΕΚ έβαλαν στο κέντρο τη δίκη και ανάγκασαν όλη την αριστερά να βαδίσουν εκεί. Για πρώτη φορά όλη η αριστερά συναντήθηκε και έμεινε ενωμένη ενάντια στη δίκη της ΧΑ. Τέτοια συνάντηση είχαμε χρόνια να δούμε.

Ένα επαναστατικό “πανεπιστήμιο”

Είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι στο Μαρξισμό, μου φαίνονται πολύ ενδιαφέροντα όλα τα θέματα. Επίσης, θεωρώ ότι είναι τρομερό ότι έρχονται άνθρωποι από άλλες χώρες και έτσι δίνουν την εικόνα της Ελλάδας στο εξωτερικό. Η αλήθεια είναι ότι την έχουσε δώσει διαφορετικά από ό, τι την είχα στο μυαλό μου, το πώς μας βλέπουν έξω. Από τις συζητήσεις που παρακολούθησα μ' άρεσε πάρα πολύ η συζήτηση για τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, μ' άρεσε η συζήτηση για την Ουκρανία, η συζήτηση για την Ευρώπη των εργατών απέναντι στην Ευρώπη των τραπεζιτών με τους ομιλητές από το εξωτερικό. Επίσης, μ' άρεσαν οι συζητήσεις που έπιασαν τα κοινωνικά θέματα, για τον αθλητισμό και τους ομοφυλόφιλους. Μετά από αυτά που άκουσα σίγουρα σκέφτομαι να διαβάσω βιβλία για τη Ρόζα και το βιβλίο για την Ουκρανία. Αντικειμενικά, ο Μαρξισμός βοηθάει πολύ για την συνέχεια, για τη δράση. Ειδικά εμένα που τον τελευταίο καιρό είχα κάποια απαισιοδοξία, θεωρώ ότι θα γυρίσω στην Πάτρα με τελείως άλλο αέρα.

Ιουλία Τούλα, φοιτήτρια Πάτρα

Δεν περίμενα έτσι το φεστιβάλ, για να πω την αλήθεια. Είναι πάρα πολύ ενδιαφέρον συνολικά. Πιο πολύ με ενδιέφεραν οι συζητήσεις για την Ουκρανία και για την Αίγυπτο. Μαθαίνεις πως πηγαίνει το Μέτωπο σε κάθε χώρα εκτός από την Ελλάδα. Επίσης, δεν περίμενα ότι ο Μαρξισμός είναι τόσο οργανωμένος. Φοβερός, εντυπωσιάστηκα αλήθεια! Μου άρεσαν ακόμα οι συζητήσεις σχετικά με την αλλοτρίωση και τον ιστορικό υλισμό. Παρακολούθησα ακόμα τη συζήτηση για το Ολοκαύτωμα που ήταν πολύ ενδιαφέρουσα και διδακτική. Εκτός από την εισήγηση μου άρεσαν και οι τοποθετήσεις που έγιναν εκεί πέρα. Αν και δεν πρόλαβα να μπω στην συζήτηση για την Μέση Ανατολή, σκέφτομαι να πάρω το βιβλίο που έχει βγει, όπως και για την ισλαμοφοβία. Τέλος, οργανώθηκε στο ΣΕΚ τη δεύτερη μέρα του φεστιβάλ. Καιρό τώρα με τους συντρόφους έκανα δουλειά, αλλά είδα ότι αν δεν οργανωθείς δεν γίνεται να κινηθείς μαζικά.

Γιώργος Βενετσάνος, φοιτητής Ρέθυμνο

Οι ομιλητές ήταν πολύ καλοί. Έχουν έρθει και από τη Γαλλία, την Αγγλία και αλλού. Ο Ουασίμ Ουαγκντί από την Αίγυπτο ήταν ανατριχιαστικός. Τα θέματα είναι επίκαιρα και ουσιαστικά. Κάθε θέμα σου δίνει την γενική εικόνα και όχι «έτοιμη τροφή». Σε βάζει να ψάξεις, να σκεφτείς. Αυτό μ' αρέσει πάρα πολύ. Η συζήτηση για το χρέος με βοήθησε πολύ, όπως και η συζήτηση για την κυβέρνηση της αριστεράς και ποια είναι η προοπτική. Μου άρεσαν πολύ οι εισηγήσεις στη συζήτηση για τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Εξαιρετικός ήταν και ο Μάικλ Ρόμπερτς στην συζήτηση «Καπιταλισμός και κρίση» και πολύ ωραίες ήταν και οι τοποθετήσεις πάνω σε αυτό το θέμα. Βασικά, παρατήρησα ότι υπήρχαν πάρα πολλές τοποθετήσεις στις συζητήσεις, δεν ξέρω αν στους προηγούμενους Μαρξισμούς υπήρχαν τόσες πολλές. Είδα πολύ μεγάλη συμμετοχή από τον κόσμο. Σκέφτομαι να διαβάσω παραπάνω πράγματα γιατί για παράδειγμα εγώ δεν ήξερα κάποια πράγματα, δεν τα είχα ξανακούσει, όπως τι είναι ο ιστορικός υλισμός.

Ευγενία Βρούσο, Πειραιάς

Σε όλη τη διάρκεια του τετραήμερου το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο είχε μεταφερθεί στο φουαγιέ της ΑΣΟΕΕ με τις νέες κυκλοφορίες του, τα βιβλία «Η πάλη ενάντια στην ισλαμοφοβία» και «Μέση Ανατολή αντίσταση στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις».

Ο **Ραφαήλ Καστρίτσης**, εργαζόμενος στο Βιβλιοπωλείο μας είπε: «Δώσαμε βιβλία αξίας δύο χιλιάδων ευρώ. Τα τέσσερα πρώτα σε πωλήσεις ήταν τα δύο καινούργια βιβλία, καθώς και το βιβλίο του Νάσου Μπράτσου «Αθλητισμός και Κοινωνικά Κινήματα» μαζί με το βιβλίο «Επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ». Σίγουρα βοήθησε ότι υπήρχαν συζητήσεις για τα δύο καινούργια βιβλία μέσα στο πρόγραμμα, αλλά σίγουρα ανταποκρίνονται και στις αναζητήσεις του κόσμου για απαντήσεις στην ισλαμοφοβία. Επίσης, δόθηκαν βιβλία γύρω από τις προηγούμενες εμπειρίες που η αριστερά ανέβηκε στην κυβέρνηση, όπως στη Χιλή ή στα Λαϊκά Μέτωπα του '30».

Ο Μαρξισμός ήταν πολύ ενδιαφέρον, μ' άρεσε πολύ που τον παρακολούθησα. Θεωρώ ότι ο κόσμος της αριστεράς συνολικά έχει καλή άποψη που το ΣΕΚ οργανώνει έτσι το φεστιβάλ με συζητήσεις κι όχι με μουσικές όπως άλλοι. Κάνει καλή εντύπωση.

Βέβαια, υπάρχουν συζητήσεις που σου γεννάνε χιλιάδες απορίες, όπως σε μένα στο Grexit. Βγήκα έξω και ρωτούσα συντρόφους για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και τι λέει για το Grexit. Είδα ότι υπάρχει άρθρο στο Σοσιαλισμός από τα Κάτω για αυτό, τώρα θα το διαβάσω.

Μίλησα στη συζήτηση για την εργατική τάξη αφού ήθελα να πω ότι προσπαθούν να μην είναι οι εργαζόμενοι οργανωμένοι. Εγώ έχω το παράδειγμα τι κάνουν εδώ και πέντε χρόνια στους κοινωνικούς λειτουργούς που προσπαθούν να τους διασπάσουν σε αυτούς που προέρχονται από το ΤΕΙ και αυτούς που είναι από τα Πανεπιστήμια.

Την Τετάρτη θα παρακολουθήσω την συνεδρίαση του πυρήνα στη γειτονιά μου.

Μαρία Μ., κοινωνική λειτουργός

Δυστυχώς παρακολούθησα μόνο την τελευταία ημέρα του φεστιβάλ. Και λέω δυστυχώς γιατί το πρόγραμμα και οι εισηγητές ήταν πολύ ενδιαφέροντες όλοι.

Μου άρεσε ιδιαίτερα η τελευταία συζήτηση στο αμφιθέατρο Αντωνιάδου που έκλεισε το φεστιβάλ τραγουδώντας δυνατά όλοι μαζί τη Διεθνή και φυσικά η συζήτηση με τον Στέλιο Μιχαηλίδη με θέμα «Η μάχη της ΕΡΤ», στην οποία συμμετείχαν και εργαζόμενοι αλλά και αλληλέγγυοι στο μεγάλο αυτό αγώνα των 23 μηνών. Του χρόνου εύχομαι να το παρακολουθήσω όλες τις ημέρες!

Ντέπυ Βρεττού, εργαζόμενη ΕΡΤ

Πλούσιο ήταν και το καλλιτεχνικό πρόγραμμα του Μαρξισμού. Την Παρασκευή 22/5 έγινε προβολή της ταινίας **Xenia** του Πάνου Κούτρα στο αμφιθέατρο Αντωνιάδου. Μετά από αίτημα της Κίνησης Χειραφέτησης ΑμεΑ «Μηδενική Ανοχή» υπήρχαν υπότιτλοι για κωφούς.

Το Σάββατο 23/5 μετά το τέλος της κεντρικής συζήτησης ακολούθησε συναυλία με τον **Παυλέα** και τους **JazzMatazz**, τους **Masters of the Strings** και τους **Radio Sol** που κράτησε μέχρι αργά το βράδυ με πολύ χορό. Συνθήματα ακούγονταν σε κάθε κενό ανάμεσα στα τραγούδια, ενώ stand up comedy έκανε ο ηθοποιός **Αλέξανδρος Μαρτζούκος** ανάμεσα στα συγκροτήματα.

Ολοκληρώθηκε το τετραήμερο του Μαρξισμού 2015 που διοργάνωσε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην ΑΣΟΕΕ από τις 21 έως τις 24 Μάη. Ήταν ένα φεστιβάλ με γεμάτες αίθουσες, με συμμετοχή εκατοντάδων εργαζόμενων και νεολαίων, με πλούσια συζήτηση και φοβερή ζωντάνια και αισιοδοξία.

Το φεστιβάλ ήταν ο συνδυασμός των μαχών που είναι σε εξέλιξη σε όλα τα μέτωπα - εργατικό, αντιφασιστικό, αντιπολεμικό- με τις απαντήσεις σε όλα τα θεωρητικά ζητήματα που είναι ανοιχτά. Η σύνδεση της επαναστατικής θεωρίας με τις πρακτικές εμπειρίες όλου του προηγούμενου διαστήματος.

Κορυφαίες στιγμές του τετραήμερου ήταν οι κεντρικές συζητήσεις που γίνονταν κάθε βράδυ. Την Πέμπτη 21/5 το αμφιθέατρο Δερρινύ ήταν γεμάτο στην συζήτηση «Η αριστερά στην κυβέρνηση, οι εργάτες στους δρόμους», όπου μίλησαν πρωταγωνιστές των εργατικών αγώνων, από την ΕΡΤ, από το Λιμάνι, από τις Καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, από τα Νοσοκομεία, από χώρους του ιδιωτικού τομέα.

Την Παρασκευή 22/5 το αμφιθέατρο Αντωνιάδου φιλοξένησε τους αντιφασίστες και τους αντιρατσιστές στην συζήτηση για τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Ομιλητές ήταν οι δικηγόροι από την Πολιτική Αγωγή στη δίκη και η **Κατερίνα Θωίδου** με τον **Πέτρο Κωνσταντίνου** από την ΚΕΕΡΦΑ. Έγιναν πολλές τοποθετήσεις, ενώ το ακροατήριο συνεχώς «διέκοπτε» τους ομιλητές με αντιφασιστικά συνθήματα και χειροκροτήματα.

Κατάμεστη

Το Σάββατο 23/5 το αμφιθέατρο Αντωνιάδου ήταν πραγματικά κατάμεστο. Ο **Άλεξ Καλλίνικος** από τη Βρετανία, ο **Ντενί Γκοντάρ** από τη Γαλλία και ο **Πάνος Γκαργκάνας** έδωσαν την εικόνα της αντίστασης για την Ευρώπη των εργατών απέναντι στη Ευρώπη των τραπεζιτών και των καπιταλιστών.

Τέλος, πανηγυρικό ήταν το κλείσιμο του Μαρξισμού την Κυριακή 24/5 με ομιλήτριες την **Κατερίνα Αβραμίδου** και την **Σταματία Τσουμέα** από τα Νοσοκομεία και τους Σχολικούς Φύλακες αντίστοιχα, τον Στέλιο Νικητόπουλο από την ΕΡΤ3, τον **Ουασίμ Ουαγκντί** από την Αίγυπτο, τον **Χαντίμ Σεκ** από την Ένωση Μεταναστών Εργατών και τη **Μαρία Στέλλου** στη συζήτηση «Μπορούν οι εργάτες να κυβερνήσουν;». Το τραγούδι της Διεθνούς από όλους τους συμμετέχοντες στο τέλος ήταν συγκλονιστική στιγμή.

Όπως θα διαβάσετε και στις δηλώσεις συντρόφων που παρακολούθησαν τον Μαρξισμό για πρώτη φορά, υπήρχαν συζητήσεις που ξεχώρισαν. Η συζήτηση για την επανάσταση και την αντεπανάσταση στην Αίγυπτο, η συζήτηση για την Ουκρανία με τον **Βολοντίμρ Ισένκο**, η ανάλυση του **Μάικλ Ρόμπερτς** στη συζήτηση για την κρίση, η κουβέντα για την ανθρώπινη φύση και την καταπίεση, η συζήτηση για το Κεφάλαιο του Μαρξ, η συζήτηση για τον ιμπεριαλισμό.

Όπως πάντα, οι συζητήσεις που αφορούσαν την ιστορία συγκέντρωσαν μεγάλο ενδιαφέρον. Ο **Δημήτρης Λιβιεράτος** μίλησε για την τελευταία μάχη του Άρη Βελουχιώτη, ο **Μιχάλης Λυμπεράτος** και ο **Κώστας Βλασόπουλος** για τα 70 χρόνια από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο **Τάσος Κωστόπουλος** και ο **Θανάσης Καμπαγιάννης** για τα Τάγματα Ασφαλείας.

Μπορείτε να διαβάσετε αναλυτικές παρουσιάσεις στις υπόλοιπες σελίδες της ΕΑ, ενώ όλες οι ηχογραφήσεις των συζητήσεων θα ανέβουν στο sekonline.gr, όπως και βίντεο για πολλές από αυτές.

Νεκτάριος Δαργάκης

Θα συνεχίσουμε συντονισμένοι τους αγώνες

“Η αριστερά στην κυβέρνηση, οι εργάτες στους δρόμους” ήταν το θέμα της καταληκτικής συζήτησης της πρώτης μέρας του Μαρξισμού 2015 με ομιλητές τον Τάσο Αναστασιάδη από το Συντονισμό ενάντια στα κλεισίματα, τις διαθεσιμότητες και τις ιδιωτικοποιήσεις, τον Παναγιώτη Καλφαγιάννη πρόεδρο της ΠΟΣΠΕΡΤ, την Δέσποινα Κωστοπούλου από τις καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών, τον Αντώνη Νταλακογεώργο πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ και τον Κώστα Καταραχιά πρόεδρο του σωματείου εργαζόμενων στον Αγ. Σάββα.

Ξεκινώντας ο Τ. Αναστασιάδης τόνισε: «Η αφετηρία για να έχουμε κυβέρνηση της αριστεράς είναι το εργατικό κίνημα όλη την προηγούμενη πενταετία. Το όχημα των εργατικών αγώνων που μας έφτασε μέχρι εδώ είναι αυτό που θα μας πάει παρακάτω για να αξιοποιήσουμε τη μεγάλη νίκη της αριστεράς, για τις αλλαγές και τις προσδοκίες που έχει ανάγκη η εργατική τάξη και η κοινωνία.

Το τελευταίο τρίμηνο είμαστε μπροστά σε μια διπλή διαδικασία. Από τη μία έχουμε την ΕΕ, το ΔΝΤ, την τρόικα, τα αφεντικά και ό, τι έχει μείνει από τα πολιτικά τους κόμματα, σε μια οργανωμένη μεθόδευση να συνεχίσει να είναι η κατάσταση όπως πριν.

Απέναντι σε αυτή την πίεση των αφεντικών και της άρχουσας τάξης υπάρχουν συνεχώς μπρος-πίσω και υποχωρήσεις από τη μεριά της κυβέρνησης. Υπάρχουν βήματα, όπως οι 4.000 διαθέσιμοι που ξαναγυρνάνε στις δουλειές τους, όμως οι δεκάδες χιλιάδες προσλήψεις που είναι αναγκαίες για να δουλέψουν σχολεία και νοσοκομεία πάνε για το απώτερο μέλλον. Ξαναγυρίζουν οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ αλλά χωρίς συμβάσεις και δικαιώματα και με τον Ταγματάρχη καβαλάρη. Η ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ θα συνεχίσει, όχι στο 67% αλλά στο 51%.

Σε αυτήν την περίοδο οι αγώνες του εργατικού κινήματος είναι ακόμα πιο αναγκαίοι από πριν. Και είναι ξεκινημένοι. Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ πριν μια βδομάδα μπήκαν στο ραδιομέγαρο για να επιβάλλουν πως η ΕΡΤ θα ανοίξει με τους όρους τους. Είδαμε την κινητοποίηση στο λιμάνι στις 7 Μάρ όταν η κυβέρνηση ανα-

Από αριστερά:
Τ. Αναστασιάδης,
Π. Καλφαγιάννης,
Δ. Κωστοπούλου,
Ντ. Γκαρνέ,
Α. Νταλακογεώργος,
Κ. Καταραχιάς

κοίνωσε πως ξεπαγώνει την ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ. Στις 20 Μάρ είχαμε 24ωρη απεργία των εργαζόμενων στα νοσοκομεία και μαζί την στάση της ΑΔΕΔΥ. Έχουμε τις κινητοποιήσεις των ναυτεργατών ενάντια στην απληρωσιά και την ασυδοσία των φοροπλιστών. Έχουμε και μικρότερες κινητοποιήσεις όπως των εργαζόμενων στον Ζαριφόπουλο στη Ν. Ιωνίας.

Αυτοπεποίθηση

Για ένα μεγάλο κομμάτι εργαζόμενων η σκέψη δεν είναι εφησυχασμός και αναμονή γιατί έχουμε κυβέρνηση αριστεράς, αλλά αντίθετα αυτοπεποίθηση για να επιβάλλουμε όλα εκείνα για τα οποία παλέψαμε, η αίσθηση είναι πως μας χρωστάνε και δεν τους χρωστάμε. Γι' αυτό, πρέπει να προχωρήσουμε στη στήριξη των αγώνων σε όλα τα μέτωπα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Και όλες αυτές τις μάχες θέλουμε να τις δώσουμε από κοινού με όλο τον κόσμο που ψήφισε την αριστερά, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Θέλουμε επίσης να έχουν πολιτικό πρόσημο. Όσο συνεχίζεται η υποταγή στην ΕΕ και στους θεσμούς και συνεχίζει να υπάρχει σαν βραχνάς το χρέ-

ος, οι επιλογές της κυβέρνησης θα φαντάζουν μονόδρομος. Χρειάζεται να δώσουμε μάχη για να αναδείξουμε τον διαφορετικό δρόμο που περνάει από τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ και ΕΕ, τον εργατικό έλεγχο στις επιχειρήσεις και κάθε κομμάτι της παραγωγής. Όστε η πώση των σαμαροβενιζέλων και η κυβέρνηση της αριστεράς να μην είναι το τέλος μιας διαδικασίας αλλά η αρχή για να φτάσουμε στο σημείο να κάνουν κουμάντο οι εργάτες».

Ο Π. Καλφαγιάννης τόνισε μεταξύ άλλων: «Παρότι οι δυναμικές μάχες μας δείχνουν να τα καταφέρνουν μετά έρχονται κάποιες άλλες στιγμές που φαντάζει σαν να χάνουμε. Κάτι τέτοιο φαίνεται πως πάμε να ζήσουμε και τώρα στην ΕΡΤ.

Όμως είναι στο χέρι των εργαζόμενων να μην σταματήσουμε και να συνεχίσουμε. Δεν θα κουραστούμε να παλεύουμε. Δεν ξεχνάμε πως για να φτάσουμε εδώ είχαμε την στήριξη όλων των εργαζόμενων και του ιδιωτικού τομέα. Είχαμε την στήριξη των αγωνιζόμενων εργαζόμενων στα Τσιμέντα Χαλκίδας, της Coca Cola, τη BIOME και όλους τους άλλους.

Στην ΕΡΤ είπαμε, δεν έχει σημασία αν κερδίσαμε μια μικρή νίκη. Σας υποσχόμαστε πως θα συνεχίσουμε τον αγώνα και σας λέμε πως το ΕΡΤορη όσο και να θέλουν από την κυβέρνηση να το κλείσουν εμείς θα συνεχίσουμε να το λειτουργούμε ως φωνή των αγώνων και των καταπιεσμένων».

Η Δ. Κωστοπούλου ξεκίνησε θυμίζοντας ότι «πέρσι ήμουν πάλι εδώ στο Μαρξισμό, τότε ήμασταν στη μέση του αγώνα χωρίς να ξέρουμε ποιο θα ήταν το τέλος. Έγινε ένας μεγάλος αγώνας. Κάποιοι θα μιλήσει για αίσιο τέλος. 500 γυναίκες και

άλλοι 3.500 χιλιάδες διαθέσιμοι θα γυρίσουν πίσω. Σημαντικό. Αλλά δεν χρειαζόμαστε μόνο αυτό. Δεν θα λυθεί το πρόβλημα, δεν θα αλλάξει κάτι μόνο με αυτές τις προσλήψεις.

Σήμερα έχουμε μια κυβέρνηση της αριστεράς. Χαίρομαι για αυτό γιατί και εγώ συμμετείχα και βοήθησα τον ΣΥΡΙΖΑ να βγει, αλλά ξέρω πολύ καλά πως αν θέλουμε να κερδίσουμε τα δικαιώματά μας δεν υπάρχει άλλος τρόπος παρά να συνεχίσουν οι εργάτες να είναι στο δρόμο. Και σας υποσχόμαστε πως ό,τι και να γίνει, όπου μας χρειαστείτε, εμείς θα συνεχίσουμε να είμαστε μαζί σας στους αγώνες».

Τεράστια συμβολή

Ο Α. Νταλακογεώργος τόνισε: «Τα τελευταία 15 χρόνια ο κλάδος μας είναι ο μόνος στην Ελλάδα ίσως και παγκοσμίως που έχει επιστρατευθεί 5 φορές από τρεις διαφορετικές κυβερνήσεις. Έχουμε κάνει στην 7ετία της μνημονιακής πολιτικής 69 απεργίες, από τις οποίες 27 ήταν υπό καθεστώς πολιτικής επιστράτευσης και οι 13 είχαν δικαστική απόφαση για παράνομη και καταχρηστική απεργία.

Το λέω αυτό για να τονίσω πως υπάρχουν αγώνες που ο καθένας ξεχωριστά έχει τεράστια συμβολή στο συνολικό μέτωπο κινητοποιήσεων που αναπτύχθηκαν τα τελευταία χρόνια. Αυτή η συμβολή ήταν καθοριστική για να μεταβάλει το πολιτικό σκηνικό και συνέβαλε σε μια πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση των λαϊκών και εργατικών μαζών.

Το σύνθημα “Η αριστερά στην κυβέρνηση, οι εργάτες στους δρόμους” είναι πραγματικά πολιτικά πάρα πολύ εύστοχο. Και όχι με μια γενική πολιτική που λέει πως, με όποια κυβέρνηση, οι εργάτες παλεύουν για

τα δικαιώματά τους και διευρύνουν τις κατακτήσεις τους, αλλά με τις προσδοκίες που έχει ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ. Υπάρχουν μεγάλες προσδοκίες από αυτή τη κυβέρνηση παρά το γεγονός πως στους τέσσερις μήνες του βίου της έχει δείξει δείγματα πολλά για την υποχώρηση απέναντι στις αξιώσεις των τοκογλύφων δανειστών, του κεφαλαίου και του κατεστημένου της χώρας.

Το ΤΑΙΠΕΔ, το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έλεγε θα καταργήσει την επόμενη μέρα, στην ουσία αναβαθμίζεται. Η κυβέρνηση δεν εξήγησε στο λαό γιατί αλλάζει πολιτική και πάει σε ιδιωτικοποιήσεις, και μάλιστα όπως μας είπε ο κ. Σταθάκης θα συνεχίσουν με τα υπόλοιπα λιμάνια και θα προχωρήσουν και στα αεροδρόμια, και στην ΤΡΕΝΟΣΕ, δηλαδή έρχονται να αναζωπυρώσουν μια έκφραση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου που είναι οι ιδιωτικοποιήσεις. Για να δώσουν μάλιστα τα χρήματα αυτά στο χρέος.

Εμείς μιλάμε για 100% δημόσιο λιμάνι που είναι ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, πύλη εισόδου για την υπόλοιπη Ευρώπη. Αυτό το εργαλείο η κυβέρνηση αποφάσισε να το πουλήσει προνομιακά στους Κινέζους.

Εδώ και δυο χρόνια στον Πειραιά έχει αναπτυχθεί ένα κίνημα, που μπροστά είναι οι εργαζόμενοι στο χώρο του ΟΛΠ και των λιμανιών. Έχουν γίνει αγώνες και κινητοποιήσεις υπάρχει μια αποδοχή των θέσεων από την κοινωνία. Αυτά τα βήματα σήμερα που μπαίνουμε στην τελική φάση πρέπει να επιταχυνθούν, με όρους εργατικού κινήματος να δημιουργήσουμε ένα μέτωπο λαϊκό, εργατικό, κοινωνικό που θα αγκαλιάζει τους φορείς αλλά πάνω από όλα την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα».

«Είμαστε ο πρώτος μεγάλος κλάδος που βγήκαμε με απεργιακή μαζική συγκέντρωση και το μήνυμα από την χτεσινή απεργία ήταν σημαντικό. Είναι πλέον ξεκάθαρο πως οι μνημονιακές πολιτικές και επιθέσεις συνεχίζονται και οδηγούν στη διάλυση των νοσοκομείων. Απέναντι σε αυτό υπάρχει απεργιακή απάντηση και αυτό που λένε οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία είναι πως δεν βάζουν στην ζυγαριά των διεκδικήσεών τους καμιά αναμονή και καμιά συμφωνία», τόνισε ανάμεσα σε άλλα ο Κ. Καταραχιάς.

Η συζήτηση συνεχίστηκε με πάνω από δέκα σημαντικές παρεμβάσεις για τις μάχες της επόμενης περιόδου.

ΝΑΙ! Οι εργάτες μπορούν να κυβερνήσουν!

Στις 20 Μάη είχαμε την μεγάλη απεργία στα νοσοκομεία. Ήταν η συνέχεια όλων των προηγούμενων αγώνων που έχουμε δώσει στα νοσοκομεία και έτσι πρέπει να συνεχίσουμε για να τα πάρουμε όλα πίσω. Να μην υπάρχει κανείς σε διαθεσιμότητα, να ανοίξουν τα κλειστά νοσοκομεία, να παραμεινούν ανοιχτά τα ψυχιατρεία.

Όταν τον Ιούνη του 2014 επί Γεωργιάδη και Βορίδη θέλανε να τα κλείσουν, το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης πρωτοστάτησε στη μάχη για να μείνει ανοιχτό. Βγήκαν 80 συνάδελφοι σε διαθεσιμότητα και κατορθώσαμε - όχι με προσφυγές στα δικαστήρια αλλά κινηματικά - να μη βγει ούτε ένας.

Το πρόβλημα είναι ότι επειδή δεν χρηματοδοτείται το νοσοκομείο κινδυνεύει να κλείσει από μόνο του.

Με την αλλαγή της κυβέρνησης το Γενάρη, εμείς έχουμε μία απαίτηση. Τα νοσοκομεία να μείνουν ανοιχτά. Όπως και τα σχολεία και κάθε κοινωνική δομή. Και δεν θα σταματήσουμε αν δεν το κάνουμε αυτό πραγματικότητα.

Παρακολούθησα πρώτη φορά το Μαρξισμό και μου έδωσε απαντήσεις στο ερώτημα που έβαζε από τη αρχή στο “αν μπορούν οι εργάτες να κυβερνήσουν”. Εγώ θα το πω πολύ απλά.

Μπορούμε να διώξουμε τους διοικητάδες από τα νοσοκομεία και να βάλουμε τους εργαζόμενους να τα διοικήσουν, γιατί ξέρουν πολύ καλύτερα από τον καθένα τις ανάγκες που έχει ο ασθενής και ο εργαζόμενος. Αυτό μας έδειξε το παράδειγμα της ΕΡΤ. Με τον εργατικό έλεγχο όπως λειτουργήσε τα τελευταία δύο χρόνια.

Αυτή την περίοδο οι σύντροφοι του ΣΥΡΙΖΑ λένε ότι ο κόσμος “δεν τραβάει”. Ένα παράδειγμα που δείχνει ότι δεν ισχύει αυτό, είναι ότι όταν κατεβήκαμε στις εκλογές πριν από δύο χρόνια μπορέσαμε και αποδεκατίσαμε τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ που ήταν κράτος εν κράτει επί δεκαετίες. Η ενωτική παράταξη που δημιουργήσαμε από τα κάτω με τους εργαζόμενους από όλους τους χώρους της αριστεράς, πήρε τις 5 από τις 9 έδρες και στις εκλογές που έγιναν πριν από ένα μήνα πήρε τις 6.

Έτσι σε ένα εννιαμελές διοικητικό συμβούλιο, τις δύο έδρες έχει το ΠΑΜΕ, τις 6 έχει η Ενωτική Κίνηση και με το ζόρι μία έχει η ΠΑΣΚΕ. Ο κόσμος «τραβάει» και θέλει να το πάει παραπέρα. Δεν υπάρχουν πισωγυρίσματα, υπάρχουν οι αγώνες που μπορούν να μας πάνε μπροστά.

Κατερίνα Αβραμίδου,
Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης

Στη δέκατη μέρα της εξέγερσης στην πλατεία Ταχρίρ ο αγώνας μας βρισκόταν σε εξέλιξη και όλα έδειχναν ότι θα χάναμε. Συζητούσαμε πώς θα πάμε παρακάτω, ότι ο Χόσνι Μουμπάρακ δεν πρόκειται να φύγει. Αυτό που ξεκαθάρισε τα πράγματα ήταν όταν η εργατική τάξη κατέβηκε σε απεργία.

Είχε καταφέρει η κυβέρνηση να ξανανοίξει τις τράπεζες και να εργοστάσια αλλά όταν η εργατική τάξη ξεκίνησε τις απεργίες, οι εργατικοί χώροι πέρασαν στα χέρια των εργαζόμενων, οι οποίοι άρχισαν να στέλνουν αντιπροσώπους στην πλατεία Ταχρίρ.

Η επανάσταση μετακόμισε από την πλατεία Ταχρίρ στα εργοστάσια και εκεί πέρα οι εργάτες διεκδικούσαν να πετάξουν έξω τους μικρούς Μουμπάρακ, δηλαδή τους διευθυντές των εργοστασίων. Οι αγώνες των εργατών έδωσαν περισσότερο χώρο στο κίνημα για τα δημοκρατικά δικαιώματα και το κίνημα για τα δημοκρατικά δικαιώματα έδωσε μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση στους εργατικούς αγώνες.

Οι απεργίες δεν είχαν αιτήματα μόνο για αυξήσεις στα

μεροκάματα και για βελτίωση των συνθηκών αλλά έβαζαν και ζητήματα για τη δημοκρατία, για την αυτοοργάνωση. Για παράδειγμα η Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Συνδικάτων δημιουργήθηκε και ανακοινώθηκε στη πλατεία Ταχρίρ.

Έτσι από μόλις τέσσερα ανεξάρτητα συνδικάτα στην αρχή της επανάστασης έφτασαν μέσα σε ένα χρόνο οι ανεξάρτητες οργανώσεις να γίνουν 1000. Είναι τέτοια η δυναμική που τα σωματεία φύτευναν σα μανιτάρια. Είδαμε να δημιουργούν οργανώσεις οι οικιακές βοηθοί, οι οικοδόμοι, ακόμα και οι μικροπωλητές που πουλάνε τσιγάρες στους δρόμους.

Υπήρχε γεύση από εργατικό έλεγχο. Όταν οι ιδιοκτήτες παρατούσαν τα εργοστάσια τότε οι εργάτες τα κατέλαμβαναν και τα διαχειριζονταν οι ίδιοι. Ένα πολύ καλό παράδειγμα είναι ένα εργοστάσιο που παρήγαγε αγροτικά είδη, όπου οι εργαζόμενοι το κατέλαβαν και το διαχειρίστηκαν με τη συμμετοχή και των κατοίκων, οι οποίοι ήθελαν να έχουν συμμετοχή και λόγο.

Μία βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα έφτασε στην αυτοδιαχείριση και αδελφοποι-

ήθηκε με τη ΒΙΟΜΕ στην Ελλάδα και αυτό είναι μία γεύση από το μέλλον.

Η εργατική τάξη ενσωμάτωσε και έκφρασε το σύνθημα της επανάστασης που ήταν Ψωμί- Ελευθερία- Κοινωνική Δικαιοσύνη. Για να δικαιωθεί όμως αυτό, χρειαζόταν επαναστατικό κόμμα, αλλά τελικά νίκησε η ρεφορμιστική πολιτική.

Χρειάζεται να χτίσουμε τώρα, στην ύφεση του κινήματός ένα επαναστατικό κόμμα των εργατών, για να είμαστε έτοιμοι στο επόμενο κύμα. Η εργατική τάξη στην Αίγυπτο μετά από ένα χρόνο αντεπανάστασης άρχισε πάλι να κινείται. Οι αγώνες που κάνετε στην Ελλάδα μπορεί να είναι έμπνευση για όλη την περιοχή.

Αν η πλατεία Ταχρίρ έδινε έμπνευση για την πλατεία Συντάγματος, τώρα η ΕΡΤ θα είναι η έμπνευση για την εργατική τάξη στην Αίγυπτο. Χρειαζόμαστε την αλληλεγγύη σας, για τους πολιτικούς κρατούμενους στην Αίγυπτο, και των κατοίκων, οι οποίοι ήθελαν να έχουν συμμετοχή και λόγο.

Ουασίμ Ουαγκντί,
Επαναστάτες Σοσιαλιστές, Αίγυπτος

Από αριστερά: Διμήτρα Κυριλλήου, Ουασίμ Ουαγκντί, Κατερίνα Αβραμίδου, Σταματία Τσουμέα, Ζανέττα Λυσικάτου, Χαντίμ Σεκ, Στέλιος Νικητόπουλος, Μαρία Στύλλου.

Πρέπει να απαντήσουμε με τρία ΝΑΙ στο ερώτημα αν μπορούν οι εργάτες να κυβερνήσουν.

Το πρώτο είναι ότι αν δεν κυβερνήσουν οι

εργάτες το μέλλον θα είναι ακόμα χειρότερο από αυτό που έχουμε ζήσει. Οι καπιταλιστές και οι πόλεμοι, οι καπιταλιστές και η καταπίεση, έχουν οδηγήσει όλες τις κοινωνίες, όχι μόνο την Ελλάδα, σε πισωγυρίσματα αιώνων σε σχέση με αυτά που είχαμε κατακτήσει. Κάποτε στην αρχή της κρίσης λέγανε ότι αυτό είναι ένα πεπερασμένο γεγονός και έχουμε τα εργαλεία να την ελέγξουμε. Ποια είναι αυτά τα εργαλεία; Είναι η ανεργία του 25-30%, που ανεβαίνει σε όλο τον κόσμο.

Βαρβαρότητα

Το δεύτερο είναι ότι οι καπιταλιστές καταφεύγουν σε πολέμους και σε συγκρούσεις χειρότερες από ότι μπορούσαμε να φανταστούμε ποτέ. Αν είχαμε την επέμβαση στο Ιράκ το 2003, αυτή τη στιγμή ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός προσπαθεί να επέμβει σε όλα τα μήκη και πλάτη. Έχουμε ανταγωνισμούς στη Ν/Α Ασία, μέσα στην Ευρώπη διχοτομούμε την Ουκρανία, στη Μέση Ανατολή έχουμε την χειρότερη εξέλιξη. Αυτό είναι βαρβαρότητα.

Το τρίτο είναι το τι σημαίνει καταπίεση. Χιλιάδες έχουν πνιγεί στην πόρτα της Ευρώπης από την Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Εκεί οδηγεί η FRONTEX, αυτό σημαίνει νέες βάσεις στη Ρόδο που θέλει ο Καμμένος, αυτό σημαίνει να καταστρέφουν τα πλοία με τα οποία έρχονται οι μετανάστες και οι στρατιωτικοί σταθμοί σε όλη τη βόρεια Αφρική. Αυτή είναι η εικόνα που επιφυλάσσει ο καπιταλισμός στην ανθρωπότητα.

Η νίκη των εργατών είναι η μόνη ρεαλιστική λύση απέναντι σε αυτό το σύστημα. Μήπως όμως έχουμε να περιμένουμε από

τις πολιτικές αλλαγές; Μήπως μπορούμε να θεωρήσουμε ότι το μέγιστο βήμα που έχει να κάνει η εργατική τάξη είναι η ανάθεση σε μία κυβέρνηση της Αριστεράς;

Υπάρχουν δύο ζητήματα. Το πρώτο είναι αν μια τέτοια κυβέρνηση θέλει και το δεύτερο αν μπορεί να συγκρουστεί με τον καπιταλισμό. Να διαγράψει το χρέος, να βγει έξω από την ΕΕ, να σταματήσει τον πόλεμο, να διαλύσει το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, να διαλύσει μία σειρά μηχανισμούς όπως οι φυλακές και η αστυνομία. Και άρα να συγκρουστεί με ένα κράτος που όχι μόνο κοστίζει τεράστια, όχι μόνο το πληρώνουμε συνεχώς, αλλά επιβάλει όλα τα μέτρα, όλες τις μορφές καταπίεσης και επίθεσης.

Αυτά χρειάζεται να κάνει η Αριστερά. Να προχωρήσει σε μέτρα πολιτικά και οικονομικά για να μπορέσει να ξαναπάρει ο κόσμος πίσω τις δουλειές του. Δε φτάνει να έχει υπουργούς που χαϊδεύουν τα αυτιά και συνεργάζονται με τους καπιταλιστές, με τη Μέρκελ και ήδη έχουν συμφωνήσει να υπογράψουν την επόμενη συμφωνία μέσα στον Ιούνιο.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε κάτι το θετικό, μέχρι να γίνει κυβέρνηση και να αποφασίσει ότι θα διαχειριστεί τον καπιταλισμό, αυτό ήταν το ότι τάσσονταν ενάντια στην καταπίεση των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των μαύρων, των εθνοτήτων. Πού έχουν πάει όλα αυτά αυτή τη στιγμή;

Κάθε ένα πράγμα που έχει να κάνει με το κίνημα, με τις υποσχέσεις που έχει δώσει, το διαπραγματεύεται. Αλλά κάθε τι που έχει να κάνει με τους καπιταλιστές, με τις επιθυμίες και τις συνεργασίες με αυτά τα αποβράσματα, το κάνει ως «καταπεινόν». Το κάνει με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, όπως το έκανε και η προηγούμενη κυβέρνηση.

Αυτή η κυβέρνηση, όσο Αριστερά και αν δηλώνει, δεν μπορεί και δεν θέλει να συγκρου-

στεί. Το εργατικό κίνημα και μπορεί και θέλει και έχει τις δυνατότητες. Τα πέντε χρόνια της αντίστασης τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά. Το εργατικό κίνημα ήταν δίπλα στους μετανάστες, οργάνωσε μαζί με την ΚΕΕΡΦΑ την 21 Μάρτη, η ΑΔΕΔΥ έβγαλε απεργία στις 20 του Απριλή όταν άρχισε η δίκη της Χρυσής Αυγής. Το εργατικό κίνημα έβαλε το ζήτημα της αλληλεγγύης, έτσι άντεξαν η ΕΡΤ και οι καθαρίστριες. Όλοι οι εργάτες είμαστε μαζί και δε θα αφήσουμε κανένα κομμάτι μόνο του. Η εργατική τάξη μπορεί να ικανοποιήσει τις ανάγκες της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Και χρειάζεται η απάντηση στο πώς. Το τετράημερο «Μαρξισμός» ήταν ένα καλό σχολείο αλλά δε φτάνει. Τα “σχολεία” είναι οι μάχες που έχει ο κάθε εργατικός χώρος το επόμενο διάστημα. Το πώς θα ανοίξει η ΕΡΤ και κάτω από ποιες συνθήκες; Θα γυρίσουν όλοι; Θα είναι το πρόγραμμα κάτω από τον έλεγχο των εργαζόμενων ή των διορισμένων από τα πάνω; Θα γίνουν μαζικές προσλήψεις στα νοσοκομεία για να αρχίσουν στοιχειωδώς να λειτουργούν; Θα γίνουν τα σχολεία για όλα τα παιδιά για να έχουμε την εκπαίδευση που θέλουμε;

Ανατροπή

Χρειάζεται ταυτόχρονα να κερδίσουμε τα εργατικά κομμάτια στην προοπτική της ανατροπής αυτού του συστήματος. Τα αυτοδιαχειριζόμενα παραδείγματα χρειάζεται να ενωθούν σε ένα στόχο, αυτό του ελέγχου ολόκληρης της κοινωνίας, της ανατροπής του κράτους και όχι να ζουν παράλληλα με αυτό.

Αυτά τα ζητήματα ανοίγουν συγκεκριμένα με τα αιτήματα που έχει βάλει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Ποιος θα επιβάλλει τη διαγραφή του χρέους; Προφανώς όχι η κυβέρνηση που τρέχει ολοταχώς να υπογράψει νέα μνημόνια. Ποιος θα επιβάλει τον έλεγχο των τραπεζών για να μη φύγουν τα κεφάλαια; Όχι

ο Λάτσης και ο Βαρδινογιάννης αλλά οι εργαζόμενοι στις τράπεζες για να κάνουν όλους αυτούς να πληρώσουν και να δοθούν τα λεφτά στις ανάγκες της κοινωνίας. Ποιος θα απαντήσει απέναντι στα διλήμματα ότι θα σας διώξουμε από την ΕΕ και το ευρώ; Η εργατική τάξη που θα βάλει στο κέντρο της ότι πρέπει να οργανώσει την οικονομία με βάση τις ανάγκες των εργατών και σε συνεργασία με τους εργάτες όλης της Ευρώπης και του κόσμου.

Μέσα στους χώρους οργανώνουμε με βάση το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, το πρόγραμμα που συνδέει τις μάχες που έχουμε να δώσουμε τώρα με το δυνάμωμα της τάξης, για να επιβάλει τον έλεγχο της σε όλη την κοινωνία, άρα να πάρει την εξουσία. Ο Ιούνης είναι γεμάτος από άμεσους αγώνες για τις δουλειές, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, για να μην περάσει νέο μνημόνιο, για να στείλουμε τους φασίστες στη φυλακή, για ανοιχτά σύνορα και ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά. Και ταυτόχρονα προτείνουμε στα πιο προχωρημένα κομμάτια της εργατικής τάξης να λειτουργήσουν συλλογικά σε ένα επαναστατικό κόμμα.

Είμαστε όλοι πολύ χαρούμενοι, τελιώνουμε ένα φανταστικό τετράημερο του Μαρξισμού, βγήκαμε όλες και όλοι πιο ξεκάθαροι και πιο δυνατοί, αλλά από αύριο για να γίνει πράξη το “να κυβερνήσουν οι εργάτες”, χρειάζεται μαζί με αυτούς τους εργάτες να δώσουμε όλες τις μάχες, που θα κρίνουν το μέλλον.

Παραφράζοντας τον όρκο των καθαριστριών και των άλλων αγωνιστών ενάντια στις απολύσεις, τα κλεισίματα και τις ιδιωτικοποιήσεις: Δε θα λυγίσουμε, αν αυτό το σύστημα δεν το τσακίσουμε...

Μαρία Στύλλου
περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω

Η ελεύθερη ΕΡΤ είναι ανοιχτή, είναι η ΕΡΤ της κοινωνίας και δε θα τους αφήσουμε να την κλείσουν. Είναι η φωνή των απολυμένων της Κόκα Κόλα, των Τσιμεντών Χαλκίδας, των αγωνιζόμενων Καθαριστριών, των αγωνιζόμενων Σχολικών Φυλάκων, των Εκπαιδευτικών σε Διαθεσιμότητα, είναι η φωνή του εργάτη στην αυτοδιαχειριζόμενη ΒΙΟΜΕ, του εργάτη στη Μανωλάδα, του μετανάστη, των Σκουριών, είναι η φωνή όποιου παλεύει για να πάρει στα χέρια τη ζωή του. Η φωνή αυτή δε φμώνεται.

Κρατάω σα φυλαχτό τα λόγια μιας συντρόφισσας στην προηγούμενη συζήτηση, που είπε «κοιμάμαι και ξυπνάω με την αγωνία μη σταματήσει ο αγώνας της ΕΡΤ, γιατί θα πάνε πίσω όλοι οι αγώνες». Αυτό θα το μεταφέρω στη συνέλευση της ελεύθερης αυτοδιαχειριζόμενης ΕΡΤ 3.

Τους έχουμε πάλι απέναντί μας. Το Μπόμπολα, το Λάτση, τους άλλους ολιγάρχες. Όταν η ΕΡΤ από κρατική έγινε δημόσια, όταν την πήραν οι εργάτες στα χέρια τους, οι ολιγάρχες ανησύχησαν. Φοβούνται την ελεύθερη ΕΡΤ, την ΕΡΤ της κοινωνίας γιατί κινδυνεύει η επικοινωνιακή τους κυριαρχία.

Στην ελεύθερη ΕΡΤ οι εργάτες πήραν τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους και μάλιστα κάτι πολύ σημαντικό, την ενημέρωση και την πληρο-

φόρηση. Οι ολιγάρχες αντιδρούν και θέλουν Ταγματάρχες. Δε θα τους αφήσουμε.

Ναι οι εργάτες μπορούν να κυβερνήσουν. Πρώτα όμως πρέπει να γίνουν κυρίαρχες οι ιδέες μας. Αυτές που μας κρατούν δύο χρόνια μέσα στα κτίρια, μέσα στην ΕΡΤ OPEN, μέσα στη ΕΡΤ 3, μέσα στους περιφερειακούς σταθμούς της ΕΡΤ και της ΕΡΑ σε όλη την Ελλάδα.

Η ολιγαρχία λοιπόν ανησύχησε. Θα παραδώσουμε την ενημέρωση στα χέρια των εργατών και της κοινωνίας; Ετσι φτάσαμε να μη θέλει ο υπουργός Επικρατείας να ακούει τη λέξη αυτοδιαχείριση. Να απορρίπτει στην ουσία δηλαδή τον αγώνα μας. Το ίδιο κάνει και ο πρωθυπουργός.

Εμείς λέμε με την αυτοδιαχείριση, με την αυτοοργάνωση, με τη γενική συνέλευση να έχει τον κυρίαρχο ρόλο. Σύμφωνα με την πρόταση που εμείς οι ίδιοι καταθέσαμε, εκλέξαμε συντονιστές ανά τμήμα, ανακλιτούς να υπηρετούν το σύνολο, που καταξιώνονται από τον αγώνα και τη δουλειά τους χωρίς κανένα ιεραρχικό μοντέλο.

Η ελεύθερη ΕΡΤ είναι ανοιχτή. Μην αφήσεις να την κλείσουν, είναι η φωνή σου. Είναι η φωνή του κάθε αγωνιστή και δεν θα αφήσουμε να μας την πάρουν.

Στέλιος Νικητόπουλος, *εργαζόμενος ΕΤ3*

Εμείς οι σχολικοί φύλακες πριν από δύο χρόνια, στις 6 Ιουλίου 2013 δεχθήκαμε το «μαύρο» στη ζωή μας αμέσως μετά το «μαύρο» στην ΕΡΤ.

Αυτό που καταλάβαμε ήταν ότι ο στόχος δεν ήταν μόνο οι δικές μας απολύσεις. Αυτό που είδαμε ήταν ότι μόνοι μας δεν μπορούμε να παλέψουμε. Γι’ αυτό και κάναμε ένα άνοιγμα προς όλους όσους θύγονταν από αυτή την πολιτική.

Ενωθήκαμε πρώτα απ’ όλα με την ΕΡΤ, με τους καθηγητές, με τα κορίτσια του υπουργείου Οικονομικών. Κλάδοι ανόμοιοι και άνθρωποι ανόμοιοι που είχαμε όμως ένα κοινό

στόχο: τη νίκη.

Είμαστε πολύ περήφανοι γι’ αυτό που πετύχαμε. Κατάλαβαν όλοι ότι δεν απολυθήκαμε γιατί ήμασταν «τεμπέληδες» δημόσιοι υπάλληλοι, αλλά ο στόχος ήταν πολύ βαθύτερος. Κάτι το οποίο δυστυχώς το ζούμε ακόμα.

Οι αγώνες μας συνεχίζονται παρόλο που κερδίσαμε τη δουλειά μας. Όμως λόγω του εξορθολογισμού 500 σχολικοί φύλακες θα γίνουν τραυματιοφορείς στα νοσοκομεία, χωρίς εκπαίδευση. Γυρίζουμε λοιπόν λειψοί στη δουλειά μας, σε έναν κλάδο που προσέφερε και στο δημόσιο σχολείο και

στην ελληνική κοινωνία.

Τώρα οι αγώνες συνεχίζονται. Η χαρά μας θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη όταν γυρίσουν όλοι όσοι έχουν αδικηθεί, πίσω στις δουλειές τους. Και είμαι σίγουρη ότι θα το καταφέρουν γιατί οι αγώνες που ξεκινάνε από κάτω και σπρώχνουν τους από πάνω, μπορούν να νικάνε.

Δεν θα σταματήσουμε. Έχουμε δώσει έναν όρκο τιμής να μη λυγίσουμε αν αυτές τις πολιτικές δεν τις τσακίσουμε.

Σταματία Τσουμέα,
σχολική φύλακας

πληρώσουν τους πυροβολήσανε.

Εμείς παλεύουμε μαζί με τους Έλληνες εργάτες. Η δύναμή μας είναι η αλληλεγγύη και η επανάσταση. Έτσι θα νικήσουμε. Έτσι θα αλλάξουμε τη ζωή μας. Ούτε ο Σαμαράς, ούτε ο Βενιζέλος, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να αλλάξει τίποτα. Εμείς δεν έχουμε να φοβόμαστε τίποτα, είμαστε άθεοι.

Οι Χρυσσαυγίτες μας κάψανε τα μαγαζιά μας και δεν μας άφηναν να δουλέψουμε. Μας είπαν «να φύγετε στις πατρίδες σας γιατί είσαστε μαύροι». Έτσι γεννηθήκαμε. Είμαστε όλοι εργάτες, είμαστε ενωμένοι και θα νικήσουμε.

Χαντίμ Σεκ, *κοινότητα Σενεγάλης*

ΑΝΤΑΡΣΥΑ Σημείο αναφοράς της αριστερής αναζήτησης

Ο Γιάννης Σηφακάκης, ο Θανάσης Διαβολάκης, ο Αντώνης Δραγανίγος, ο Παναγιώτης Σωτήρης και ο Χρήστος Μπίσσης άνοιξαν τη συζήτηση του Μαρξισμού με θέμα “Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η εργατική αντιπολίτευση σήμερα”. Σ’ αυτή τη σελίδα παρουσιάζουμε τα βασικά σημεία των εισηγήσεων και της συζήτησης που ακολούθησε.

“Μέσα στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ και γενικότερα της Αριστεράς υπάρχει η εκτίμηση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για δύο πράγματα” τόνισε ο **Γιάννης Σηφακάκης**. “Ο ρόλος μας μέσα στο κίνημα και το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Είναι μια καλή βάση, αλλά πρέπει να προχωρήσουμε σε τρία επίπεδα. Να συγκροτήσουμε εργατική αριστερή αντιπολίτευση απέναντι στους συμβιβασμούς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Στην κίνηση του κόσμου στις απεργίες στα ΕΛΠΕ, στον ΟΛΠ, στα νοσοκομεία, αλλά και στις πολιτικές μάχες ενάντια στο ρατσισμό, τον φασισμό, τον εθνικισμό.

Το δεύτερο είναι η συζήτηση για την στρατηγική, μεταρρύθμιση ή επανάσταση. Το τέλος του δρόμου είναι η αριστερή κυβέρνηση; Όχι λέμε εμείς. Υπάρχουν κι άλλες απόψεις του αριστερού ευρωκομμουνισμού, για μια αριστερή ριζοσπαστική διακυβέρνηση και ένα κίνημα σε υποστηρικτικό ρόλο. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πάνω στο ζήτημα της εναλλακτικής λύσης λέει ότι η εργατική τάξη χρειάζεται να πάρει τον έλεγχο η ίδια, να κυβερνάει η ίδια με τα όργανά της.

Κοινή δράση

Τρίτο, στο ζήτημα της τακτικής, χρειάζεται ενιαίο μέτωπο. Αυτό σημαίνει κοινή δράση στις μάχες, αν λείπει αυτό καταλήγει στρογγυλά τραπέζια και προγραμματικές προσπάθειες συγκλίσεων με κομμάτια που έρχονται από τα δεξιότερα, ένας αυτοπεριορισμός της αντικαπιταλιστικής προοπτικής. Εκεί εστιάζεται η διαφωνία με το αν προχωράμε με ένα μοντέλο ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει γίνει ένας διακριτός τρίτος πόλος μέσα στην Αριστερά και αυτήν την ανεξαρτησία πρέπει να την διαφυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού. Έξω από τα σχέδια υποστήριξης του ΣΥΡΙΖΑ, έξω από τα σχέδια των τάσεων του ΣΥΡΙΖΑ, καλούμε τον κόσμο που απεγκλωβίζεται από τον ρεφορμισμό να ενταχθεί σε ένα μέτωπο της επαναστατικής αριστεράς που η προοπτική του είναι διαφορετική. Να προχωρήσουμε στην 3η Συνδιάσκεψη μέσα στον Ιούνιο, όπως έχουμε αποφασίσει. Είναι η καλύτερη στιγμή. Πάνε για συμβιβασμό και είναι κρίσιμο να πάρουμε αποφάσεις”.

“Εκεί που βγαίνουν οι κορώνες για ουσιαστική διαπραγμάτευση φτιάχνουν ένα τοπίο που οδηγεί όχι στον συμβιβασμό, αλλά στην ταπείνωση” τόνισε ο **Παναγιώτης Σωτήρης**. Έχουμε φτάσει σε μια κατάσταση που μια αριστερή κυβέρνηση, με βάση το τι δηλώνει, το πως την είδε ο κόσμος, όχι τι λέμε εμείς, ετοιμάζεται να εμπεδώσει από ‘τα αριστερά’ ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση.

Από αριστερά: Θ. Διαβολάκης, Π. Σωτήρης, Ντ. Γκαρρανέ, Γ. Σηφακάκης, Α. Δραγανίγος, Χρ. Μπίσσης

Πως αντιδράμε; Υπάρχει το ΚΚΕ που λέει ‘ορίστε η απόδειξη’, ‘Σχέδιο Β του αστισμού’. Αυτό δεν είναι μόνο αριστερισμός, αλλά έχει και μια άλλη συνεπαγωγή: “Ότι δεν έγινε και τίποτα όλα αυτά τα χρόνια, δεν υπήρχαν ρήγματα, οι αστοί έχουν το πάνω χέρι, και άρα να δυναμώσει το μοναστήρι. Η άλλη λύση είναι αυτή που μας λέει η αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ: ‘Να κάνουμε κριτική, αλλά να στηρίζουμε’. ‘Αν χρειαστεί, να παραιτηθούμε από τα υπουργεία, αλλά να μην καταψηφίσουμε τη συμφωνία στη Βουλή’.

Ανάμεσα σε αυτό το δίπολο, που οδηγεί σε κατάθλιψη είναι η μεγάλη πρόκληση να επεξεργαστείς μια εναλλακτική λύση που να ξεκινάει από το ότι άνοιξε παράθυρο ιστορικής ευκαιρίας (που το άνοιξε η κοινωνία, το εργατικό κίνημα) αλλά απαιτεί μια άλλη κατεύθυνση. Εκεί έρχεται η αναγκαιότητα του μεταβατικού προγράμματος, που χρειάζεται μια επεξεργασία, ένα βηματισμό... να δεις πως μπορείς να αναμετρηθείς με το ερώτημα της εξουσίας και της στρατηγικής και της κυβέρνησης ακόμα, σε μια διαλεκτική ανάμεσα σε εξουσία και κίνημα.

Θέλει και μια άλλη αριστερά. Ο πρωτοπόρος ρόλος ανήκει σε αυτούς που προέρχονται από την ιστορική επαναστατική αριστερά, αλλά να συναντηθούμε σε μια σύνθεση που αναγκαστικά πρέπει να είναι νέα, πρωτότυπη σε πρωτότυπες συνθήκες”.

“Έχουμε συνείδηση ότι βρισκόμαστε σε μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις του καπιταλισμού και η Ελλάδα είναι από τα πιο τραυματισμένα πειραματόζωα” τόνισε ο **Χρήστος Μπίσσης**. “Οι ίδιες οι εξελίξεις έχουν διαψεύσει στο έπακρο τις υποσχέσεις, τις δηλώσεις και τις πολιτικές κατευθύνσεις των κυρίαρχων δυνάμεων, ενώ αποκαλύπτουν όλο και περισσότερο την ανεπάρκεια υποσχέσεων για ασπιρίνες που θα αντιμετωπίζουν αυτήν τη θανατηφόρα κρίση, όπως κάνει ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν θα βγούμε από το μνημονιακό καθεστώς αν δεν σηκώσουμε το κεφάλι ενάντια στο σύστημα. Γιατί ακόμα και αν βρεθεί τώρα κά-

ποια συμφωνία, τα μπαλώσουμε, η ίδια κατάσταση θα συνεχιστεί. Πρέπει να ανοίξουμε την στρατηγική προοπτική της ρήξης και της αποδέσμευσης από την ΕΕ και το ευρώ και της ανατροπής του ελληνικού καπιταλισμού σε μια κατεύθυνση σοσιαλιστική και κομμουνιστική.

Για να γίνουν αυτά χρειάζεται μια επαναστατική αριστερά. Να στηριχτούμε πρώτα και κύρια στις δικές μας δυνάμεις, να συγχωνευτούμε με τις πρωτοβουλίες του κόσμου και ταυτόχρονα να έχουμε ενιαιομετωπική πολιτική για την συσπείρωση όλων των δυνάμεων της επαναστατικής αριστεράς”.

“Στη συγκυβέρνηση είναι ένα κόμμα της αριστεράς που υποσχέθηκε ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών χωρίς ρήξη και σύγκρουση με τους ‘εταίρους’. Σύντομα αποδείχτηκε ότι αυτή η πολιτική οδηγεί μόνο σε επώδυνο συμβιβασμό” τόνισε ο **Θανάσης Διαβολάκης**.

Ορατός δρόμος

Μπορεί η επαναστατική αριστερά να καθορίσει ότι υπάρχει κι άλλος δρόμος ορατός, της ρήξης και της ανατροπής; Οι συνθήκες για κάτι τέτοιο είναι καλύτερες από πριν. Η εναλλαγή της κυβέρνησης ήταν μια λύση που επέβαλε ο κόσμος με σημαντικούς αγώνες και έδειξε ότι τα πράγματα μπορούν να πάνε διαφορετικά, δεν είναι ακίνητα. Βρίσκει τους εργαζόμενους σε καλύτερο επίπεδο και αυτό ισχύει και για την επαναστατική αριστερά.

Το μεταβατικό πρόγραμμα δημιουργήθηκε σαν απάντηση στην κρίση, με την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ΕΕ-ευρώ, την κρατικοποίηση των τραπεζών, τον εργατικό έλεγχο. Απαιτείται πολιτική γραμμή και πολιτικο-οργανωτική δυνατότητα που να μπορεί να το κάνει κτήμα των μαζών και του κόσμου, επεξεργασία χρειάζεται, όχι σε μια λογική να γίνει ένα πλήρες κυβερνητικό πρόγραμμα.

Σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουμε το καθήκον να ενισχύσουμε το κίνημα για να τα πάρει όλα πίσω, να μπορέσει να επιβιώσει, να κρατήσουμε καθαρή την αντικαπιταλιστική γραμμή, και δεν

εννώ να μην κάνουμε συμμαχίες με κανένα, εννώ να έχουμε καθαρή κατεύθυνση και γύρω από αυτή να συγκεντρώνουμε δυνάμεις πολιτικές και κοινωνικές”.

“Σήμερα το κεφάλαιο συγκροτεί μια συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση η οποία έχει στόχο το βάθεμα της εκμετάλλευσης μέσα από συγκεκριμένα μέτρα, λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις” τόνισε ο **Αντώνης Δραγανίγος**. “Σε αυτό το στρατηγικό σχέδιο που συγκροτεί την αστική απάντηση στην κρίση, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μέσα ή έξω; Είναι μέσα. Με διαφορές με την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου σε ότι αφορά την προσπάθεια να εξασφαλίσει ανάσες ρευστότητας στον ελληνικό καπιταλισμό και την εκπροώπηση και πολιτική αφομοίωση των ριζοσπαστικών λαϊκών στρωμάτων που πάλεψαν ενάντια στα μνημόνια. Αλλά μέσα σε αυτόν τον στρατηγικό ορίζοντα.

Παλεύουμε για να ηττηθεί η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Για να αναπτυχθεί ένα εργατικό λαϊκό κίνημα για την άμεση ικανοποίηση των ώριμων εργατικών αιτημάτων σε σύνθεση με τις βασικές αρχές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, στάση πληρωμών για να υπάρχουν λεφτά για τους μισθούς και τις συντάξεις.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει και μπορεί να δημιουργήσει ρήγμα στο ρεφορμισμό. Κάτω από τους όρους της ανάπτυξης του κινήματος και της ενίσχυσης της αυτοτελούς αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς είναι δυνατόν να σπάνε δυνάμεις προς τη δική μας κατεύθυνση.

Η συζήτηση για τις πολιτικές συνεργασίες έχει να κάνει με τη μορφή που κάθε φορά πρέπει να βρίσκουν οι επαναστατικές δυνάμεις για να έρχονται σε επαφή, να αξιοποιούν και να διευρύνουν τα ρήγματα του ρεφορμισμού προς τη δική μας κατεύθυνση, που δεν θα μας έρχονται πλήρως με το δικό μας πρόγραμμα, αλλά μέσα από ενδιάμεσες φάσεις καθαρά, νοθευμένα με το δικό τους πρόγραμμα και πρέπει να τους τραβάμε προς τη δική μας πλευρά. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με σταθερότητα στην γραμμή και με ευελιξία στη μορφή των πολιτικών συμμαχιών και συνεργασιών μπορεί να ηγεμονεύσει σε αυτήν την κίνηση”.

“Μέτωπο; Ναι. Με ποιους; Πρώτο, με τον κόσμο που θέλει να παλέψει. Δεύτερο, έχει σημασία να βρίσκουμε τα σπασίματα του ρεφορμισμού. Αλλά δεν τους βρίσκουμε σε κλειστά δωμάτια, τους βρίσκουμε στο κίνημα, γιατί αλλιώς ούτε θα μάθουν, ούτε καλές υπηρεσίες στο κίνημα θα προσφέρουν” τόνισε ο **Ηλίας Λοΐζος**, που πήρε το λόγο στη συζήτηση που ακολούθησε.

“Να γίνει η συνδιάσκεψη, σήμερα μπαίνουμε σε ένα νέο μνημόνιο και έχουμε καθυστερήσει να απαντήσουμε σε αυτό” τόνισε ο **Πόλυ Τσίκολης** από τη Ν. Ιωνία. “Να βγούμε έξω με αφισοκολληήσεις, εξορμήσεις, με το πρόγραμμά μας, ούτε ένα ευρώ στους δανειστές. Με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο κόσμος μας ψάχνει που είστε, τι κάνετε και εμείς κρυβόμαστε πίσω από ΜΑΡΣ και ‘μέτωπα” τόνισε ο **Βασίλης Δαραβέλιος** από το Ναύπλιο.

Έρχομαι από μια πρωτοβουλία για ένα νέο αριστερό κόμμα, που να ενώνει τους εργάτες στην Ανατολική Ουκρανία και αυτούς στη Δυτική Ουκρανία σε μια κοινή βάση ταξικών συμφερόντων ενάντια στο Δυτικό και το Ρώσικο Ιμπεριαλισμό, ενάντια στο δυτικό και το Ρώσικο εθνικισμό.

Πρώτα απ' όλα θέλω να εξηγήσω την κατάσταση στην Ουκρανική Αριστερά πριν και μετά την εξέγερση στο Μαϊντάν. Έχουμε δυο κινητοποιήσεις που γίνονται με ξένες σημαίες. Από την μία τη σημαία της ΕΕ και από την άλλη της Ρωσίας, δυο ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και πολύς κόσμος θεωρεί ότι στη μία πλευρά βρίσκετε το απόλυτο καλό και στην άλλη το απόλυτο κακό.

Στην πραγματικότητα όμως και στις δύο αυτές περιπτώσεις οι ρίζες της κινητοποίησης είναι από τα κάτω. Και οι δυο κινητοποιήσεις είχαν προοδευτικά στοιχεία και οι δύο κινητοποιήσεις εξέφραζαν κοινωνικές αναζητήσεις. Και πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως και οι δύο κινητοποιήσεις είχαν επίσης και αντιδραστικά στοιχεία μέσα τους.

Και τα δύο κινήματα και το Μαϊντάν και το αντι-Μαϊντάν βρίσκονταν κάτω από την ισχυρή επιρροή δυο ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Η ηγεσία και στα δυο κινήματα ήταν δεξιόστροφη. Και οι δυο είχαν ισχυρές ακροδεξιές δυνάμεις να ενεργοποιούνται στο εσωτερικό τους και παρ' ότι το αντι-Μαϊντάν παρουσιάζει τον εαυτό του σαν αντιφασιστικό και εκεί υπήρχαν ισχυρές ακροδεξιές δυνάμεις και επιρροές. Και σε τελική ανάλυση και στις δυο πλευρές οι αντιδραστικές δυνάμεις έχουν κερδίσει.

Υπήρχε αριστερά και στη μία πλευρά και στην άλλη. Υπάρχουν φωτογραφίες με αριστερό κομμάτι, μια Τροτσκιστική οργάνωση, με τα αστέρια της ΕΕ σε κόκκινο φόντο και από κάτω γράφει: Για την Ευρώπη του σοσιαλισμού. Αλλά υπάρχουν και φωτογραφίες από την αντι-Μαϊντάν αριστερά με σημαντικότερη παρουσία αυτή του Μπορότμπα.

Πτέρυγες

Πολιτικά, όμως, οι αριστερές δυνάμεις που συμμετείχαν είτε στη μια μεριά είτε στην άλλη, δεν κέρδισαν τίποτα. Δεν μπόρεσαν να αλλάξουν το χαρακτήρα αυτών των κινήματων, δεν μπόρεσαν να δυναμώσουν και να ενισχύσουν τα προοδευτικά στοιχεία αυτών των κινήματων. Το πρόβλημα ήταν τόσο στην ίδια τη φύση αυτών των κινήματων όσο και στο χαρακτήρα της παρέμβασης της ίδιας της αριστεράς. Κατέληξαν να είναι οι αριστερές πτέρυγες δεξιών κινήματων.

Ποια είναι λοιπόν η κατάσταση της αριστεράς στην Ουκρανία; Δεν έχουμε κανένα αριστερό κόμμα που να εκπροσωπείται στη βουλή. Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ουκρανίας δεν κατάφερε να μπει στην βουλή για πρώτη φορά στην ιστορία του. Έχασε πάρα πολλά μέλη. Ανακοίνωσε πως έχασε 8.000 μέλη μόνο την τελευταία χρονιά.

Υπάρχει μια συστηματική αντικομμουνιστική κινητοποίηση και αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με τις επιθέσεις στα σοβιετικά μνημεία και τα σύμβολα του Λένιν τα οποία καταστρέφονται. Αλλά έχει να κάνει και με μια ιδιαίτερη νομοθεσία η οποία πέρασε από το κοινοβούλιο και περιορίζει τις κομμουνιστικές δραστηριότητες. Η εκστρατεία της απο-κομμουνιστικοποίησης, όπως την ονομάζουν, δεν στρέφεται μόνο ενάντια στο ΚΚ Ουκρανίας αλλά ενάντια στη συνολική παράδοση του Μπολσεβικισμού. Για παράδειγμα δεν μπορείς να αναφερθείς επίση-

Οι εργάτες έχουν κοινούς εχθρούς στην Ανατολική και Δυτική Ουκρανία και στην Ελλάδα

Εισήγηση του Βολοντιμίρ Ισένκο, από το Κίεβο, στο Μαρξισμό 2015

μα και με θετικό τρόπο σε προσωπικότητες όπως ο Λένιν, ο Τρότσκι, κλπ.

Υπάρχει επίσης μια εκστρατεία κατασταλτικών επιθέσεων και ενεργειών απέναντι σε ηγετικά μέλη και στελέχη του ΚΚ Ουκρανίας. Αυτό συμβαίνει κυρίως γιατί το ΚΚ στήριζε την προηγούμενη κυβέρνηση του Βικτόρ Γιανουκόβιτς. Θέλουν να κάνουν δίκη για να ξεκινήσουν μια διαδικασία συνολικής και οριστικής απαγόρευσης του ΚΚ. Και όσο αστικό και συντηρητικό και να είναι το ΚΚ Ουκρανίας -που είναι- δεν θέλουν να το απαγορεύσουν για αυτούς τους λόγους, αλλά γιατί είναι αντιπολιτευτικό.

Πρέπει όμως ταυτόχρονα να είμαστε ειλικρινείς στο ότι οι περιοχές που αποσχίστηκαν, του Λουγκάνσκ και του Ντονιέτσκ στην ανατολική Ουκρανία, δεν είναι στην πραγματικότητα Λαϊκές Δημοκρατίες όπως ονομάζουν τους εαυτούς τους. Υπάρχουν μόνο λόγια και όχι έργα για τις εθνικοποιήσεις, μόνο λόγια και όχι έργα όσον αφορά την σύγκρουση με τους ολιγάρχες.

Η ανεξάρτητη δράση της αριστεράς στην πραγματικότητα είναι ακόμα πιο προβληματική σε εκείνες τις περιοχές περισσότερο απ' ότι στην υπόλοιπη Ουκρανία. Η συνδικαλιστική ελευθερία, η ελευθερία του λόγου και των συναθροίσεων και της κινητοποίησης, όλα αυτά τα βασικά στοιχεία της πολιτικής δραστηριότητας είναι περιορισμένα σε αυτές τις περιοχές.

Όπως ίσως γνωρίζετε το Σάββατο κάποιοι σκότωσαν τον Αλεξέι Μοσκοβόι. Ο Μοσκοβόι διοικητής της ταξιαρχίας Φάντασμα, ήταν ο μοναδικός από τους πολέμαρχους της περιοχής που τηρούσε μια στάση ανοιχτή απέναντι στις αριστερές δυνάμεις. Για παράδειγμα όταν ένα κομμάτι της Ευρωπαϊκής Αριστεράς οργάνωσε το επονομαζόμενο Αντιφασιστικό Καραβάνι Αλληλεγγύης στην Ουκρανία οι αρχές του Λουγκάνσκ απαγόρευσαν την συγκέντρωση εκεί, ωστόσο ο Μοσκοβόι τους προσκάλεσε στην πόλη του, το Άλτσεσκ. Αλλά όμως ακόμα και αυτός δολοφονήθηκε. Νομίζω πως αυτό κλείνει και όλη τη συζήτηση για το αν θα μπορούσε να υπάρχει μια αριστερή στροφή των αυτονομιστικών πρωτοβουλιών. Σηματοδοτεί την τελική νίκη των αντιδραστικών δυνάμεων

που ελέγχονται από τη Ρωσία.

Η ιστορία της Ουκρανίας μας προσφέρει κάποια χρήσιμα διδάγματα για την αριστερά. Το πρώτο διδάγμα είναι ότι η αριστερά μπορεί να γίνει συντηρητική δύναμη. Το ΚΚ Ουκρανίας είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιου τύπου. Ένα κόμμα ομοφοβικό ακόμα και ρατσιστικό σε διάφορες περιπτώσεις, αλλά ακόμα χειρότερα, υποστήριζε ένα ολιγαρχικό αυταρχικό καθεστώς και την ιμπεριαλιστική του πολιτική. Και πιστεύω πως αυτό οφείλεται στην απόλυτη παραμόρφωση της παράδοσης που αντλείται από την περίοδο της ΕΣΣΔ.

Αναγκαιότητα κόμματος

Το δεύτερο διδάγμα που πρέπει να βγάλουμε από την κατάσταση στην Ουκρανία είναι η αναγκαιότητα ενός κόμματος της αριστεράς. Στην Ουκρανία, ιδιαίτερα στη δυτική Ουκρανία οι αναρχικοί είχαν σημαντικές δυνάμεις. Η αντίληψή τους ήταν πως δεν χρειάζεται να έχουμε πολιτική οργάνωση αφού μπορούμε να κάνουμε πολιτικές δράσεις, όπως καταλήψεις σαν τη Μαϊντάν. Αυτό όμως που καταλάβαμε μετά την εξέγερση είναι πως όταν η αριστερά δεν έχει μια δυνατή πολιτική οργάνωση, ένα κόμμα, τότε δεν μπορεί να έχει την δυνατότητα για μαζικό αντίκτυπο.

Το τρίτο συμπέρασμα είναι πως η αριστερά θα πρέπει να έχει μια κοινωνική βάση, στηριγμένη στις εργατικές συλλογικότητες. Η αριστερά που ήταν υπέρ του Μαϊντάν προσπάθησε να αναπτύξει κάποια πολιτική δραστηριότητα εντός του κινήματος αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να κερδίσει μια μικρή επιρροή στα πανεπιστήμια. Απέναντι στην ακροδεξιά βία που είχε αρχίσει να εξαπλώνεται στους δρόμους του Κιέβου, η ιδέα από την μεριά της αριστεράς ήταν να προτείνει μια εναλλακτική στρατηγική βασισμένη στην πολιτική απεργία ενάντια στο καθεστώς του Γιανουκόβιτς. Το πρόβλημα ήταν ότι όταν μπήκε αυτό το ζήτημα στην πράξη οι φοιτητές που δεν ξέρουν τι θα πει απεργία και έχουν παραμείνει χωρίς σχέσεις με την εργατική τάξη δεν μπορούσαν να ανοίξουν αυτή την προοπτική. Μια τέτοια προοπτική πρέπει να έχει βάση μέσα στους εργατικούς χώρους.

Το τέταρτο συμπέρασμα είναι ότι η αριστερά χρειάζεται μια δομική ανασυγκρότηση

ώστε να χτίσει και να προβάλει μια ανεξάρτητη σοσιαλιστική στρατηγική. Είναι εύκολο να γίνεσαι η αριστερή πτέρυγα δεξιών κινήματων όταν δεν καταλαβαίνεις ποια είναι η δική σου στρατηγική. Εκείνο που χρειάζεται είναι να αναπτύξουμε τη δική μας ταξική ανάλυση, ποια είναι η ταξική σκοπιά όταν οι ιμπεριαλιστές πιέζουν και οι εθνικιστές θέλουν να ξεκινήσουν ένα πόλεμο.

Έχω κάποιες προτάσεις σχετικά με το πώς η ευρωπαϊκή αριστερά μπορεί να υποστηρίξει τον ουκρανικό λαό και την ουκρανική εργατική τάξη.

Δεν πρέπει να υποστηρίξετε ούτε την κυβέρνηση του Κιέβου, ούτε τους αυτονομιστές. Είναι γελοίο να ψάχνουμε να βρούμε κάποιες μικροδιαφορές ανάμεσα στη μία ή στην άλλη κυβέρνηση. Και οι δύο έχουν τον ίδιο δομικά αντιδραστικό χαρακτήρα. Χρειάζεται να έχουμε μια θέση αρχών απέναντι στην άκρα δεξιά, τόσο στο Ουκρανικό κυβερνητικό όσο και στο ρωσόφιλο αποσχιστικό στρατόπεδο. Θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι πάρα πολλοί από τους αυτονομιστές που ορίζουν τους εαυτούς τους σαν αντιφασίστες στην πραγματικότητα είναι Ρώσοι φασίστες. Είναι πολύ καλύτερο να υποστηρίξετε πρωτοβουλίες για διάλογο και ανασύσταση της Ουκρανίας από τα κάτω.

Χρειάζεται μια ανασυγκρότηση της Ουκρανίας, που όμως δεν πρόκειται να προκύψει από τις συνομιλίες μεταξύ των ιμπεριαλιστών της Ρωσίας, της Γερμανίας, της Γαλλίας και των ΗΠΑ όπως αυτές που έγιναν στο Μινσκ. Θέλουμε να προκύψει από τα κάτω από τον ίδιο τον Ουκρανικό λαό. Χρειάζεται να υποστηρίξετε πρωτοβουλίες για να ενωθούν οι εργάτες σε Δυτική και Ανατολική Ουκρανία. Στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων ενάντια στο Ρωσικό και τον Ουκρανικό εθνικισμό και ενάντια στον ιμπεριαλισμό της ΕΕ και των ΗΠΑ από την μία και της Ρωσίας από την άλλη.

Και βέβαια χρειάζεται κινητοποίηση ενάντια στις αντικομμουνιστικές πρωτοβουλίες, ενάντια στην καταστολή της αριστεράς και των ανεξάρτητων κοινωνικών αγωνιστών και ακτιβιστών στην Ουκρανία. Όπως ανέφερα και πριν το ΚΚ Ουκρανίας είναι πραγματικά κακό. Αλλά δεν καταστέλλεται, δεν βρίσκεται στο κέντρο της εκστρατείας καταστολής της Ουκρανικής κυβέρνησης επειδή είναι σταλινικό, αλλά επειδή είναι αντιπολιτευτικό.

Τέλος, ζητώ την συμπαράστασή σας να υποστηρίξετε το αίτημα για τη διαγραφή του Ουκρανικού χρέους προς το εξωτερικό. Οι στατιστικές και οι επεξεργασίες πάνω στο ζήτημα του εξωτερικού χρέους δείχνουν πόσο μεγάλα είναι τα χρέη που αντιστοιχούν σε κάθε Ουκρανό εργαζόμενο και πόσο έχει δραστικά αυξηθεί τα τελευταία χρόνια. Οι εκτιμήσεις είναι ότι το 2015 το σύνολο του Ουκρανικού εξωτερικού χρέους θα αυξηθεί γύρω στα 56 δις δολάρια που αντιστοιχεί στο σύνολο του ΑΕΠ της χώρας.

Σήμερα η Ουκρανία παίρνει δάνεια 70 δις δολάρια από το ΔΝΤ, ωστόσο το μεγαλύτερο μέρος αυτών των δανείων πηγαίνει στην αποπληρωμή των προηγούμενων δανείων. Αυτά τα χρήματα που δίνει το ΔΝΤ δεν πηγαίνουν στην οικονομία της χώρας, ούτε στον εκσυγχρονισμό της βιομηχανίας, ούτε στους μισθούς των εργατών πηγαίνουν πίσω στους τραπεζίτες και στις δυτικές τράπεζες.

Αυτή την περίοδο Ουκρανοί και Έλληνες εργαζόμενοι μοιράζονται την ίδια μάχη και τους ίδιους εχθρούς. Γι' αυτό ζητάμε την στήριξη, την αλληλεγγύη και τη συμπαράστασή σας.

“Αποστασίες” στη Χρυσή Αυγή

Ένα ακόμα εθνικιστικό ποντίκι πήδηξε από το ναζιστικό καράβι των Χρυσαιγυτών αυτή την εβδομάδα, δημιουργώντας τριγμούς και πόλεμο ανακοινώσεων. Πρόκειται για τον αρχιφασίστα Χρήστο Ρήγα, εκλεγμένο περιφερειακό σύμβουλο Δυτικής Ελλάδας και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της ναζιστικής συμμορίας.

Με ανακοίνωση που εξέδωσε στις 21/5 ο Ρήγας μεταξύ άλλων κατηγορεί τη Χ.Α. ότι ακολουθεί τις “παλαιοκομματικές πρακτικές οικογενειακών βολεμάτων, τις οποίες η Χρυσή Αυγή υποτίθεται ότι καταδίκασε και η ηγετική ομάδα εφάρμοζε κατά κόρον, κοροϊδεύοντας στην κυριολεξία τα αγνά στελέχη που έδιναν από το υστέρημα τους για τον αγνό αγώνα και σκοπό του κινήματος, όταν εκείνοι εισέπρατταν παχυλούς μισθούς και απολάμβαναν προκλητικά προνόμια”. Ο Ρήγας ανακοίνωσε επίσης πως θα κρατήσει την έδρα του στο περιφερειακό συμβούλιο.

Το περίεργο είναι πως την επόμενη μέρα της παραίτησής του το γραφείο τύπου της εγκληματικής οργάνωσης από την Αθήνα, με μια μικρή ανακοίνωση, ανέφερε πως διέγραψε

τον Ρήγα “λόγω υπογείων διαδρομών του και συναντήσεών του με τους αποστάτες πρώην βουλευτές Αλεξόπουλο και Μπούκουρα”. Λίγο αργότερα το σήριαλ συνεχίστηκε με τον Ρήγα να βγάζει νέα ανακοίνωση λέγοντας: “Είναι πράγματι απορίας άξιο, πως κάποιος μπορεί να διαγραφεί από ένα κόμμα όταν έχει ήδη αποχωρήσει οικειοθελώς από αυτό;”, ενώ λίγο παρακάτω λέει ότι στο γραφείο τύπου “έχει πέσει πολύ φόρτος εργασίας καθώς καθημερινά δεκάδες στελέχη της Χρυσής Αυγής αποχωρούν βλέποντας τις εθνικιστικές τους ελπίδες να διαψεύδονται”.

Σήριαλ

Το σήριαλ πάντως δεν τελείωσε εδώ. Την Δευτέρα 25/5 καμιά 10αριά μανιασμένοι χρυσαυγίτες έκαναν ντου κατά την διάρκεια του περιφερειακού συμβουλίου στην Πάτρα ζητώντας να επιστραφεί η έδρα στην Χ.Α. ενώ ταυτόχρονα η έτερη των εκλεγμένων ναζί Γεωργία Κοκκοτή από την Αιτωλοακαρνανία ανακοίνωνε την παραίτησή της από τον συνδυασμό Ρήγα, δηλώνοντας πίστη στην μαμά ναζιστική οργάνωση.

Η κατάσταση θα ήταν για γέλια αν δεν είχα-

με να κάνουμε με κάποιους από τους πιο σκληρούς ναζίδες στη Δυτική Ελλάδα. Ο Ρήγας όχι μόνο δεν είναι ένας “αγνός εθνικιστής πατριώτης” που απογοητεύτηκε από την κατρακύλα των υψηλόβαθμων στελεχών της οργάνωσης, όπως θέλει να παρουσιάσει τον εαυτό του, αλλά ένας από τους πρωτεργάτες και καθοδηγητές της οργάνωσης στη Δυτική Ελλάδα, που καθοδήγησε το πογκρόμ στην παραλιακή της Πάτρας μετά την δολοφονία Λαζανά και ένας από τους πλέον σεσημασμένους μπράβους με δικαστήρια και κατηγορίες για δολοφονίες και συνδέσεις με την μαφία.

Όταν τα ποντίκια πηδάνε από το καράβι σημαίνει ότι κάπου αυτό μπάζει νερά. Η πραγματικότητα είναι πως η Χρυσή Αυγή έχει βρεθεί στην γωνία μετά τα απανωτά χτυπήματα του αντιφασιστικού κινήματος. Όμως δεν είναι ώρα για επανάπαυση. Η Χ.Α. δεν πρόκειται να αυτοδιαλυθεί επειδή κάποιοι υψηλόβαθμοι πηδάνε από το καράβι για να γλυτώσουν το τομάρι τους. Συνεχίζουμε μέχρι να τους τσακίσουμε παντού από τα περιφερειακά συμβούλια και τη βουλή, μέχρι -ακόμα πιο σημαντικό- τις πόλεις και τις γειτονιές μας.

Τους έδιωξαν στο Βόλο

Εκατοντάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες ματαίωσαν την Κυριακή 24 Μάη προγραμματισμένη συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής στο Δίμηνη Βόλου, στην οποία θα μιλούσε ο ευρωβουλευτής Γ. Επιτήδειος και τηλεφωνικά ο έγκλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού περιφερειακός σύμβουλος Θεσσαλίας Παναγιώτης Ηλιόπουλος. Την αντιφασιστική κινητοποίηση είχαν καλέσει η Αντιφασιστική Κίνηση Μαγνησίας και πολλές ακόμη συλλογικότητες, οργανώσεις και κόμματα της πόλης.

“Οι 15-20 χρυσαυγίτες που είχαν έρθει και από πόλεις εκτός Βόλου (αφού η ΧΑ είχε κάνει κινητοποίηση δυνάμεων και από αλλού) κλείστηκαν στο πρώην Δημαρχείο Διμηνίου και προκάλεσαν ζημιές στο κτίριο”, ανακοίνωσε η Κίνηση την επόμενη μέρα.

“Οι νοσταλγοί του Χίτλερ φυγαδεύτηκαν με την βοήθεια της αστυνομίας γεγονός που ανέδειξε για άλλη μια φορά την πραγματική κοινωνική απομόνωση της ναζιστικής Χρυσής Αυγής και την απόλυτη αδυναμία κινητοποίησης της εκλογικής της βάσης....Την απόλυτη ευθύνη για τις όποιες εντάσεις δημιουργήθηκαν και για τις ζημιές που προκλήθηκαν στο δημοτικό κτίριο από τους χρυσαυγίτες, την φέρει ακέραια ο κ. Μπέος καθώς με δική του απόφαση παραχωρήθηκε δημοτικό κτίριο για την πραγματοποίηση εκδήλωσης από μια ναζιστική συμμορία που σήμερα δικάζεται για την εγκληματική της δράση.

Το μαζικό αντιφασιστικό κίνημα της πόλης πέτυχε χθες μια σημαντική νίκη. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας με στόχο ο φασισμός να μπει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας και οι χρυσαυγίτες ναζιστές βαθιά μέσα στη φυλακή!”

Αντιφασιστική προβολή

Η πρώτη δημόσια προβολή στην Αθήνα, του αντιφασιστικού ντοκιμαντέρ «Burning from the inside», γίνεται την Τετάρτη 27 Μάη στις 6.30μμ στη Λέσχη του Πανεπιστήμιου Αθηνών (Ιπποκράτους 7, 1ος όροφος, Αμφιθέατρο Α). Μετά την προβολή θα ακολουθήσει συζήτηση με τη σκηνοθέτη Μάρσια Τζιβάρα και τους συντελεστές. Το ντοκιμαντέρ παρουσιάστηκε στο 17ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, αποσπώντας ιδιαίτερα θετικές κριτικές και σχόλια.

Γυρίστηκε στην Αθήνα και στο Βερολίνο την περίοδο πριν και μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αναδεικνύοντας τον αντίκτυπο που είχε αυτή η δολοφονία στο αντιφασιστικό κίνημα και των δύο χωρών. Πρωταγωνιστές του ντοκιμαντέρ είναι οι αντιφασίστες, οι μετανάστες, οι απλοί άνθρωποι που έδωσαν τις μάχες στις γειτονιές κόντρα στην τρομοκρατία της Χρυσής Αυγής, μετατρέποντας την Ελλάδα σε μία χώρα «φλεγόμενη εκ των έσω». Κάποιες από αυτές τις μάχες, όπως οι κινητοποιήσεις που οργανώθηκαν από την ΚΕΕΡΦΑ στη Νίκαια, συμπεριλαμβάνονται στο ντοκιμαντέρ, μαζί με πολλές ακόμα σε Ελλάδα και Γερμανία.

Στο πλευρό του Ουαλίντ

Την Τετάρτη 27 Μάη συνεχίζεται στα δικαστήρια του Πειραιά η δίκη των βασανιστών του Ουαλίντ Ταλέμπ, ο οποίος είχε βρεθεί πριν από 2,5 χρόνια αλυσοδεμένος στη Σαλαμίνα, από τον πρώην εργοδότη του Γ. Σγούρδα, τον γιο του Σταμάτη, που όπως αποκαλύφθηκε είναι Χρυσαιγύτης και άλλα δύο φασιστοιδή τον Γ. Ζαχαριάδη και τον Φ. Ζότο. Οι βασανιστές του Ουαλίντ έχουν προσπαθήσει συστηματικά να τρομοκρατήσουν, τον ίδιο και τον αδερφό του ώστε να μην εμφανιστούν στα δικαστήρια.

Ενώ η δίκη φτάνει προς το τέλος της, με τα στοιχεία να είναι συντριπτικά για τους τέσσερις κατηγορούμενους, έγινε πριν από μερικές μέρες νέα επίθεση εκφοβισμού του Ουαλίντ. Συγκεκριμένα δύο άντρες εισέβαλαν το βράδυ της 9ης Μάη στο σπίτι του στη Σαλαμίνα, σπάζοντας το τζάμι της πόρτας. Προχώρησαν σε καταστροφές χωρίς να κλέψουν κάτι, ενώ τράπηκαν σε φυγή όταν αντιλήφθηκαν την παρουσία ενός φίλου του Ουαλίντ.

Ο αγώνας του Ουαλίντ Ταλέμπ για δικαιοσύνη, έχει τη στήριξη όλου του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος. Την Τετάρτη 27/5, αντιρατσιστικές κινήσεις και αλληλέγγυοι θα βρίσκονται για άλλη μία φορά στο πλευρό του, απαιτώντας να μπουν φυλακή οι φασίστες βασανιστές, να δοθούν χαρτιά σε όλους τους μετανάστες και ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά. Η συγκέντρωση είναι στις 9πμ στα δικαστήρια του Πειραιά.

Ένα καράβι για τη Γάζα

Στις 21 Μάη πραγματοποιήθηκε στο Ελεύθερο Αυτοδιαχειριζόμενο Θέατρο Εμπρός συνάντηση της πρωτοβουλίας «Ένα καράβι για τη Γάζα», με θέμα τη στήριξη της νέας αποστολής «Στόλος της Ελευθερίας III».

Σκοπός της συνάντησης ήταν να συζητήσουμε από κοινού και να βρούμε τρόπους κάλυψης βασικών αναγκών της αποστολής. Σε αυτό το πλαίσιο, στην αρχή έγινε ενημέρωση για την πορεία του εγχειρήματος, τις εργασίες στο πλοίο, τον απόπλου του πλοίου της Σουηδικής αποστολής Μαριάνε, το οποίο έχει ξεκινήσει το ταξίδι του. Στη συνέχεια, ο κόσμος χωρίστηκε σε τρεις ομάδες εργασίας:

Ομάδα για την προετοιμασία του σκάφους, τη φόρτωση και την περιφρούρησή του.

Ομάδα επικοινωνίας και διάδοσης, ΜΜΕ, διαδικτυο.

Ομάδα για στήριξη στις εκδηλώσεις που διοργανώνονται από την Πρωτοβουλία και ανάληψη άλλων υποστηρικτικών δράσεων.

Είναι σημαντικό ότι αρκετοί ακτιβιστές έρχονταν για πρώτη φορά, προσέγγισαν το εγχείρημα μέσω ενημέρωσης στο διαδίκτυο και θέλουν να βοηθήσουν και να δώσουν συνέχεια.

Το επόμενο διάστημα θα οργανωθούν εκδηλώσεις σε πόλεις, γειτονιές, σχολές κλπ., που θα περιλαμβάνουν προβολή (συνεχίζονται η προβολές του εξαιρετικού ντοκιμαντέρ «5 σπασμένες κάμερες», ενώ ετοιμάζεται και νέα ταινία μικρού μήκους με θέμα την αποστολή) και στη συνέχεια συζήτηση. Οι εκδηλώσεις αναμένεται να κορυφωθούν προς το τέλος Ιούνη με μια μεγάλη κεντρική συναυλία.

Όσοι-ες ενδιαφέρονται να πλαισιώσουν τις ομάδες ή να οργανώσουμε από κοινού κάποια εκδήλωση, μπορούν να επικοινωνήσουν μέσω της ιστοσελίδας <http://www.shiptogaza.gr/>

Δήμητρα Κυρίλλου

ΧΑΛΑΝΔΡΙ Εμπρησμός στη Ρεματιά

Στις 18 Μάη "άγνωστοι" πυρπόλησαν το Θέατρο της Ρεματιάς στο Χαλάνδρι. Τα σκόρπια γκαζάκια που βρέθηκαν κάτω από τις κερκίδες και το λούσιμο της ξυλείας με εύφλεκτα υγρά αποδεικνύουν καθαρά ότι πρόκειται για πράξη εμπρησμού, ο οποίος προσωρινά έθεσε σε κίνδυνο και τις κατοικίες της περιοχής! Η πράξη αυτή είχε στόχο το ιστορικό δημοτικό θέατρο της πόλης, την μοναδική υποδομή που για χρόνια συνοδεύει την ανάγκη των κατοίκων της για πολιτισμό και αναψυχή. Είναι χτύπημα στην εργατική τάξη και τους πολίτες της περιοχής.

Η τοπική κοινωνία, φορείς, δήμος και ο κόσμος αντέδρασαν άμεσα και έσπευσαν να καταδικάσουν την πράξη και να βοηθήσουν όπως μπορούν στην αποκατάσταση. Ήδη προγραμματίζεται στις 6 Ιούνη το θέατρο να είναι και πάλι πανέτοιμο, ενώ αυτή την Πέμπτη 28 Ιούνη στις 8.30 μμ οργανώνεται μεγάλη συναυλία στον χώρο με την αφιλοκερδή συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών.

Σαν ΣΕΚ Χαλανδρίου, καταδικάζουμε τον εμπρησμό. Θέλουμε το θέατρό μας πίσω, ανοιχτό για όλο τον λαό, στήριζουμε κάθε ενέργεια που έχει στόχο την ανακατασκευή και απόδοσή του, ώστε να φιλοξενεί στο μέλλον δράσεις έξω από το καθαρά εμπορευματοποιημένο πλαίσιο του «πολιτισμού της αγοράς».

ΣΕΚ Χαλανδρίου

Απεργιακή διαδήλωση των εκπαιδευτικών, Σεπτέμβρης 2013

Τα Συνέδρια ΔΟΕ - ΟΛΜΕ πρέπει να αποφασίσουν απεργία

Ανακοίνωση για τις συνελεύσεις και τις εκλογές στους Συλλόγους Δασκάλων κυκλοφόρησε η «Τάξη μας», το δίκτυο εκπαιδευτικών που συμμετέχει στις Παρεμβάσεις. Οι δάσκαλοι θα εκλέξουν τους αντιπροσώπους τους για το συνέδριο της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας που θα γίνει από τις 21 έως τις 24 Ιούνη.

«Οι εκλογές στους συλλόγους ΠΕ για το συνέδριο της Ομοσπονδίας είναι από τις πιο σημαντικές στιγμές των τελευταίων δεκαετιών» τονίζει η ανακοίνωση. Το συνέδριο «μπορεί να γίνει η αφετηρία για τους δικούς μας διεκδικητικούς αγώνες, για να πάρουμε, όλα όσα μας λεηλάτησαν οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις. Το εργατικό κίνημα έχει την

δύναμη να κερδίσει. Με τους αγώνες μας ρίξαμε την κυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων και κάναμε συντρίμια τα κόμματά τους».

Στη συνέχεια επισημαίνει ότι για τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση ελάχιστα έχουν αλλάξει, ενώ η κυβέρνηση στην πράξη παίρνει πίσω κάθε υπόσχεσή της.

«Όσοι αγωνιστήκαμε για να απαλλαγούμε από τα μνημόνια δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από την έκβαση των διαπραγματεύσεων, από τους συμβιβασμούς και από τις παλινωδίες. Χρειάζεται να ξεδιπλώσουμε ξανά τους αγώνες μας. Αυτός είναι ο πιο σίγουρος τρόπος για να εξασφαλίσουμε ότι καμία απαίτηση των πιστωτών – εκβιαστών δεν θα γίνει απο-

δεκτή. Για να εξασφαλίσουμε την επistroφή όσων επί τόσα χρόνια μας λήστεψαν.

Το συνέδριο της ΔΟΕ έχει μονάχα έναν δρόμο μπροστά του. Να αποφασίσει την οργάνωση απεργιακών κινητοποιήσεων με την έναρξη της νέας χρονιάς για να επιβάλλουμε ότι η Παιδεία και οι ανάγκες της θα βρεθούν στην πρώτη γραμμή απέναντι στους δανειστές, την ΕΕ και το ΔΝΤ».

Αυτή είναι η πρόταση που θα στηρίξουν οι Παρεμβάσεις, για αυτό η «Τάξη μας» καλεί σε υπερψήφιση των αγωνιστών που συμμετέχουν στα ψηφοδέλτια πανελλαδικά. Διαβάστε ολόκληρη την ανακοίνωση στο <http://i-taksi-mas.blogspot.gr>

Σε δίκη παραπέμπονται 12 φοιτητές του Φυσικού Κρήτης στις 3 Ιούνη. Πρόκειται για την υπόθεση ποινικής δίωξης που ξεκίνησε τον Σεπτέμβρη του 2011, μετά από κινητοποίηση του Φοιτητικού Συλλόγου σε Γενική Συνέλευση του Τμήματος Φυσικού με αίτημα την χαμένη εξεταστική της περιόδου των καταλήψεων.

Τον Αύγουστο του 2011, η τότε υπουργός Παιδείας, Διαμαντοπούλου περνάει από την Βουλή νομοσχέδιο διάλυσης της δημόσιας Παιδείας, προσπαθώντας να εφαρμόσει την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, την κατάργηση του ασύλου, την διάλυση των φοιτητικών συλλόγων. Ένα ολόκληρο φοιτητικό κίνημα ξεσπά εκείνες τις μέρες, μέσα σε περίοδο εξεταστικής, με γενικές συνελεύσεις και με συντονισμό σε διάφορα πανεπιστήμια με το προσωπικό και τους καθηγητές. Συνολικά πάνω από 310 καταλήψεις διαρκείας ενάντια σε αυτό το νομοσχέδιο-σφαγείο.

Μετά το τέλος των καταλήψεων και αφού σε όλες τις σχολές έχει ξεκινήσει η εξεταστική, στο Φυσικό της Κρήτης η διοίκηση του Τμήματος αποφασίζει να «πρωτοτυπήσει» πανελλαδικά, στερώντας την εξεταστική, προσπαθώντας με αυτόν τον τρόπο να τιμωρήσει τον αγώνα των φοιτητών. Δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο στο τμήμα, αφού η πολιτική τους ήταν η ίδια απέναντι στις καταλήψεις του '06-'07 και του 2008. Η προσπάθειά τους να ξεμπερδέψουν από τις καταλήψεις, τον σύλλογο και την Αριστερά μέσα στο τμήμα αποτυπώνεται στην φράση ενός καθηγητή "Σε αυτό το μαγαζάκι θα κάνουμε κουμάντο εμείς".

Συμπαράσταση στους φοιτητές που διώκονται

Τα γεγονότα που ακολουθούν είναι συνελεύσεις και κινητοποιήσεις του Φοιτητικού Συλλόγου, που καταλήγουν σε μια μεγάλη παράσταση διαμαρτυρίας, σε συντονισμό με όλους τους συλλόγους του Ηρακλείου έξω από την Γενική Συνέλευση Τμήματος, με αίτημα την παραχώρηση της εξεταστικής. Η κινητοποίηση παίρνει μεγάλες διαστάσεις όταν οι καθηγητές προσπαθούν να διαλύσουν την συνέλευση και καλούν την αστυνομία να εισέλθει στο άσυλο του Πανεπιστημίου. Λίγες μέρες μετά εφαρμόζεται για πρώτη φορά πειθαρχική δίωξη σε 12 φοιτητές, μέλη του Συλλόγου, για αυτή την κινητοποίηση και ένα χρόνο μετά πάνε σε προσωρινή παύση σπουδών τους 9 από αυτούς, προσπαθώντας να «παραδειγματίσουν» και τους υπόλοιπους φοιτητές.

Τέσσερα χρόνια μετά, αυτοί οι φοιτητές καλούνται σε δικάσιμο στις 3 του Ιούνη, με κατηγορίες για παράνομη παρακράτηση, παράνομη βία και διατάραξη οικιακής ειρήνης. Καλούμε σε συμπαράσταση, για να αποδείξουμε στην πράξη ότι το φοιτητικό κίνημα ούτε τρομοκρατείται ούτε καταστέλλεται. Με συνελεύσεις να ξεσηκωθούν και να οργανωθούν οι σύλλογοι και με καταλήψεις να βρεθούν στις 3/6 έξω από τα δικαστήρια του Ηρακλείου κόντρα στους εκβιασμούς.

Έλενα Τζίκα

Κι όμως, το Ν/Σ δεν είναι “μπαλτάς” στις μνημονιακές επιθέσεις στην Παιδεία

Δόθηκε για δημόσια διαβούλευση το νέο Νομοσχέδιο για την Παιδεία, ενώ έχει αναρτηθεί στο σάιτ του υπουργείου Παιδείας.

Οι επιθέσεις από την μεριά των δεξιών είτε των Γεωργιάδων είτε των συμμετεχόντων στις αντιδραστικές πρωτοβουλίες (όπως η πρωτοβουλία «Όχι Μπαλτά στην Παιδεία») ήταν προσπάθειες να πιέσουν την κυβέρνηση να μην ακουμπήσει κανένα από τα μνημονιακά τερατουργήματα που είχαν επιβάλλει τα τελευταία χρόνια.

Από αυτή την άποψη η κατάργηση των Συμβουλίων Διοίκησης, της Τράπεζας Θεμάτων και το πάγωμα της αξιολόγησης είναι θετικές κινήσεις. Παρόλα αυτά όπως τονίζουν από την πρώτη στιγμή εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων δεν αγγίζει πολλά άλλα κομμάτια των επιθέσεων. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά σημεία είναι το ζήτημα του ασύλου των πανεπιστημιακών χώρων. Στο νομοσχέδιο αναφέρεται η επαναφορά του ασύλου έτσι ώστε να διακινούνται ελεύθερα οι ιδέες, αλλά όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Μπαλτάς σε συνέντευξή του στο Mega «σε ό,τι αφορά την προστασία των πανεπιστημιακών χώρων, αφήνουμε τα πράγματα ακριβώς όπως τα έχει ο νόμος Διαμαντοπούλου».

Στα σχολεία

Σε ό, τι αφορά τους εκπαιδευτικούς των σχολείων η ΕΑ μίλησε με τον **Δημήτρη Πολυχρονιάδη**, μέλος των Παρεμβάσεων και του ΔΣ της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας που ανάμεσα σε άλλα μας δήλωσε:

«Ο, τι καταργεί το νομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας, είναι αποφάσεις από τα Συνέδρια των εκπαιδευτικών. Ήταν αποφάσεις που είχαν στηριχτεί ομόφωνα από όλους τους εκπαιδευτικούς κι όχι μόνο από μας, τις Παρεμβάσεις. Όσον αφορά την αξιολόγηση, καταργεί ορισμένα σημεία της, αλλά τα υπόλοιπα παραμένουν, έστω ανενεργά κάτω από τους αγώνες μας. Εμείς παλεύουμε για την συνολική κατάργησή της. Επίσης, συζητούν για μια «άλλη αξιολόγηση». Εμείς είμαστε κάθετα αντίθετοι.

Ακόμα, το νομοσχέδιο δεν επουλώνει τις πληγές στην Ειδική Αγωγή από τις μνημονιακές κυβερνήσεις. Ήταν το κομμάτι της εκπαίδευσης που χτυπήθηκε περισσότερο από όλα. Εδώ και 13 χρόνια μόνο αναπληρωτές εκπαιδευτικοί προσλαμβάνονται. Δεν έχει γίνει καμία πρόσληψη μόνιμου προσωπικού. Έχουν διαλύσει και την παράλληλη στήριξη σε παιδιά με ειδικές ανάγκες.

Ελαστικές σχέσεις

Δεν αγγίζουν το ζήτημα με τις ελαστικές σχέσεις εργασίας στην εκπαίδευση. Παραμένει η τιμωρητική διάταξη ότι αν ένας εκπαιδευτικός αρνηθεί να υπηρετήσει εκεί που τον διορίζουν λόγω προβλημάτων, τότε για ένα χρόνο δεν θα βρίσκεται στους πίνακες. Πριν ήταν ακόμα χειρότερα, ήταν δύο τα χρόνια.

Εμείς θέλουμε μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους τους εκπαιδευτικούς. Να σταματήσει η κατηγοριοποίηση. Στην Πρωτοβάθμια είναι τρεις κατηγορίες εκπαιδευτικών, στην Δευτεροβάθμια είναι πέντε. Οι αναπληρωτές είναι στρατός ομηρίας. Έρχονται πολύ αργά στα σχολεία, μέχρι τα Χριστούγεννα έχουμε κάθε χρόνο κενά και ελλείψεις. Παλεύουμε για την κατάργηση των ελαστικών σχέσεων και τον διορισμό με ΑΣΕΠ. Θέλουμε προσλήψεις με το πτυχίο και τα χρόνια υπηρεσίας.

Συνολικά για το νομοσχέδιο οι αλλαγές είναι άτολμες, «εξ απαλών ονύχων». Στην ουσία οι μνημονιακές πολιτικές που ξεθεμελίωσαν το σχολείο παραμένουν σε μεγάλο βαθμό. Εμείς δεν θα σταματήσουμε τους αγώνες μας μέχρι την κατάργηση όλων των μνημονιακών πολιτικών».

Νεκ. Δ.

Εκδηλώσεις ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Εκδηλώσεις οργανώνουν οι Τοπικές Επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πανελλαδικά. Την Δευτέρα 25 Μάη έγινε εκδήλωση στο Ηράκλειο Κρήτης με θέμα «Να διαγράψουμε το χρέος και όχι τις ανάγκες μας» με ομιλητές τον Γιάννη Σηφακάκη και τον Γιάννη Κυριακάκη. Συμμετείχαν 60-70 αγωνιστές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι, απ’ όλο το φάσμα της αριστεράς. Ακολουθούν:

ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 πλατεία Βάρναλη 7.30μμ
Όχι στο νέο Μνημόνιο, διαγραφή του χρέους τώρα, ρήξη με ΕΕ
Ομιλητές: Γιάννης Σηφακάκης, Παύλος Αντωνόπουλος, Γιώργος Μαυρομάτης, Νίκος Γαλάνης

ΒΥΡΩΝΑΣ-ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Στέκι Νεολαίας(πλατεία Ταπητουργείου) 7.30μμ • Να καλύψουμε τις λαϊκές ανάγκες ή να πληρώσουμε το χρέος
Ομιλητές: Πάνος Γκαργκάνας, Θόδωρος Βουρεκάς, Τάκης Θανασούλας, Γιώργος Παυλόπουλος

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ-ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ-ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29/5 αίθουσα Δημοτικού Συμβουλίου Ν. Ιωανίας 7.30μμ
Ρήξη τώρα με κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ
Ομιλητές: Γιάννης Αγγελόπουλος, Αντώνης Δραγανίγος, Χρίστος Τουλιάτος

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 3/6 πλατεία Σπλάντζιας 7.30μμ
Όχι στο νέο μνημόνιο. Διαγραφή του χρέους τώρα. Ρήξη με την ΕΕ-ΟΝΕ
Ομιλητές: Σεραφεΐμ Ρίζος, Γιάννης Κυριακάκης

2ο Πολιτικό – Πολιτιστικό Φεστιβάλ Σχημάτων ΕΑΑΚ Ιωαννίνων 29/5 – 30/5
Θεατράκι Σκάλας ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8μμ
Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη. και η απάντηση του κινήματος
Ομιλητές: Θ.Καμπαγιάννης, Γ.Μιχαηλίδης, Σ. Μιχαήλ, Π.Σταθόπουλος, Κ.Μόζη
ΣΑΒΒΑΤΟ 8μμ
Εκπαίδευση για τις ανάγκες της αγοράς ή της κοινωνίας;
Ομιλητές: Π.Σωτήρης, Ε. Δαφέρμου, Κ.Αντωνίου, Ι.Ζήκου

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
Παλεύουμε για
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την **ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης**
Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό
Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια

Δραστηριότητες

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΠΑΝΝΕΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Στοά Σάρκα, Α΄κτίριο, Β΄ όρ. 7μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλήτρια: Λουίζα Γκίκα

ΒΟΛΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Θόλος 5μμ
70 χρόνια από το τέλος του Β΄ παγκόσμιου πολέμου
Ομιλητής: Μάριος Στιβαχτής

ΗΡΑΚΛΕΟ (ΒΟΡΕΟ ΚΕΝΤΡΟ)
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Τσίου 7.30μμ
Κράτος και επανάσταση
Ομιλητής: Γιάννης Βαλαής

ΧΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΑ)
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Εργατικό Κέντρο 8μμ
Τι είναι το μεταβατικό πρόγραμμα;
Ομιλητής: Χρήστος Κιούτης
ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6 Εργατικό Κέντρο 8μμ
Gay pride στην Κρήτη - Ομοφυλόφιλοι και καπιταλισμός
Ομιλήτρια: Μαριά Βισταγιαννάκη

ΧΑΝΙΑ (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ)
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Σύλλογος δασκάλων 7.30μμ
Κρίση χρέους, έτος οκτώ
Ομιλητής: Μανώλης Φιωτάκης
ΤΕΤΑΡΤΗ 10/6 Σύλλογος δασκάλων 7.30μμ
Μαρξισμός και εθνικισμός
Ομιλήτρια: Μαρία Καλιτσουνάκη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Χρώματα 8μμ
Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Αίγυπτο
Ομιλήτρια: Κατερίνα Πατρικίου

ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Στέκι (Ρήγα Φερραίου) 7.30μμ
Στρατηγική πέρα από τους «έντιμους συμβιβασμούς»
Ομιλήτρια: Χρυσάνθη Καθοπούλη

ΙΛΙΟΝ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 στις Μηλιάς το Λάζο 7.30μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλητής: Μιχάλης Βερβέρης

ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Μαγαζί 8μμ
Στρατηγική πέρα από συμβιβασμούς και υποχωρήσεις
Ομιλητής: Ιάσωνας Κατριμoustάκης

ΚΥΨΕΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Κοσμικόν 7.30μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλήτρια: Έλενα Τζίκα

ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ – ΘΗΣΕΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ 65-67 (Τριών Ιεραρχών) 7μμ
Grexit: απειλή ή ευκαιρία;
Ομιλητής: Κύρος Κεϊχόπουλος

ΚΟΛΩΝΟΣ – ΚΕΡΑΜΙΚΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Πλάτων 7μμ
Πέρα από τους

Μαρξιστικά Φόρουμ

«έντιμους συμβιβασμούς»
Ομιλητής: Γιάννης Μαραβελάκης

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ 1968 (Θησέως & Αγ.Πάντων, στη στοά) 7.30μμ
Κρίση χρέους, έτος οκτώ
Ομιλήτρια: Στέλλα Μυρισιώτη

ΚΕΝΤΡΟ ΠΙΒΡΑΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 κοινωνικός χώρος (Κολοκοτρώνη 32Α) 7μμ
Η αριστερά στην κυβέρνηση, οι εργάτες στους δρόμους
Ομιλήτρια: Τιάνα Ανδρέου

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 ΕΡΤ-ΟΡΕΝ 7μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλήτρια: Εμμανουέλα Γεωργοπούλου

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Βαβέλ 7.30μμ
Grexit, απειλή ή λύση;
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Πνευματικό Κέντρο 7μμ
Το «μπουλινγκ» και η εκπαίδευση τα χρόνια των μνημονίων
Ομιλητής: Τόλης Μαριγούδης

ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Άνω Πουρναρούσα 7.30μμ
Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρος – ανταγωνισμοί και ΑΟΖ
Ομιλητής: Νίκος Βούλτσος

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Στέκι Νεολαίας 7μμ
70 χρόνια από το τέλος του Β΄ παγκόσμιου πολέμου
Ομιλητής: Νίκος Χατζάρας

ΚΑΜΑΡΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Ποέτα 7μμ
Grexit, απειλή ή λύση;
Ομιλητής: Νίκος Παπαθανασίου

ΛΑΜΠΡΑΚΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Εργατικό Κέντρο 7μμ
Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Αίγυπτο
Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη

ΧΑΡΙΛΑΟΥ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Ξενομπάτης 8μμ
Grexit, απειλή ή λύση;
Ομιλητής: Γιάννης Κούτρας

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 καφέ Δεν Ξέρω 6.30μμ
Μαρξισμός, ανθρώπινη φύση και καταπίεση
Ομιλητής: Κυριάκος Αλισταβάκης

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/5 Σύλλογος Ιμβρίων 7μμ
Η επαναστατική εφημερίδα
Ομιλητής: Μάνος Νικολάου

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Quiz 7μμ
Ο Μάης του ’68
Ομιλητής: Αντρέας Καπνίστης

ΙΛΙΣΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Munches 7μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλητής: Μηνάς Χρονόπουλος

ΒΡΙΑΝΣΣΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Στέκι Δράση για μια άλλη Πόλη 6.30μμ
Η Αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλητής: Ορέστης Ηλίας

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Στέκι Εκτός Σχεδίου 6.30μμ
Η επαναστατική εφημερίδα
Ομιλητής: Γιώργος Κορογόνας

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Blue 8μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλήτρια: Μαριλένα Κουντούρη

ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΟ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Στέκι Ρήξης και Ανατροπής 8.30μμ
1985 – Οι ανταρσίες στο ΠΑΣΟΚ
Ομιλητής: Μανώλης Σπαθής

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Σκαντζόχοιρος 6.30μμ
Η Ουκρανία
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Τριώτα (Μετρό Αγ.Αντώνης) 7μμ
Στρατηγική πέρα από συμβιβασμούς και υποχωρήσεις
Ομιλητής: Σπύρος Γεωργακόπουλος

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – ΓΚΥΖΗ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Ραγκαβή 69) 7μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλήτρια: Έλενα Τζίκα

ΠΑΤΗΣΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Λα Ροζέ (Αγ.Νικόλαος) 7μμ
Πέρα από τους «έντιμους συμβιβασμούς»
Ομιλήτρια: Μάνια Καρτελιά

ΞΕΑΡΧΕΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Κούνια 7.30μμ
70 χρόνια από το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου
Ομιλητής: Κώστας Βλασόπουλος

ΚΟΥΚΑΚΙ – ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Δολίχη (Δημητρακοπούλου 51) 7.30μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα

Ομιλητής: Νεκτάριος Δαργάκης

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 ΕΛΜΕ Γκράβα 7.30μμ
Από την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Αντρέας Γρηγοράτος

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ – ΧΑΜΟΣΤΕΡΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 βιβλιοπωλείο Αμόνι 7μμ
Κρίση χρέους, έτος οκτώ
Ομιλήτρια: Στέλλα Μυρισιώτη

ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ – ΤΑΥΡΟΣ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ (Θεσσαλονίκης) 7μμ
Πέρα από τους «έντιμους συμβιβασμούς»
Ομιλήτρια: Ελεάννα Τσώλη

ΚΑΛΛΙΠΟΛΗ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 πλατεία Καρπάθου 7μμ
Η αριστερά και το μεταβατικό πρόγραμμα
Ομιλητής: Αντώνης Αλφιέρης
ΠΕΜΠΤΗ 4/6 πλατεία Καρπάθου 7μμ
Η επαναστατική εφημερίδα
Ομιλητής: Γιώργος Κορογόνας

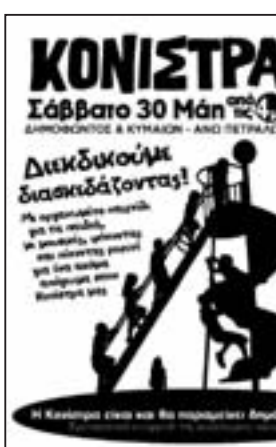
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 κυλικείο δημαρχείου 7μμ
Κόμμα και τάξη, η διαλεκτική της επανάστασης
Ομιλήτρια: Ευγενία Βρούσο

ΝΙΚΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 δημαρχείο 7μμ
Η κυβέρνηση της αριστεράς και η προοπτική
Ομιλητής: Μιχάλης Πέππας

ΠΕΡΑΜΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Γρηγόρης (Πλ. Ηρώων) 7μμ
Ο Λένιν και η ρωσική επανάσταση
Ομιλήτρια: Αφροδίτη Αλ Ασσάντ

ΗΡΑΚΛΕΟ (ΝΟΤΙΟ ΚΕΝΤΡΟ)
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 καφέ Τσίου 8μμ
Πέρα από τους «έντιμους συμβιβασμούς»
Ομιλητής: Μύρωνας Μαρκάκης

ΠΑΤΡΑ
ΠΕΜΠΤΗ 28/5 Εργατικό Κέντρο 7μμ
Η αριστερά στην κυβέρνηση, οι εργάτες στους δρόμους
Ομιλητής: Νεκτάριος Χαϊντάρ

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγυή

ΠΕΜΠΤΗ 28/5
ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6μμ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29/5
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Γαρδένια 6.30μμ
ΒΥΡΩΝΑΣ Hondos Center 7μμ
ΙΛΙΣΙΑ Σκλαβενίτης 6.30μμ
ΙΛΙΟΝ πλ. Ιλίου 7μ
ΚΟΥΚΑΚΙ ΜΕΤΡΟ ΦΙΕ 6μμ
ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Τσαλδάρη 7μμ
ΚΑΛΛΙΠΟΛΗ Σκλαβενίτης 7μμ
ΓΑΛΑΤΣΙ Βείκου & Γαλατσίου 6.30μμ
ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ 6.30μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος (κελάρι) 7μμ
ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ Βερόπουλος 6μμ
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ πλατεία 6.30μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ Ερμού 6.30μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ Χαϊμαντά 6.30μμ
ΒΡΙΑΝΣΣΙΑ Μετρό Δουκ.Πλακεντίας 2.30μμ
ΠΑΤΡΑ πλατεία Γεωργίου 7μμ
ΒΟΛΟΣ Αγ. Νικόλαος 6μμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ Νομαρχία 6μμ
ΧΑΝΙΑ πλατεία Αγοράς 7μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 30/5
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ Everest πλατεία 12μ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 11πμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Βασιλόπουλος 11πμ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ Σκλαβενίτης 11.30πμ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ συντριβάνι 11.30πμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ. Ελευθερίας 11.30πμ
ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ Σωτήρος 11.30πμ
ΠΕΡΑΜΑ πλ. Ηρώων 11.30πμ
ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή 12μ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ Πανόρμου 12μ
ΚΥΨΕΛΗ Γερμανός – πλατεία 11.30πμ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ Μετρό Σεπόλια 11πμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΗΣΑΠ 11πμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Τζάντε 11πμ
ΑΙΓΑΛΕΩ Μετρό 12μ
ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ.Ασίας 12μ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 12μ
ΧΑΝΙΑ Λαϊκή 11πμ
ΡΕΘΥΜΝΟ παλιά πόλη 11.30πμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ. Επταλόφου 11.30πμ
ΤΟΥΜΠΑ πάρκο Αγ. Θεράποντα 11.30πμ
ΚΑΜΑΡΑ Τσιμισκή και Ναυαρίνου 11.30πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ λαϊκή της Βούλγαρη 11πμ
ΚΕΝΤΡΟ Αγ. Λαμπράκη 11πμ

εργατική αλληλεγγυή
Βδομαδιατική Εφημερίδα εκδίδεται από το ΣΕΚ
Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος του Βασιλείου, Φειδίου 14, 106 78 Αθήνα, τηλ. 210 5222213
Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης, Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα τηλ. 210 5241001
Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Νεκτάριος Δαργάκης, Κατερίνα Θωίδου, Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος, Στέλιος Μιχαηλίδης, Κυριάκος Μπάνος, Λεάνδρος Μπόλαρης, Έλλη Πανταζοπούλου, Γιώργος Πίτσας
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Π. Γαβριηλίδης, Δ. Καρδαμικής
Εκτύπωση: News Press Hold, παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatik@otenet.gr
τηλ.: 210 5241001, **fax:** 2105227177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας: ΤΘ 8161 Ομόνοια 102 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την **ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης**
Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ’ τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ **όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"**
Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατο-

λικών χωρών ήταν κρατικοί καπιταλισμοί. Γι’ αυτό παλεύουμε για τη διεθνιστική ενότητα των εργατών σε όλον τον κόσμο χωρίς διακρίσεις εθνικότητας γλώσσας, θρησκείας, φύλου, φυλής ή σεξουαλικής προτίμησης. Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Ανταπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργά-

τες ενωμένοι. Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ’ όπου και αν προέρχεται.

Στις 7 Μάρη του 1945 οι γαλλικές αρχές στην Αλγερία ανακοίνωσαν την γερμανική συνθηκολόγηση. Μεγάλα πλήθη βγήκαν στους δρόμους για να γιορτάσουν το τέλος του πολέμου. Όμως, πέρα από τους πανηγυρισμούς των Γάλλων εποίκων, η μέρα πήρε μια εντελώς διαφορετική τροπή από αυτή που έλπιζαν οι αρχές. Οι Αλγερινοί μουσουλμάνοι μετέτρεψαν τους πανηγυρισμούς σε διαδηλώσεις υπέρ της Αλγερινής ανεξαρτησίας. Άλλωστε οι ίδιοι οι Σύμμαχοι δεν διακήρυτταν ότι η νίκη τους θα είναι νίκη για την ελευθερία όλων των λαών;

Οι διαδηλώσεις επαναλήφθηκαν την επόμενη μέρα ύστερα από κάλεσμα διάφορων οργανώσεων και κομμάτων. Παντού η ίδια ένταση ανάμεσα στους διαδηλωτές, την αστυνομία και τους Γάλλους εποίκους: συλλήψεις, προπηλακισμοί, πετροβολητό.

Το Σετίφ ήταν μια πόλη μερικών δεκάδων χιλιάδων κατοίκων, στα ανατολικά της Αλγερίας. Στις 8 Μάρη, οχτώ με δέκα χιλιάδες διαδηλωτές ξεκίνησαν να καταθέσουν στεφάνι στο μνημείο των Πεσόντων. Η αστυνομία είχε δώσει την άδεια, με τον όρο να μην κρατάνε αλγερινές σημαίες ή άλλα σύμβολα που να παραπέμπουν στο αίτημα για ανεξαρτησία. Όμως, οι σημαίες ανέμισαν και η αστυνομία άνοιξε πυρ, δολοφονώντας έναν εικοσάχρονο διαδηλωτή.

Αυτή η επίθεση προκάλεσε μια έκρηξη οργής. Οι έποικοι, τα μαγαζιά και τα σπίτια τους έγιναν στόχος των διαδηλωτών. Τα γύρω χωριά πήραν φωτιά και οι κάτοικοί τους πήραν αξίνες, τσαπί, παλιά σπαθιά και σκουριασμένα τουφέκια για να επιτεθούν στους εποίκους – συχνά φωνάζοντας «Αλάχου Ακμπαρ», ο Θεός Είναι Μεγάλος. Σε τρεις μέρες ταράχων 102 έποικοι σκοτώθηκαν.

Όμως, τα γεγονότα του Σετίφ δεν ήταν ξέσπασμα κάποιων καθυστερημένων θρησκόληπτων χωρικών. Ο κόσμος που ξεσηκώθηκε είχε πολλούς και πολύ άμεσους λόγους να το κάνει. Λίγες μέρες πριν, ένας από τους πιο γνωστούς ηγέτες του κινήματος για την ανεξαρτησία, ο **Μεσάλι Χατζ**, είχε συλληφθεί και εξοριστεί από τους Γάλλους αποικιοκράτες. Την Πρωτομαγιά έξι Αλγερινοί είχαν δολοφονηθεί σε διαδηλώσεις. Το υπόβαθρο της οργής πήγαινε πιο βαθιά.

Αποικιοκρατία, εκμετάλλευση, ρατσισμός

Η γαλλική κυριαρχία στην Αλγερία που είχε ξεκινήσει από το 1830, ήταν βαθιά ρατσιστική παρά τις εκπολιτιστικές της διακηρύξεις. Πολιτικά δικαιώματα είχαν μόνο οι λευκοί έποικοι -οι «Αλγερινοί Γάλλοι», οι colons ή rieds noire. Οι μισοί περίπου προέρχονταν από την Ισπανία και την Ιταλία και είχαν γίνει Γάλλοι πολίτες με διαδοχικούς νόμους. Όμως, τα εκατομμύρια των Αλγερινών ήταν

Οι νικητές του Β Παγκόσμιου Πόλεμου μακέλεψαν τον λαό της Αλγερίας

Σφαγή στην Αλγερία

απλά «υπήκοοι γαλλικής εθνικότητας». Αν κάποιος ήθελε να γίνει Γάλλος πολίτης, έπρεπε να κάνει αίτηση και να αποδείξει ότι είναι «άξιος». Αυτή η πολιτική της «ατομικής αφομοίωσης» σήμαινε ότι ανάμεσα στο 1866 και το 1934, μόνο 2.500 Αλγερινοί τα κατάφεραν.

Κατά καιρούς διάφοροι «προοδευτικοί» υπουργοί και κυβερνήσεις δημοσίευαν σχέδια για σταδιακή επέκταση των δικαιωμάτων. Όλα μπλοκαρίστηκαν από τις πανίσχυρες ομάδες των καπιταλιστών εποίκων και τους πολιτικούς τους «εκπροσώπους». Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου το 1936 για παράδειγμα, παρουσίασε το «σχέδιο Μπλουμ-Βαρολέτ). Με βάση αυτό 20.000 Αλγερινοί θα έπαιρναν δικαίωμα ψήφου. Όμως, ακόμα και αυτό το μίζερο σχέδιο έμεινε στα χαρτιά. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου ήταν μια μεγάλη απογοήτευση όχι μόνο στην Αλγερία αλλά και σε όλες τις αποικίες.

Ο πόλεμος και η κακή σοδειά είχαν φέρει δυσκολίες στον εφοδιασμό με τρόφιμα. Η γαλλική κυβέρνηση είχε εφαρμόσει τη διανομή τους με δελτίο. Όμως, οι Γάλλοι έποικοι έπαιρναν περισσότερα τρόφιμα από τους Αλγερινούς χωρικούς που ίδρωναν στα χωράφια. Αυτοί οι τελευταίοι είχαν δυο «δικαιώματα»: να

υπηρετούν στο στρατό για τη «Δόξα της Γαλλίας» και να περνάνε τη Μεσόγειο για να δουλέψουν στις πιο βαριές και κακοπληρωμένες δουλειές στις γαλλικές πόλεις, ιδιαίτερα στα εργοστάσια.

Η φτώχεια, η γη και ο ρατσισμός ήταν ένα εκρηκτικό μείγμα ιδιαίτερα στις συνθήκες του 1945. Οι Αλγερινοί είχαν δει τη «δόξα της Γαλλίας» να συντρίβεται το 1940. Είχαν δει το δωσιλογικό καθεστώς του Βισί να γονατίζει όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποβιβάστηκαν στην Αλγερία τον Νοέμβριο του 1942. Κι είχαν διαπιστώσει ότι η νέα κυβέρνηση του Ντε Γκολ (με την συμμετοχή του Κομμουνιστικού Κόμματος) δεν σκόπευε να αλλάξει τίποτα.

Το Σετίφ ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης που επικρατούσε σε όλη τη χώρα. Οι Αλγερινοί μουσουλμάνοι χωρικοί είχαν δει τη γη τους να περνάει σταδιακά στα χέρια των αποικιοκρατών καπιταλιστών. Το 1945, η Compagnie Genoise είχε αρπάξει 15.000 εκτάρια (150.000 στρέμματα) της καλύτερης γης. Ήταν επίσης η ιδιαίτερη πατρίδα του **Φερχάντ Αμπάς**, ενός άλλου –μετριοπαθούς– ηγέτη του αλγερινού κινήματος, και μια από τις «πρωτεύουσες» του κινήματος ενάντια στη γαλλική κυριαρχία.

Σφαγές

Τα «γεγονότα» του Σετίφ, ήταν ένα αυθόρμητο ξέσπασμα. Αλλά όπως συμβαίνει με όλα αυτά τα ξεσπάσματα, είχε αιτίες που τις συνειδητοποιούσαν όλοι. Αυτοί που συμμετείχαν, εκείνοι που πήραν θάρρος και εκείνοι που τρόμαξαν.

Το γαλλικό κράτος και οι έποικοι ήταν εκείνοι που τρόμαξαν. Αλλά δεν έχασαν τον έλεγχο. Η απάντησή τους ήταν μια εκστρατεία καταστολής που από τη μια είχε τα χαρακτηριστικά πολεμικής εκστρατείας και από την άλλη του ρατσιστικού πογκρόμ.

Μεγάλες στρατιωτικές μονάδες εκστράτευσαν σε όλη τη ορεινή βόρεια Κωνσταντίνη. Από όπου περνούσαν, πέρα από τους εμρησμούς και τις εκτελέσεις, φρόντιζαν να ταπεινώσουν τους χωρικούς. Σε ένα χωριό ανάγκασαν πέντε χιλιάδες ανθρώπους να ζητήσουν γονατιστοί συγγνώμη από τη γαλλική σημαία. Αεροπλάνα πολυβολούσαν τα πιο απομονωμένα χωριά. Η **Κεράτα**, μια παράκτια κωμόπολη βομβαρδίστηκε από τα πυροβόλα των 155 χιλιοστών του καταδρομικού Dugua-Trouin.

Και δίπλα στις στρατιωτικές μονάδες οι πολιτοφυλακές των εποίκων ξεχύνονταν για να «δώσουν ένα μάθημα» στους «βρωμο-άραβες». Στην **Γκουελμά**, μια γειτονική κωμόπολη

του Σετίφ, η σφαγή ήταν εφιαλτική. Στη διαδήλωση της 8 Μάρη, η «πολιτοφυλακή» διέλυσε με πυροβολισμούς το πλήθος. Η συνέχεια ήταν η δολοφονία ενός Αλγερινού εμπόρου και πολιτικού φίλου του Αμπάς. Το πτώμα του κρεμάστηκε στην κεντρική πλατεία για παραδειγματισμό. Στην Γκουελμά ζούσαν 4.000 έποικοι και 16.500 Αλγερινοί. Μέχρι τα τέλη του Μάρη είχαν δολοφονηθεί 1.500, το 1/4 σχεδόν του ενήλικου πληθυσμού. Κανείς δεν τιμωρήθηκε γι' αυτές τις σφαγές.

Ακόμα και σήμερα ο ακριβής αριθμός των δολοφονημένων Αλγερινών παραμένει ανεξακρίβωτος. Μια επιτροπή που αναγκάστηκε να συγκροτήσει η γαλλική κυβέρνηση εκτίμησε ότι οι νεκροί έφτασαν τους 1.500, μια προφανώς πολύ «τσιγγούνικη» εκτίμηση. Πηγές από τις βρετανικές στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν ακόμα στην Αλγερία εκτιμούσαν ότι οι νεκροί ήταν 6.000-7.000. Αργότερα αραβικές πηγές ανέβασαν τον αριθμό στις 15.000-20.000 νεκρούς που μάλλον είναι ακριβέστερος.

Σημασία

Η «αντιφασιστική νίκη των λαών» στην Ευρώπη συνέπεσε με μια αντιαποικιακή εξέγερση στην Αλγερία. Δεν ήταν καθόλου δεδομένο ότι η Αριστερά εκείνης της εποχής έβγαζε τα σωστά συμπεράσματα από αυτό το γεγονός. Το γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα κατήγγειλε τα γεγονότα ως έργο της «χιτλερικής πέμπτης φάλαγγας» και συγκεκριμένα των «χιτλερικών πρακτόρων» που ηγούνταν των αλγερινών οργανώσεων. Ο **Σαρλ Τιλόν**, μέλος του ΠΓ του κόμματος, δεν σκέφτηκε καν να παραιτηθεί από τη θέση του Υπουργού Αεροπορίας όταν τα γαλλικά αεροπλάνα πολυβολούσαν χωριά. Λίγους μήνες μετά, τον Σεπτέμβριο, έμεινε ατάραχος στη θέση του όταν ο γαλλικός στρατός με τη βοήθεια των Βρετανών αποβιβαζόταν στη Σαϊγκόν του Βιετνάμ.

Ο **Τζον Κάβελ**, ο βρετανός πρόξενος στο Αλγέρι, δεν είχε ανάγκη να αναπαράγει τέτοια ψέματα όταν ανέφερε στους ανωτέρους του στο υπουργείο Εξωτερικών στις 12 Ιούνη: «Είναι μάλλον ασφαλές να εκτιμήσουμε ότι το αλγερινό εθνικιστικό κίνημα ανασχέθηκε, αλλά δεν θα ήταν συνετό να πιστέψουμε ότι σκοτώθηκε. Η ανελέητη καταστροφή χωριών κι η άνευ διακρίσεως σφαγή γυναικών και παιδιών δεν θα ξεχαστεί ποτέ. Προς το παρόν το κίνημα αναγκαστικά θα περάσει στην παρανομία και θα κάνει την εμφάνισή του με άλλη μορφή».

Η Αλγερινή Επανάσταση ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 1954. Όμως, η αρχή της έγινε στο Σετίφ τον Μάρη του 1945.

Λεάνδρος Μπόλαρης

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ - Αντίσταση στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις

Οι ειδήσεις από τη Μέση Ανατολή είναι γεμάτες με εικόνες βίας και καταστροφής. Οι πιο πρόσφατες αφορούν την κατάντηση των πόλεων της Παλμύρα στη Συρία και του Ραμάντι στο Ιράκ από τις δυνάμεις του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ –γνωστό και ως ISIS). Η κυρίαρχη προπαγάνδα στα ΜΜΕ παρουσιάζει αυτές τις εξελίξεις και τις ανθρώπινες τραγωδίες που τις συνοδεύουν ως προϊόν του θρησκευτικού φανατισμού.

Υποτίθεται ότι «προαιώνια μίση» χωρίζουν τις διαφορετικές εκδοχές του Ισλάμ –Σιίτες, Σουνίτες- που κατά καιρούς αποφασίζουν να σφάξουν ο ένας τον άλλον. Είναι μια ψεύτικη εικόνα, έντονα ρατσιστική στις υποθέσεις της, και με συγκεκριμένο πολιτικό στόχο: να δικαιώσει τις επεμβάσεις και τους πολέμους της «φωτισμένης» Δύσης έστω κι αν –σε μερικές περιπτώσεις- τους ασκεί κριτική για λάθη και αστοχίες.

Για να μπορέσει η Αριστερά να σταθεί αποτελεσματικά σε αυτή την κατάσταση, χρειάζεται να απορρίψει τα κλισέ αυτής της προπαγάνδας.

Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο πλεονέκτημα του βιβλίου «Μέση Ανατολή – Αντίσταση στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις» που έγραψε η **Δήμητρα Κυρίλλου**. Η συντρόφισσα δεν είναι μια αποστασιοποιημένη παρατηρήτρια: συμμετείχε στις αντιπολεμικές διασκέψεις του Καΐρου το 2005 και της Βηρυτού το 2009, και στην αποστολή «Ένα Καράβι για τη Γάζα» που το 2010 χτυπήθηκε από το ισραηλινό πολεμικό ναυτικό. Το βιβλίο συνδυάζει το πάθος του ακτιβιστή με τη γνώση που δίνει η μελέτη των γεγονότων και η μαρξιστική μέθοδος.

Κουβάρι

Το βιβλίο χωρίζεται σε επτά κεφάλαια, που το κάθε ένα σκιαγραφεί τις βασικές απαντήσεις στα ερωτήματα που καίνε τον κόσμο της Αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος. Ξεκινάει με ένα περίγραμμα της ιστορίας του Ιράκ – μια ιστορία καταπίεσης, αντίστασης και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Στο επόμενο κεφάλαιο εξετάζεται ένα συνολικότερο ερώτημα: Τι συμβαίνει με τον ιμπεριαλισμό στον 21ο αιώνα; Περνάει κρίση η αμερικάνικη ηγεμονία και τι συνέπειες έχει αυτό; Από τις απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα μπορεί κάποιος/α να βρει την άκρη στο υπερδεδεμένο κουβάρι της συζήτησης για το ISIS, τις ρίζες και το ρόλο του –που είναι το θέμα του επόμενου κεφαλαίου.

Τα επόμενα τρία κεφάλαια είναι αφιερωμένα στους αγώνες και τα κινήματα της περιοχής που έχουν σημαδέψει παλιότερες και πιο πρόσφατες εξελίξεις. Η Παλαιστίνη και ο αγώνας του λαού της, διαδραμάτισε έναν τέτοιο και συνεχίζει να το κάνει. Είναι η υπόθεση με την οποία έχει ταυτιστεί ο κόσμος της Αριστεράς στην Ελλάδα και διεθνώς.

Η Αραβική Άνοιξη, οι επαναστάσεις στην Τυνησία και την Αίγυπτο το 2011 και ο αντίκτυπός της που έφτασε μέχρι την Συρία και ακόμα παραπέρα, ήταν το γεγονός που τρομοκράτησε τις άρχουσες τάξεις της ευρύτερης περιοχής και τους ιμπεριαλιστές. Καμιά σοβαρή ερμηνεία της κατάστασης στην Μέση Ανατολή δεν μπορεί να σταθεί, χωρίς την κατανόηση των αιτιών της και της πορείας που ακολούθησε.

Καταρχήν, το ίδιο το ξέσπασμα της Αραβικής Άνοιξης διαψεύδει τις ρατσιστικές, ισλαμοφοβικές «αναλύσεις» για αυτές τις κοινωνίες σύμφωνα με τις οποίες το μόνο που μπορεί να εξάψει «τα πάθη» του «όχλου» (ή των «απόκληρων») είναι η θρησκεία κι οι πιο αντιδραστικές πολιτικές εκφράσεις της. Το συγκεκριμένο κεφάλαιο ξεδιπλώνει, αναγκαστικά συνοπτικά, το πανόραμα μιας πολιτικής και κοινωνικής έκρηξης στην οποία οι διαφορετικές τάξεις της κοινωνίας αναμετρήθηκαν με τα πιο βασικά ερωτήματα και διλήμματα όλων των επαναστάσεων.

Σήμερα, οι γεμάτες ενθουσιασμό και ελπίδα μέρες που γέννησε η «Δημοκρατία της πλατείας Ταχρίρ» και οι εργατικοί αγώνες στην Αίγυπτο του 2011-13 μπορεί να μοιάζουν μακρινό παρελθόν. Ο στρατηγός Σίσι, ο δικτάτορας της Αιγύπτου, δέχεται τους εναγκαλισμούς όλων των «πολιτισμένων» ηγετών της Δύσης και δυστυχώς και του Τσίπρα. Όμως, όπως τονίζει η Δήμητρα:

«Κι όμως. Οι Αραβικές Επαναστάσεις κατάφεραν να αλλάξουν το τοπίο στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο. Μετά από αυτές τίποτα δεν είναι όπως πριν. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι εξεγερμένοι δικαιώθηκαν... Σε μια χώρα με 13 εκατομμύρια μισθωτούς εργάτες, όπως η Αίγυπτος, έχουμε κάθε λόγο να ισχυριζόμαστε ότι η διαδικασία που εγκαινιάστηκε τον Γενάρη του 2011 παραμένει ανοιχτή, η εργατική τάξη δεν έχει πει την τελευταία της λέξη».

Η πορεία της Συρίας «από την επανάσταση στο σφαγείο» (ο τίτλος του επόμενου κεφαλαίου) είναι απόδειξη και του τρόμου των άρχουσών τάξεων της περιοχής και της βαρβαρότητας που αυτές και οι ιμπεριαλιστές μπορούν να φτάσουν για να αποκτήσουν ξανά τον έλεγχο. Και δίπλα σε αυτά, τα κυνικά διπλωματικά παιχνίδια και τις λυκοσυμμαχίες που στήνουν όπου οι χτεσινοί «διάβολοι» μετατρέπονται σε σημερινούς

«συνομιλητές» και πιθανούς αυριανούς συμμάχους. Αυτό συμβαίνει αυτή την περίοδο στην Συρία.

Οι επεμβάσεις του ιμπεριαλισμού έσπειραν την καταστροφή και απέτυχαν. Έτσι δημιούργησαν το θερμοκήπιο για τα δηλητηριώδη άνθη του ISIS. Και η απάντηση των ενόχων είναι ένας νέος γύρος βομβαρδισμών και επεμβάσεων.

Ηγεμονία

Στην πορεία ο δικτάτορας Άσαντ μετατρέπεται σε σιωπηλό συνέταιρο των ΗΠΑ: «Αυτό που τους απασχολεί είναι να διατηρήσουν την ηγεμονία τους που έχει στραπατσαριστεί και να εξασφαλίσουν μια στοιχειώδη σταθερότητα στην περιοχή, εν ανάγκη και με τον Άσαντ στο παιχνίδι». Και το κεφάλαιο ολοκληρώνεται με αυτά τα λόγια:

«Η πολιτική ανεξαρτησία από τις αστικές λύσεις και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών κάτω από οποιονδήποτε μανδύα είναι η βάση για να χτιστεί η αντίσταση και να μπορέσουν να ανασυγκροτηθούν αγωνιστές της Αριστεράς για τις επόμενες μάχες. Στην Συρία και σε όλη τη Μέση Ανατολή».

Κι αυτό ισχύει και για το κίνημα των Κούρδων. Το τελευταίο κεφάλαιο, με τίτλο «Ποιοι είναι οι πραγματικοί φίλοι των Κούρδων» μας θυμίζει ότι κανένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα δεν κέρδισε, ούτε καν τακτικά οφέλη, από την «προστασία» των ιμπεριαλιστών ή άρχουσών τάξεων άλλων χωρών. «Οι πραγματικοί φίλοι των Κούρδων είναι οι εξεγερμένες αραβικές μάζες σε όλη τη Μέση Ανατολή και βέβαια στην ίδια τη Συρία. Είναι το εργατικό κίνημα στην Τουρκία. Είναι το αντιπολεμικό κίνημα στη Δύση που μάχεται όλες τις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις», γράφει η Δήμητρα. Για να συμπληρώσουμε ότι οι ψεύτικοι φίλοι είναι εκείνοι που λένε ότι απέναντι στη βαρβαρότητα του ISIS σχεδόν τα πάντα επιτρέπονται: από τα αμερικάνικα όπλα μέχρι τον εναγκαλισμό με «κοσμικούς» δικτάτορες.

Η πληροφόρηση και η πολιτική πυξίδα που προσφέρει αυτό το βιβλίο, είναι αναγκαία στηρίγματα για τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες που έχουν βγει στο δρόμο ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό την τελευταία εικοσαετία. Από τον αντιπολεμικό σεισμό του 2003 μέχρι τις διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Ισραήλ στη μαρτυρική Γάζα.

Μια από τις απογοητευτικές και επικίνδυνες κινήσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι η προθυμία της να παίξει ενεργητικό ρόλο στον άξονα Αίγυπτος-Ισραήλ (με την συνδρομή της Κύπρου) που φιλοδοξεί να γίνει η αιχμή του δόρατος των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην περιοχή. Το βιβλίο μας εξοπλίζει με επιχειρήματα και εργαλεία ανάλυσης που θα συμβάλουν στην επανεμφάνιση αυτού του κινήματος απέναντι στα αίσχη των Κοτζιάδων και των Καμμένων που έχουν τις ευλογίες του Τσίπρα. Το κίνημα δεν έχει πει την τελευταία του λέξη, όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά και εδώ.

Α.Μ.

Διαβάστε επίσης

Θα τα βρείτε στο μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

Φειδίου 14
πίσω από Τηάνια-ΡΕΞ
τηλ. 2105247584

www.marxistiko.gr

Πολιτικός σεισμός στην Ισπανία

Η Άντα Κολάου μετά τη νίκη της στην Βαρκελώνη

Στροφή αριστερά, κρίση για τη δεξιά και αβεβαιότητα για την πολιτική σταθερότητα της χώρας μέχρι τις εθνικές εκλογές που πρέπει να γίνουν στα τέλη της χρονιάς. Αυτό έφεραν τα αποτελέσματα των εκλογών της 24ης του Μάρ.

Η νίκη της Άντα Κολάου στις δημοτικές εκλογές της Βαρκελώνης είναι το σύμβολο όλης της πολιτικής στροφής των τελευταίων τεσσάρων χρόνων. Η ηγέτης του κινήματος κατά των εξώσεων, που ξεπετάχτηκε ως συνέχεια του 15Μ (των αγανακτισμένων), κατέβηκε υποψήφια Δήμαρχος, συμμετείχε με το Ποδέμος και αναδείχθηκε πρώτη στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του κράτους.

Ο δεξιός πρωθυπουργός, Ραχόι, πριν από λίγους μήνες πέρασε το “νόμο-φίμωτρο” για να περιορίσει το δικαίωμα στη διαδήλωση και την αντίσταση. Οι εκλογές έδειξαν τι αποψη έχει για όλα αυτά η πλειοψηφία του κόσμου. Όχι απλά δεν φοβήθηκε, αλλά έστειλε στη Δημαρχία τη γυναίκα που είναι ταυτισμένη με την αντίσταση στην καταστολή, αλλά και με τη σύγκρουση με τους τραπεζίτες και τη λιτότητα. Ταυτόχρονα, η υποψηφιότητα του CUP (συμμαχίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς) στη Βαρκελώνη, που πολλοί νόμιζαν ότι θα σαρωνόταν κάτω από την επιτυχία της Κολάου, είχε ένα εντυπωσιακό αποτέλεσμα, 7,4%, και εξέλεξε τρεις δημοτικούς συμβούλους (το 2011 είχε λιγότερο από 2% και κανέναν σύμβουλο).

Αντίστοιχα στη Μαδρίτη, η δικαστίνα Μανουέλα Καρμένα, γνωστή ανάμεσα σε άλλα για τη δράση της για τα δικαιώματα των κρατούμενων και ενάντια στην αστυνομική βία, υποστηριζόμενη από το Ποδέμος συγκέντρωσε πάνω από 30%.

Κρίση διακυβέρνησης

Η άρχουσα τάξη στο ισπανικό κράτος είχε επιλέξει να κρύψει το κεφάλι της στην άμμο και να κάνει πως δεν βλέπει αυτό που ερχόταν στις εκλογές. Στις περσινές ευρωεκλογές τα δύο μεγάλα κόμματα έχασαν πέντε εκατομμύρια ψήφους. Κι όμως, ο Ραχόι συνέχιζε να επαναλαμβάνει πως πρόκειται για στιγμιαία υποχώρηση, και είχε πείσει ένα μέρος της ηγεσίας της Δεξιάς ότι στο τέλος ο κόσμος θα επέστρεφε σε αυτό που παραδοσιακά ψήφιζε. Το αποτέλεσμα δεν είναι μόνο η μαζική στροφή αριστερά, αλλά και μια κατάσταση που μπορεί να μετατραπεί σε κρίση διακυβέρνησης του ίδιου του κράτους.

Το ισπανικό κράτος αποτελείται από 19 Αυτόνομες Περιφέρειες, κάθε μία από τις οποίες διοικείται από τη δική της κυβέρνηση. Στις 24 Μάρ πραγματοποιήθηκαν δημοτικές εκλογές σε όλους τους δήμους της χώρας, και περιφερειακές εκλογές σε 13 από τις Περιφέρειες. Το Λαϊκό Κόμμα -η Δεξιά- εκλέγει 3.500 λιγότερους δημοτικούς συμβούλους σε σχέση με το 2011. Χά-

νει την απόλυτη πλειοψηφία σε περισσότερους από 500 Δήμους. Άλλους 1000 δημοτικούς συμβούλους χάνει το PSOE. Από μόνο του είναι πολύ δυνατό χτύπημα, όμως με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε τρεις βδομάδες θα υπάρχουν Δήμαρχοι σε όλη τη χώρα, μιας και ο εκλογικός νόμος αν δεν υπάρξει συμμαχία μεταξύ των παρατάξεων, επιτρέπει να αναλάβει τη διοίκηση ο πρώτος σε ψήφους συνδυασμός.

Το μεγάλο, και πρωτοφανές για το ισπανικό πολιτικό σύστημα, πρόβλημα ανοίγει στις Αυτόνομες Περιφέρειες. Το Λαϊκό Κόμμα χάνει τον έλεγχο, και πουθενά δεν είναι σίγουρο τι είδους κυβέρνηση θα προκύψει, αν μπορεί να προκύψει χωρίς νέες εκλογές. Στην Αραγονία, τη Ναβέρα και τις Βαλεαρίδες νήσους έχουν προκύψει παζλ με πολύ δύσκολη λύση που χρειάζονται τη συγκυβέρνηση τουλάχιστον τριών κομμάτων. Στην Ανδαλουσία, τη μεγαλύτερη περιφέρεια της χώρας, όπου οι εκλογές έγιναν πρόωρα πριν από δυο μήνες, ακόμη δεν έχει σχηματιστεί κυβέρνηση.

Μπροστά στον κίνδυνο της ακυβερνησίας και στο προφανές μήνυμα των αποτελεσμάτων, η άρχουσα τάξη αναγνωρίζει τη στροφή στα αριστερά. Οι εφημερίδες που μέχρι χτες αντιμετώπιζαν το Ποδέμος ως του περιθωρίου, τώρα προτείνουν τις συγκυβερνήσεις της Σοσιαλδημοκρατίας (PSOE) με το Ποδέμος ως αναγκαίες λύσεις. Σε μια τέτοια περίπτωση, εκτός από την Ανδαλουσία που είναι σε εκκρεμότητα, η Εξτρεμαδούρα, οι Αστούριες και η Καστίλη - Λα Μάντσα θα περάσουν σε Κεντροαριστερή συγκυβέρνηση Ποδέμος - PSOE. Με κέντρο αυτή τη συμμαχία αλλά με ανάγκη και τρίτου συμμάχου, κεντροαριστερές κυβερνήσεις μπορούν να σχηματιστούν και στην Αραγονία, τις Βαλεαρίδες

και την Κοινότητα της Βαλένσιας.

Στη Βαλένσια, 4η μεγαλύτερη περιφέρεια της χώρας με 5 εκατομμύρια πληθυσμό, το Λαϊκό Κόμμα υπέστη το μεγαλύτερο στραπάτσο. Σε ένα από τα παραδοσιακά άντρα της, η Δεξιά έχασε σχεδόν το 50% των ψήφων της. Η υποψηφιότητα του Compromis (με κέντρο τον βαλενσιανό αριστερό εθνικισμό) εκτινάχθηκε από το 7% στο 18%, ενώ το Ποδέμος πέρασε το 11%.

Τράπουλα

Οι συνδυασμοί τοπικών κυβερνήσεων (που γίνονται ακόμη πιο πολύπλοκοι αν πάμε στο επίπεδο των Δήμων) ανακατεύουν την τράπουλα με ένα τρόπο που δυσκολεύει τους σχεδιασμούς ενόψει των εθνικών εκλογών αλλά και για το τι θα προκύψει στη συνέχεια. Μέχρι πρόσφατα, όλα τα σημάδια έδειχναν ότι η άρχουσα τάξη έσπρωχνε προς ένα “μεγάλο” συνασπισμό μεταξύ των δυο μεγάλων κομμάτων.

Η πρόσφατη ανάδειξη των “Θιουδαδάνος”, ενός κόμματος που πολλοί το συγκρίνουν με το Ποτάμι στην Ελλάδα οδήγησε κάποιους να αναθαρρήσουν, θεωρώντας πως θα έδινε λύση είτε ως σύμμαχος, ως συγκολλητική ουσία, και ως ανάχωμα για την άνοδο του Ποδέμος. Στην πράξη, οι Θιουδαδάνος επιτάχυναν την κρίση της Δεξιάς και τώρα βρίσκονται στο δίλημμα είτε να συγκυβερνήσουν με τη Δεξιά (σε πέντε Περιφέρειες, ανάμεσά τους η Κοινότητα της Μαδρίτης) και έτσι να αποκαλυφθούν σαν αυτό που είναι -κομμάτι της δεξιάς πολυκατοικίας, είτε να γίνουν αιτία αστάθειας.

Το Λαϊκό Κόμμα βλέπει το σενάριο παραμονής στην εξουσία να εξανεμίζεται. Έτσι, από την επόμενη μέρα ξεκίνησαν οι εσωκομματικές πιέσεις

για έκτακτο συνέδριο και για αλλαγή ηγεσίας. Ο Ραχόι έχει δηλώσει ότι δεν παραιτείται πριν τις εθνικές εκλογές. Στο μεταξύ, στις Περιφερειακές και δημοτικές εκλογές κήκαν και πολλοί από τους βαρόνους του κόμματος που θα μπορούσαν να είναι εναλλακτικές λύσεις.

Ας κρατήσουμε και μια ενδιάμεση κρίσιμη ημερομηνία, τις 27 Σεπτεμβρη. Ο πρόεδρος της Καταλωνίας, Αρτούρ Μας, έχει εξαγγείλει πρόωρες Περιφερειακές εκλογές. Στόχος του ίδιου ήταν να αποφύγει το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία για το οποίο είχε δεσμευτεί. Όμως αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι οι εκλογές θα έχουν και δημοψηφισματικό χαρακτήρα, ανοίγοντας κάθε είδους προοπτική για τη διάσπαση του ισπανικού κράτους.

Ανάμεσα στις καλές ειδήσεις είναι και η εξαφάνιση των φασιστών από τον πολιτικό χάρτη. Η διαρκής κινητοποίηση της πρωτοβουλίας Ενότητα Ενάντια στο Φασισμό και το Ρατσισμό οδήγησε την φασιστική “Πλατφόρμα” από τους 67 σε 8 Δημοτικούς Συμβούλους.

“Παραδόξως”, οι εκλογές έπιασαν το Ποδέμος μέσα σε μια περίοδο εσωτερικής κρίσης. Πριν από μερικές βδομάδες, παραιτήθηκε από την ηγεσία το νο3 του κόμματος, ο Χουάν Κάρλος Μονεδέρο. Ήταν το αποκορύφωμα μιας μάχης γραμμών, με κυρίαρχο πόλο το νο2 του κόμματος, Ίνιγκο Ερεχόν, ο οποίος υποστηρίζει ανοιχτά τη στροφή του Ποδέμος μακριά από την Αριστερά και προς το κέντρο. Η τακτική του Ερεχόν έχει οδηγήσει σε σχεδόν διαλυτική κατάσταση τους “Κύκλους” (τοπικές οργανώσεις) του Ποδέμος, με τη λογική ότι η οικοδόμηση από τα κάτω έδωσε ό,τι είχε να δώσει και τώρα αποτελεί εμπόδιο στη στροφή

που πρέπει να κάνει το Ποδέμος προς το “μεσαίο χώρο”. Μεγάλα τμήματα των αγωνιστών που έχτισαν το Ποδέμος τους πρώτους μήνες έχουν αποχωρήσει ή απενεργοποιηθεί. Σε κόντρα όμως με τη λογική του Ερεχόν, οι δημοσκοπήσεις τους τελευταίους μήνες δείχνουν ότι το Ποδέμος έχασε τη δυναμική της σίγουρης νίκης στις επερχόμενες εθνικές εκλογές. Αντί να πείσει τους συντηρητικούς ψηφοφόρους, η λογική του Ερεχόν απομάκρυνε την κρίσιμη μεγάλη μειοψηφία που αναζητά ριζοσπαστική εναλλακτική. Ο Πάμπλο Ιγκλέσιας αναγκάστηκε να αρθρογραφήσει για να πάρει αποστάσεις από τη δεξιά γραμμή του Ερεχόν, χωρίς ωστόσο να θέτει σε αμφισβήτηση τη γενική γραμμή.

Χτύπημα

Οι επιτυχίες στη Βαρκελώνη και τη Μαδρίτη είναι ένα ακόμη χτύπημα στη λογική Ερεχόν, μιας και ακριβώς σε αυτά τα δύο σημεία το εκλογικό κατέβασμα ήταν έντονα κινηματικό και ριζοσπαστικό - και αυτό έδωσε καρπούς. Σε ολόκληρη τη χώρα, οι ψήφοι του Ποδέμος είναι έντονα αυξημένοι στις γειτονίες της εργατικής τάξης.

Τα δύσκολα διλήμματα, όμως, αρχίζουν τώρα. Τι θα σημαίνουν οι πιθανές συμμαχίες με το PSOE; Πόσα ακόμη βήματα πίσω θα κάνει η ηγεσία του Ποδέμος για να συγκυβερνήσει; Έτσι κι αλλιώς το εκλογικό πρόγραμμα του Ποδέμος πλέον έχει απορρίψει τη διαγραφή οποιουδήποτε μέρους του χρέους και κοιτάει με το μικροσκόπιο όλα τα ριζοσπαστικά αιτήματα που βγαίνουν μέσα από το κίνημα.

Στο μεταξύ, διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης παίρνουν σοβαρά υπόψη τους την πολιτική κρίση και βγαίνουν σε μαχητικές κινητοποιήσεις. Ο αγώνας σύμβολο των τελευταίων βδομάδων είναι η απεργία διαρκείας των εργαζόμενων στις υπεργολαβίες της Μοριστάρ, της μεγαλύτερης εταιρείας τηλεπικοινωνιών. Μεταξύ άλλων έχουν καταλάβει το μεγαλύτερο κατάστημα της εταιρείας, στο πιο κεντρικό σημείο της Βαρκελώνης, μετατρέποντάς το σε κέντρο δράσης και αλληλεγγύης. Τα ψέματα του Ραχόι περί οικονομικής ανάκαμψης οδηγούν περισσότερο κόσμο να βγαίνει σε επιθετικούς αγώνες, ζητώντας ένα κομμάτι από αυτή την υποτιθέμενη ανάκαμψη. Η υποχώρηση της Δεξιάς και η άνοδος της Αριστεράς μπορεί να δώσει φτερά σε αυτούς τους αγώνες μέσα στο καλοκαίρι. Και είναι αυτοί οι αγώνες που θα κρίνουν πραγματικά με τι όρους θα φτάσει το σκουριασμένο πολιτικό σύστημα της Ισπανίας ως τις εθνικές εκλογές.

Νίκος Λούντος

Πολεμικά σχέδια ενάντια στους πρόσφυγες

Μέσα στο καλοκαίρι η ΕΕ ετοιμάζεται να εξαπολύσει στη Μεσόγειο την EUNAVFOR MED με στόχο τη βύθιση των πλοιαρίων που χρησιμοποιούν οι πρόσφυγες για να γλυτώσουν από τους πολέμους, τη φτώχεια και τις καταστροφές.

Υποτίθεται ότι η επιχείρηση στοχεύει στους «δουλέμπορους», αλλά αυτό δεν πείθει ούτε μικρά παιδιά. Αν ήθελαν οι ηγέτες της ΕΕ να απαλλάξουν τους πρόσφυγες από τους δουλέμπορους θα έστελναν φέρι, κρουαζιερόπλοια και εμπορικά να τους μαζέψουν αφήνοντας άνεργους εκείνους που εκμεταλλεύονται τον πόνο τους.

Είναι σαν να καίγεται το σπίτι σου και αντί για πυροσβεστική να στέλνουν την αστυνομία να συλλάβει αυτόν που σου κρατάει τη σκάλα, έστω και επί πληρωμή. Και αφού σε κάνουν κάρβουνο πανηγυρίζουν ότι σε έσωσαν από τον εκβιασμό...

Η επιχείρηση με την αρωγή του NATO πραγματικό στόχο έχει την βαθύτερη εμπλοκή της ΕΕ στις χώρες της Μεσογείου, με επιχειρήσεις σε χωρικά ύδατα και εδάφη που δεν της ανήκουν, ξεκινώντας από τη Λιβύη – της οποίας την κυβέρνηση δεν φρόντισαν καν να ρωτήσουν – σε ένα νέο πόλεμο ενάντια στην «τρομοκρατία».

Ακόμα και ο εκπρόσωπος της ελεγχόμενης από τους ίδιους κυβέρνησης της Λιβύης **Χάτεμ ελ Ουραϊμπι** δήλωσε: «Η στρατιωτική επιλογή είναι απάνθρωπη, να στοχοποιούνται πλοία για ανθρωπιστικούς λόγους, καθώς αυτό ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια των Λίβυων αλιέων».

Κι όμως, ο υπουργός Εξωτερικών **Κοτζιάς** ζήτησε άπλωμα των επιχειρήσεων ώστε οι πολιτικές αυτές να επικεντρωθούν όχι μόνο στον άξονα Ιταλία - Λιβύη, αλλά να αφορούν και την ευρύτερη περιοχή, γιατί διαφορετικά θα αυξηθεί η πίεση στις «ανατολικές οδούς», και θα προκληθεί «αποσταθεροποίηση σε κράτη όπως η Αίγυπτος».

Με τέτοιου είδους δολοφονική και απάνθρωπη δράση οι χώρες της ΕΕ έχουν σκοπό να «μειώσουν» τον αριθμό των προσφύγων που θα δέχονται σε 20.000 το χρόνο, όπως έχει δηλώσει ο επίτροπος

Μετανάστευσης της ΕΕ Αβραμόπουλος. Αλλά ακόμα και αυτούς τους 20.000 κονταροχτυπιούνται ποιος δεν θα τους πρωτοπάρει -με την Βρετανία, την Γαλλία, την Ισπανία και την Ουγγαρία να αρνούνται τα αναλογικά κριτήρια που προτείνονται (συνολικός πληθυσμός, συνολική ανεργία, συνολικό ΑΕΠ, αριθμός των αιτούντων άσυλο, αριθμός ατόμων που έχουν επανεγκατασταθεί).

Για να έχουμε μια αίσθηση των αριθμών, το 2014 υπέβαλαν αίτηση ασύλου στις 28 χώρες της ΕΕ, 357.425 πρόσφυγες. Από αυτές απορίφθηκαν οι 197.360 και εγκρίθηκαν -με καθεστώς πρόσφυγα, επικουρικής προστασίας, ανθρωπιστικών λόγων- 160.070 πρόσφυγες. Η Ελλάδα πέρσι έδωσε άσυλο μόλις σε 1.972 πρόσφυγες... Σα να μην έφταναν όλα αυτά, η υπηρεσία Ασύλου στην Κατεχάκη,

έκλεισε λόγω έλλειψης προσωπικού, καθώς οι 30 πρώην δημοτικοί αστυνομικοί που, από τον περασμένο Ιανουάριο είχαν διατεθεί στην Υπηρεσία Ασύλου, αποχώρησαν προκειμένου να επιστρέψουν στους δήμους όπου υπηρετούσαν. Όπως ανακοίνωσε η υπηρεσία στο εξής θα καταγράφει μόνο όσα αιτήματα ασύλου υποβάλλονται ηλεκτρονικά μέσω Skype, καθώς λόγω έλλειψης προσωπικού, αδυνατεί να εξυπηρετήσει το σύνολο των αιτημάτων.

Αυτές οι επιθέσεις δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητες. Μπορεί ο Τσίπρας και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ να θυσιάζουν τον αντιρατσισμό τους στον βωμό των Καμμένων και των Κοτζιάδων, αλλά το εργατικό και αντιρατσιστικό κίνημα δεν ξεχνάει: Σταμάτημα τώρα των πολεμικών επιχειρήσεων της ΕΕ στη Μεσόγειο! Άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες!

Η “ατζέντα” Κάμερον

Την νίκη του στις εκλογές σπεύδει να μετατρέψει σε νέα ρατσιστική ατζέντα ο Κάμερον στη Βρετανία. Μόνο που στο στόχαστρο βρίσκονται αυτή τη φορά (και) οι μετανάστες από χώρες της ΕΕ.

«Εγώ και πολλοί άλλοι πιστεύουμε ότι είναι σωστό για εμάς να μειώσουμε τα κίνητρα για τους ανθρώπους που θέλουν να έρθουν εδώ. Οι αλλαγές στο σύστημα πρόνοιας, προκειμένου να μειωθεί η μετανάστευση εντός της ΕΕ θα αποτελέσει απόλυτη απαίτηση στην επαναδιαπραγμάτευσή μου» δήλωσε ο Κάμερον πριν τη Σύνοδο Κορυφής στη Ρίγα.

Δήλωσε επίσης ότι θα επεκτείνει την αρχή «απέλαση πρώτα, έφεση αργότερα» που ισχύει για «ξένους εγκληματίες» σε όλους τους μετανάστες.

Γεννήθηκες στην Δαμασκό, την Καμπούλ, τη Λιβύη; Είσαι εγκληματίας μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου. Τώρα και στην Αθήνα...

«**Έ**να από τα βασικά συμπεράσματα του σημερινού Συμβουλίου είναι ότι το θέμα της μετανάστευσης είναι πλέον και θέμα άμυνας» δήλωσε ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Καμμένος, μετά την κοινή συνεδρίαση των υπουργών Εξωτερικών και Άμυνας της ΕΕ, παρουσία του γγ του NATO Στόλτενμπεργκ την περασμένη βδομάδα.

Ο Καμμένος ανέφερε ότι το Συμβούλιο και ο γγ του NATO αποδέχθηκαν την «ελληνική άποψη», ότι «ανάμεσα στους πραγματικούς πρόσφυγες μπορεί να διακινηθούν και πιθανόν να διακινούνται τρομοκράτες προς την Ευρώπη μέσω της Ελλάδος».

Είναι κατάντια αυτή η «ελληνική άποψη» να εκπροσωπεί την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Η λεγόμενη «κυβέρνηση της αριστεράς» να πρωτοστατεί μέσω των υπουργών Άμυνας και Εξωτερικών στη χειρότερη ρατσιστική πολεμική επιχείρηση που ετοιμάζεται στη Μεσόγειο, ταυτίζοντας τους πρόσφυγες με την «τρομοκρατία», ότι πίσω από κάθε ταλαιπωρημένη μορφή μπορεί να κρύβεται ένας «τζιχαντιστής».

Είναι ντροπή για τον ΣΥΡΙΖΑ να ψηφίζει με τους υπόλοιπους 27 της ΕΕ για την έναρξη στρατιωτικής επιχείρησης το καλοκαίρι προκειμένου να πνίξει την παραμικρή ελπίδα δια-

“Το δέρμα τους δεν θα αξίζει ούτε δεκάρα”

φυγής προσφύγων και μεταναστών από τη Λιβύη, την Συρία, την Αφρική, την Ασία. Υποκλινόμενοι, μάλιστα, στην χειρότερη ρατσιστική προπαγάνδα στην οποία τις τελευταίες μέρες έχουν επιδοθεί οι δημαγωγοί της άκρας δεξιάς από τη Λεπέν μέχρι την ιταλική Λίγκα και το UKIP στη Βρετανία.

Πρόκειται για ψέματα. Σύμφωνα με την απάντηση του εκπρόσωπου της Κομισιόν όταν ρωτήθηκε για το θέμα από το Γαλλικό Πρακτορείο: «Καμία περίπτωση ‘τρομοκρατία’ δεν έχει επιβεβαιωθεί μέχρι τώρα» ότι ήρθε σαν πρόσφυγας. Όπως ομολόγησε ο ίδιος ο πρώην πρεσβευτής της Ιταλίας στη Λιβύη **Πιερίνι**: «Μπορεί πολύ εύκολα να διεισδύσουν μεμονωμένα άτομα... όμως δεν είναι η σημαντικότερη τρομοκρατική απειλή, δεδομένου ότι οι επιθέσεις που διαπράχθηκαν το 2014 και το 2015 στην Ευρώπη έγιναν ΟΛΕΣ από Ευρωπαίους πολίτες...».

«Οι πρόσφατες επιθέσεις στον Καναδά, τη Γαλλία, τη Δανία, τις ΗΠΑ προέρχονταν από πρόσωπα που έδρασαν από μόνα τους αλλά εξ ονόματος του Ισλαμικού Κράτους» τονίζει από την πλευρά του ο ερευνητής **Τσάρλι**

Γούντερ. «Το να βάλεις έναν επιβεβαιωμένο τζιχαντιστή, ο οποίος πολέμησε και εκπαιδεύτηκε για μήνες ή και για χρόνια με το ISIS σε ένα πλοιάριο που κινδυνεύει να βυθιστεί δεν είναι και πολύ αποτελεσματικός τρόπος για να τον στείλεις στην Ευρώπη» επισημαίνει ο **Κρίστιαν Νέλεμαν**, διευθυντής νορβηγικού κέντρου μελετών (in.gr).

Ισχυρισμοί

Είναι προφανές ότι στερούνται και αλήθειας και λογικής οι ισχυρισμοί των ηγετών της ΕΕ. Δεν είναι οι πρόσφυγες, αλλά η πολιτική τους που δημιουργεί γεγονότα σαν την επίθεση στο Σαρλί Εμπντό στο Παρίσι ή την Κοπεγχάγη. Η πολιτική της συνέχισης των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων που άφησαν πίσω τους χάος από τη Λιβύη μέχρι το Ιράκ. Η πολιτική της ρατσιστικής Ευρώπης-Φρούριο που δολοφόνησε πέρσι 2.500 άντρες, γυναίκες και παιδιά στη Μεσόγειο. Η πολιτική, τέλος, του πιο άγριου καθημερινού ρατσισμού ενάντια στους μετανάστες, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους που ζουν δεκαετίες ολόκληρες στην Ευρώπη. Μια

πολιτική, που με κύριο στόχο τους μουσουλμάνους, έχει να ζήσει η Ευρώπη από την δεκαετία του '30 και τη στοχοποίηση των Εβραίων.

Πριν από λίγες μέρες, για παράδειγμα, γαλλικό δικαστήριο απάλλαξε τους δύο αστυνομικούς που κατηγορούνταν για τη δολοφονία δύο μουσουλμάνων εφήβων σε προάστιο του Παρισιού, φτύνοντας στο πρόσωπο την εξέγερση που συγκλόνισε όλη τη Γαλλία για τρεις ολόκληρες βδομάδες πριν ακριβώς δέκα χρόνια, τον Οκτώβριο του 2005.

Τότε αστυνομικοί είχαν κυνηγήσει δύο αγόρια, τον **Zyed Benna** και τον **Bouna Traor**, σε εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους από ηλεκτροπληξία. Οι αστυνομικοί ήξεραν πολύ καλά τι έκαναν. Ενας τους μάλιστα ακούστηκε τότε να λέει στον ασύρματο της αστυνομίας: «Εάν μπουκ στις εγκαταστάσεις, το δέρμα τους δεν θα αξίζει ούτε δεκάρα...»

Τα κοσμικά δικαστήρια της πολιτισμένης Γαλλίας τους δικαίωσαν απόλυτα.

Γιώργος Πίπτας